

Bình Minh Năng Ấm

Contents

Bình Minh Năng Ấm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	32
8. Chương 8	36
9. Chương 9	41
10. Chương 10	44
11. Chương 11	47
12. Chương 12	52
13. Chương 13 - End	55

Bình Minh Năng Ấm

Giới thiệu

” Bình Minh Năng Ấm” - Đây là tập đầu tiên trong liên khúc “năng một ngày” theo nghĩa đen. ^^ v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-minh-nang-am>

1. Chương 1

Cốp! Cây gậy rơi xuống đất quệt một đường dài.

Thật ra “nó” phang trúng đầu tôi một cái trước đó rồi mới chịu rơi xuống nằm im. Vừa bực, vừa mệt tôi ngồi phịch xuống rửa thềm cây gậy phản chủ ác ôn đó. Tôi cũng chỉ mới bắt đầu luyện tập bài gậy này đợc

27 ngày, tính từ lúc tôi biết chắc rằng mình được lên lớp 11. Ngày nào tôi cũng rờn rã mà chẳng khá lên được tí nào, thiệt đúng với câu châm ngôn ” dục tốc bất đạt“, mới sáng sớm tôi đã lòi ” người bạn mới” ra múa vài đờng, rồi không biết hứng chí làm sao tôi lại phang cái bản met “nó” xuống đất mấy cái. Cây gậy đó có biết đau mà trả đũa hay không tôi không rõ, chỉ biết là nó bật ngược lại đập vào đầu tôi bấy nhiêu cái...

Tôi ngồi thở hổn hển trên lớp đất chỉ còn lỗ thõ vài ngọn cỏ ấu. Trời đã sáng hơn. Không biết ông trời có xài giờ dây thun hay không, chỉ thấy trên mấy ngọn dừa mây đã nhuộm hồng mà chửa thấy mặt ửng. Lũ chim sẻ lăm mồm giờ cũng bắt đầu “tán dóc” trên những cành nhãn sum lá.

Tôi hít một hơi thật dài, đứng dậy khẽ vận mình để tận hưởng cái be sườn lặn cột sống kêu răng rắc sau nửa tiếng “luyện công”.

Khẽ nhìn vào vườn rau của má mà tôi cảm thấy cuộc sống thật thú vị. Tôi tự cho phép mình “thu hoạch” những thứ trong mảnh vườn đó mặc dù tôi chẳng góp công xây dựng chăm bón gì ráo. Tôi thích ngồi xuống ngắm những cây bạc hà con đang cố đâm đầu lên mà khoe các kiểu mô-đen tóc quăn và thân hình gầy được giống tôi. Thảm thương hơn là bọn rau răm cùng còng cua và rau má chen chúc cạnh tranh nhau giành đất sống. Tội hơn nữa khi chúng cứ phải cố ngoi lên cao để ngắm những cô nàng đâm bụt hay e ấp một cách thùy mị, hay những đóa hồng xinh tươi quý phái. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đã tạo nên một đời sống sinh động khác dưới đôi mắt giỏi tưởng tượng của tôi.

Đang mơ màng nhìn ngắm mảnh vườn của má một cách “lãng mạn” thì không biết một hòn đá lẳng nhách ở đâu văng trúng đầu tôi một cái đau điếng. Đau lắm chứ, nhưng tôi không dám ở đó mà xuýt xoa, vội nằm sát xuống mong là sẽ bắt quả tang được đứa nào nỡ ra tay “tàn độc”. Quái lạ, chẳng có ai cả! Không lẽ là ma! Tôi tự cốc đầu mình, chắc là bọn nhóc bắn chim vườn bên cạnh vô tình thôi.

Mới sáng sớm mà hết gây lại tới đã cứ thay phiên nhau bay vào đầu thế này thiệt là xui tận mạng.

Thật ra số tôi từ nhỏ đã xui đủ đường. Nghe kể lại là lúc mới sinh ra được vài ngày thì má tôi xuất viện trở về. Ba tôi thì vui vẻ hơn khi thấy trời hôm đó khá quang đãng nên còng vô tư lấy xe đi rước hai má con về. Nào ngờ trên đường về lại gặp mưa ngang xương nên cả ba người đành chịu trận do sự ” vô tư ” của ba. Thật lạ là sau đó ba má tôi bị cảm nặng, chỉ có tôi là vẫn ngủ ngon lành như không có chuyện gì. Chắc các bạn sẽ nói “vậy là hên chứ xui nỗi gì” phải không! Ý tôi nói xui là xui việc lần đầu về nhà mà đã bị mắc mưa kia.

Lúc vào lớp 1 tôi đã cố gắng kết bạn với nhiều đứa nhưng đều thất bại do cái tính ỷ giàu với hồng hách do được cha mẹ cưng chiều từ nhỏ. Bạn đã không có mà tôi lại còn bị nhiều đứa ghét. Nhưng bù lại rất được lòng thầy cô do tôi học hành thuộc loại khá giỏi. Ở trên trường được thầy cô khen, về nhà được ba má cho đi ” tàu bay giấy ” nên cái tính công tử của tôi càng lúc càng nặng.

Tôi ý, một thằng con nhà khá giả, học giỏi lại hay làm phách đương nhiên là sẽ có nhiều đứa ghét. Đại diện cho tụi đó là bọn lệt sĩ Thắng lẻo, Phong cùi và Long nào. Tụi nó ghét tôi bao nhiêu thì tôi càng sợ chúng bấy nhiêu. Bữa nào đi học về cũng bị 3 đứa đó chặn đường “hỏi thăm sức khỏe”, tưởng tụi nó đứa nào cũng ngon cơm cả nên tôi chẳng chịu được mấy giây. Lại một điều là khi đó tôi không hề méc lại với ba má, thật trái ngược với tính công tử ban đầu. Nhưng cũng nhờ ăn đòn nhiều lần như vậy nên vào lớp 3 tôi dần dần bỏ đi các tật xấu của mình, không hẳn do sợ bị đánh, mà do tôi phải thực hiện một lời hứa ... vu vơ...

Những năm đó tôi đã bắt đầu mon men ra khỏi vòng kiểm soát của gia đình. Tôi có một đam mê là nghiên cứu võ thuật. Người ta muốn học võ cho giỏi, tôi thì muốn nghiên cứu từng chiêu từng phái cứ như là một võ đạo gia,” tiến sĩ võ học ”.

Nói đến võ thuật tôi có thể sẵn sàng bỏ cả buổi học để tập vào đầu đó luyện vài tập phim “chưởng”, mặc cho những trận đòn lặn dìm của má chờ ở nhà. Nhìn những nhân vật đánh nhau chí chóc trong phim mà tôi muốn múa theo, đem lòng say mê nên về nhà tôi cũng luyện thử. Lúc đó còn nhỏ quá tôi đâu biết mấy đòn trong phim chỉ để “bịp” tụi con nít với những người không biết tí gì về võ thuật, cứ đâm đầu múa máy nên không ít lần tôi bị u đầu sưng trán. Đau lắm chứ, nhưng tôi vẫn không khóc, cũng vì một lời hứa ... vu vơ...

Tôi ham thích học võ là thế nhưng cũng chỉ đành tự luyện ở nhà. Đã có lần tôi dồn hết can đảm xin ba má cho đi học lớp võ cổ truyền, dĩ nhiên là bị phản đối một cách không thương tiếc. Không biết phải do ba má

cứng tôi quá hay không mà lúc nào cũng coi tôi yếu đuối như bánh tráng mới chiên, có thể vỡ tan bất cứ lúc nào, thế thì làm sao chịu nổi những ngày tập luyện vất vả. Tôi cũng không dám cãi lại, việc rèn luyện gân cốt cũng bị “niêm phong” vô thời hạn.

Nhưng đó là trước mặt ba má, còn sau lưng thì...tôi không dám hứa.

Lên lớp 8 tuy vẫn còn lùn nhưng cơ thể cứng cáp hơn, võ nghệ cũng “dừa đủ xoài”. Nói là vừa đủ xài vì tôi có thể dùng nó để phòng thủ và bỏ chạy trước bọn nhóc làng khác chặn đường. Có thể tôi đánh nhau chẳng bằng ai nhưng về tài bỏ chạy thì... chẳng ai bằng. Từ ngày được anh Ba lên dạy võ thuật căn bản cách đây 4 năm mà tôi đã đâm ra trầm tính hẳn, ai nói cũng vừa phải nên dần dần đã có bạn thân. Thân nhất lại là tụi hay ăn hiếp tôi ngày xưa Thắng lẻo, Phong cùi, Long não, thế mới lạ. Hồi ấy ba thằng đó ghét tôi bao nhiêu thì bây giờ thân nhau bấy nhiêu. Hễ có đứa nào đòi đánh tôi là ba đứa đó có mặt giải vây liền.

Tôi giấu nhem việc mình có võ do đã hứa với anh Ba, nên dù bị đòn cũng chẳng dám kêu ca, giờ có tụi thằng Thắng tôi cứ như là chết đuối với được cọc. do tôi cứ mãi bám vào ba thằng đó để thoát nạn nên bị ghán cho biệt danh “Trung gà chết”, tức là chết nhưng vẫn phải cố phớt lờ, dần cũng quen. Tụi thằng Thắng thì khỏi nói, nổi tiếng trong giới anh chị học cấp 2 trường làng, nhưng tụi nó cũng chỉ bảo vệ tôi trước tụi con trai chứ con gái thì bó tay...

Tính tôi đã trầm, bề ngoài lại hiền lành nhút nhát(^^) nên ngay cả con gái cũng có thể ăn hiếp được tôi. Ngày nào tôi cũng bị sai vặt trên lớp một bở hơi nhưng chẳng dám ca thán. Lúc đó tôi cứ nghĩ bị con gái hành như vậy là khổ lắm, nhưng sau này lớn lên một tí tôi mới thấy hồi đó mình đúng là ngu.....

Đang ngồi suy nghĩ vấn đề thì một lát bay từ hàng rào bên kia qua mà điểm đáp là người tôi. Tôi vội đưa tay chụp lại, hơi ê một tí nhưng chẳng sao, vì tôi vừa vớ được một quả măng cầu chín mọng.

Tôi chớp mắt nhìn về phía hàng rào chớp mắt cảm động. Anh Đen đã đứng đó từ lúc nào, một tay cầm chổi một tay cầm trái măng cầu khác.

- Cho em hả? - tôi nuốt nước bọt, vờ hỏi.

Anh Đen mỉm cười gật đầu.

- Trung ăn sáng chưa?

- dạ chưa!

- chút ăn xong ra khu đất trống chơi “tù binh” không? Tụi thằng Lì rữ.

Thằng Lì nhỏ hơn tôi đến 4 tuổi nhưng đúng như tên gọi, nó “lì” như quỷ sứ. Thêm đó là cặp anh em thằng Méo, Mồm hợp lại tạo thành nhóm tam quỷ với đủ mọi trò “quỷ” do bọn tôi truyền lại (^^)~. Tụi nó chỉ nghịch vậy thôi chứ chơi được lắm.

Tôi gật đầu:

- Ủ, chút em qua! Anh rữ anh Ti chưa?

- Chưa! Để chút anh rữ.

Nói rồi anh Đen lại lững thững vào nhà, bỏ lại tôi ngồi thần thờ một mình. Tôi chưa vội vào nhà. Giờ vẫn còn sớm nên tôi ngồi nán lại vừa nhâm nhi trái măng cầu vừa hồi tưởng lại một người, một chuyện đã xảy ra cách đây 10 năm. Khoảng cách 10 năm cũng đủ để tôi quên nhiều chuyện nhưng con người ấy tôi không thể nào quên được. Khung cảnh này làm tôi nhớ đến cô bạn thân thuở nhỏ...

10 năm trước tôi chỉ là một thằng nhóc ốm yếu dễ bị ăn hiếp nhất cái xã Phước Tân này, đến

nổi cả một thằng nhóc nhỏ tuổi hơn cũng có thể ăn hiếp tôi được một cách dễ dàng. Cũng do bá má tôi lúc nào cũng ” con trai út của ba“, ” con trai ngoan của má” thì sao mạnh lên nổi.

Nhưng chuyện bắt đầu thì trước đó nữa cơ. Gia đình tôi trước kia sinh sống ở thành phố Vũng Tàu, sau chuyển về xã Phước Tân này. Khi đó tôi vẫn chưa được sinh ra.

Lúc mới chuyển về đây, gia đình nhà hàng xóm kể bên qua hỏi thăm. Đó là gia đình bác Tư Thông mà sau này sẽ là một đại thông gia của nhà tôi. Nghe má kể lúc đó nhà nào cũng còn nghèo nhưng nhà bác Tư lại

rất tốt bụng, nhiệt tình giúp đỡ gia đình tôi lúc khó khăn. Gia đình tôi cũng chia ngọt sẻ bùi với bên bác Tư, coi nhau như người trong nhà tự lúc nào.

Bác Tư trai lúc đó đi buôn gạo trên khắp chuyển dò ở tận miền Tây nên ít khi về nhà. Nhưng bác Tư trai rất yên tâm khi có nhà tôi ở cạnh bên. Nhà bác Tư lúc ấy còn ông Tám- ba bác Tư gái, bác Tư gái và 3 người con hai gái một trai. Gia đình ở đây được một năm thì bác Tư lại sinh thêm một mụn con gái. Bác Tư trai khi nghe tin thì hơi thất vọng nhưng sau đó ông vẫn dành hết tình cảm cho đứa con gái út, và Kiều Nhi đã ra đời như thế.

Ngày Nhi sinh ra trời xuân tháng 2 diệp nhẹ ẩm áp. Má tôi nói sau này nó sẽ dịu dàng, xinh đẹp như mùa xuân. Bà vốn rất yêu yêu gái. Chẳng trách bà được vì nhà tôi lúc ấy đã có 4 móng đực rựa, là các anh tôi bây giờ. Thế nên nếu có con gái trong nhà thì má tôi vui phải biết.

Đùng một cái má tôi cũng có mang theo. Nghe tin đó ba tôi quỳnh quáng cả lên, ông cũng mong có con gái không thua gì má. Đầu chỉ có vậy, khi nhìn Nhi mũm mĩm cười toe toét khi bà đến chơi, má tôi đã thầm mong tôi cũng sẽ là một bé dễ thương đáng yêu như vậy. Kể cả tên, ba má cũng đã chọn được một tên con gái trước đó để đặt cho tôi. Nhưng thật tiếc quá... vì đứa bé chưa ra đời đó lại là... tôi.

Ngày tôi sinh ra lại là một đêm đông âm ỉ, chớp giạt liên hồi. Khi ẩm tôi vào lòng má lại bảo rằng sau này tôi sẽ mềm yếu, hay sụt sịt như đêm đông hôm đó à xem. Nhưng cho dù tôi có là một thằng “cu” hay không thì má vẫn thương tôi vô hạn, dầu niềm khát khao có một đứa con gái vẫn còn âm ỉ...

Khi tôi mới biết ngồi thì Nhi đã chập chững từng bước đầu tiên chỉ để lấy đồ chơi cho tôi. Tình bạn của chúng tôi bắt đầu như thế đó, và đã để lại một chứng tích hằn hoi. Chuyện là hồi nhỏ tôi khá sợ sữa nên dù nhỏ hơn Nhi đến 8 tháng nhưng đã to gần bằng nó, thế là buổi trưa hai đứa được đặc cách ngủ cùng nôi.

Nghe má tôi kể lần đó bà đang lui cui làm bếp thì không biết một con gà mái đẻ ở đâu bay lên thành nôi. Tôi tỉnh dậy trước, lộ mọ nắm thành nôi đứng dậy túm lấy đuôi con gà. Bị tôi túm đuôi con gà hoảng hốt phóng đi không quên tặng cho tôi nhúm lông đuôi cùng một vết trầy nhỏ dưới mí mắt. Lần đó má tôi sốc thật sự, chỉ tí xúu nữa thôi là thằng út cưng của bà trở thành “Độc Nhân Long” tiêu luôn đời trai. Nhi cũng dậy từ khi nào mà bật khóc nức nở. Tôi mới là ” nạn nhân ” mà còn chứ nhè, nhưng một đứa bé mới mấy tháng tuổi thì biết làm gì. Tôi chỉ chìa cho Nhi những cái lông đuôi mà tôi lấy được, lạ thay Nhi cũng ngừng khóc, lạ hơn nữa là khi lớn lên Nhi lại đâm ra sợ gà...Nghe má kể thì tôi chỉ biết nghe vậy, nhưng việc vết sẹo đã theo tôi từ lâu là thật. Tôi cũng chẳng bận tâm cho lắm vì vết sẹo rất mờ, lại chẳng ảnh hưởng gì đến mỹ quan bên ngoài khuôn mặt.

Khi chúng tôi lên ba tuổi thì hai đứa đã quấn quýt nhau như hình với bóng. Cứ ngày nào không gặp nhau hai đứa lại âm lên, hoặc nằm im một chỗ chẳng thèm chơi gì cả.

Lên năm tuổi thì bác Tư trai có công việc ổn định ở Long An và có ý muốn đưa cả nhà đến đó. Chỉ là ông Tám không chịu đi vì nhà cửa mồ mả ông bà đều ở đây cả. Bác Tư trai đành bấm bụng trở lại Long An một mình, Bác Tư gái và Nhi ở lại chăm sóc cho ông Tám, còn 3 người con lớn thì lên Sài Gòn học cả. Nhưng đó cũng là dấu hiệu sớm hay muộn Nhi cũng sẽ rời xa tôi.

Ông ngoại Nhi rất hiền, thường cho tôi quà bánh. Ông còn dạy cho chúng tôi cách thổi sáo bằng hoa kèn, thường kể chuyện ru ngủ chúng tôi mỗi trưa. Ông Tám tốt vợ tôi là thế nhưng ông mất khi tôi còn quá nhỏ nên đến khi lớn những kỉ niệm về ông cũng đã vơi theo.

Về hoa kèn thì lúc đó chỉ có mình Nhi là biết thổi sớm nhất, còn tôi làm mãi mà chẳng được. Nhìn Nhi nhẹ nhàng tách từng cánh hoa tím thắm ra, chỉ còn cuống nhụy rồi đưa lên miệng thổi ra thứ âm thanh như dế gáy. Tôi nhìn theo một cách say mê, ngắm cách làm thì ít, ngắm đôi mắt to tròn long lanh của Nhi thì nhiều.

- Trung sao vậy?

- tao thổi không được?

- sao không được! đưa Nhi coi cái cuống.

Tôi đưa mấy cái cuống ra. Nhi la lên:

- Trời ơi! mấy cái cuống bị gãy hết thì sao thôi được!

Tôi méo mặt buồn xo. Nhi chống nạnh hứ một tiếng, nhưng rồi cũng nhường cho tôi cái cuống của nó.

Hồi đó Nhi khỏe hơn tôi nhiều, cứ như con trai. Bất kể trò gì Nhi cũng làm được trước tôi hết. Không chỉ khỏe, Nhi còn lanh hơn bọn nhóc trong xóm cùng tuổi nhiều. Vì vậy trong xóm đứa nào cũng ngại chọc đến Nhi, nể ông Tám thì ít, sợ nó đánh thì nhiều.

Có một sáng tôi cùng bọn trong xóm rủ nhau chơi trốn tìm. Nhi không chơi nhưng ở bên ngoài quan sát. Chơi chưa được bao lâu thì tôi lại khóc ầm lên vì bọn nhóc đó hùa nhau chơi ăn gian. Tôi ức lắm nhưng chẳng cãi lại bọn chúng, sự bất lực của trẻ con khi ấy khiến tôi chỉ biết khóc. Nhi thì khác, nó đã chứng kiến hết mọi chuyện từ bên ngoài nên cố bênh vực tôi. Không ngờ tụi nó lại càng chọc quê tôi thêm khi Nhi chen vào. Tôi bị chọc quen rồi nhưng Nhi thì không, hôm đó nó sẵn sàng đâm cho tụi đó mấy cái. Chỉ vì tôi mà Nhi dám đánh nhau với bọn kia khiến tôi ngỡ ngàng. Khi đó Nhi bị đánh đau lắm chứ vì dù sao nó cũng là con gái, nhưng Nhi không khóc vì : “nếu Nhi khóc thì sẽ không thể bảo vệ cho Trung được nữa”!. Chẳng biết có phải từ lúc đó hay không mà niềm khao khát được mạnh mẽ hơn để có thể bảo vệ lại cho Nhi được nhen nhóm trong lòng tôi. Và một lời hứa vu vơ được đặt ra: sau 10 năm nữa tôi sẽ đủ mạnh mẽ để bảo vệ cho Nhi suốt đời! (ặc)

Lời hứa trẻ con đó giờ nghĩ lại khiến tôi bật cười, nhưng nó là động lực để tôi cố gắng văn ôn võ luyện đến bây giờ.

2. Chương 2

Tôi ghé ra tiệm bún thịt nướng đầu hẻm làm thật gọn một tô rồi chạy thẳng ra khu đất trống. Đúng là “khu đất trống”, ra đến đó trống không không một đứa nào làm tôi chứng hứng. Đây là khu đất mà bọn tôi hay chơi trốn tìm thuở nhỏ, và nó luôn nhắc tôi nhớ đến những kỉ niệm về Nhi. Bao năm qua nó vẫn vậy, chẳng rộng thêm mà cũng chẳng hẹp đi, nói chung là chẳng có gì thay đổi, nếu có thì cũng chỉ là những cây tràm bạch đằng đã cao lên quá nóc cùng với một hàng dúi gai rậm rạp bao bên ngoài lộ.

Tôi lần nào cũng là đứa đến sớm nhất nhưng có lẽ hôm nay hơi “sớm” quá. Chờ cả năm phút mà chưa thấy móng nào xuất hiện nên tôi đành vù qua nhà con Ngân- em họ tôi- kiểm mớ món tráng miệng.

Ngân sinh sau tôi chỉ một tháng rưỡi nhưng lại phải học dưới tôi một lớp. Hồi học lớp 9 tôi đi với nó cứ như là hai chị em, đơn giản vì nó cao hơn tôi gần một cái đầu. May mà lên lớp 10 tôi bắt đầu nhỏ giò và giò đã cao bằng nó. Tuy vậy con nhỏ lại rất nể tôi dù tôi lùn hay cao, vì ông anh của nó tuyệt quá mà (). Qua nhà nó có vườn trái cây cộng với bánh mứt tự làm đủ cho tôi phủ phê, do đó tôi chẳng có lý do gì để ăn hiếp nó cả, chỉ trừ khi phải giành ăn thôi...

9h đúng! Tôi cùng Ngân đi ra khu đất trống. Chưa ra tới nơi đã nghe tiếng ồn ào của tụi nó không thiếu cái mặt mệt nào trong xóm. Nhưng chơi trò này thì chỉ có bọn con trai thôi, con gái phải ra ngoài ngồi làm khán giả kiêm luôn cổ vũ. Không phải bọn tôi phân biệt đối xử mà bọn con gái chấp nhận đành hoàng, có cho tiền tụi nó cũng không dám vô vì trò mà bọn con trai sắp chơi là ” tù binh”, một trò chơi đặc sắc của vùng này, nhưng hơi...tàn bạo đến tàn nhẫn.

“tù binh” là một trò chẳng có gì khó cả. Mỗi đứa chơi chỉ việc khoét cho mình một lỗ đủ cho banh lọt xuống trong phần đất qui định và cùng hàng với các lỗ khác. ” Vũ khí sát thương” sẽ là một trái banh lông nảy tung cứng ngắc, ném trúng vào người thì sẽ “vui” lắm đề. Luật chơi thì đơn giản vô cùng, mỗi đứa theo lượt sẽ ném trái banh khu có các lỗ đã khoét với khoảng cách nhất định. Banh rơi trúng lỗ đứa nào thì đứa đó sẽ nhào tới cầm trái banh mà “nã” bất kì đứa khác cũng đang cố chạy khỏi đó thật nhanh. Ném hụt thì bị 1 điểm, bị ném trúng cũng được 1 điểm, khi nào đủ điểm thì... đem ra “tử hình”. Vì thế trò này tuyệt nhiên không giành cho những đứa yếu tim.

Anh Ti chà chà trái banh vào quần làm ra vẻ chuyên nghiệp hòng lấy le với mấy “em” đang ngồi cổ vũ ngoài kia. Điều bộ chậm rãi của hắn khiến cho bọn còn lại muốn lên cơn nhồi máu cơ tim, không biết nên chạy

hay nên dừng.

- lẹ đi mày!- anh Đen bực mình lên tiếng.

Anh Ti lảng quáng liền ném đại khiến cả bọn dõi theo muốn đau tim.

Khiếp! Đúng là “trời hại Lý Thông”, banh lăn theo hướng lỗ của anh Ti chắc đến 90%, 10% còn lại chia đều cho hai lỗ bên hông. Bọn khác thấy vậy cũng lo thủ thế để vọt lẹ, tất cả đều hồi hộp. Ở giây thứ 4 banh đã rơi xuống lỗ anh Ti, sắc xuất đã tăng lên 99% nên bọn kia lo dzọt hết, chỉ còn tôi do phần xạ hơi chậm.

Cuộc sống luôn dạy cho chúng ta chữ “ngờ”. 1% đôi khi lại lớn hơn 99% rất nhiều. Trái banh tưởng chừng như chắc mềm nằm trong lỗ của anh Ti thì bất ngờ bật lên và nằm gọn trong lỗ của tôi ở giây thứ 5. Cả tôi và anh Ti mặt mũi tái mét. Tôi vội chạy tới chộp lấy trái banh và xoay người thật nhanh. Giờ chỉ còn mình anh Ti là ở gần tôi nhất đang cuống cuống chạy đến hàng rào dúi gai.

” Phen này ăn đòn nhé cưng”! Nghĩ là làm, tôi lấy hết sức lực dự trữ của tôi búng ban sáng ném một cú thật mạnh về phía anh Ti.

Vuuuut! Trái banh lao đi như xé gió nhưng tiếc là...hựt! Anh Ti may mắn thế nào mà trượt té khiến trái banh sượt qua trong gang tấc. Chưa hết đà bay, trái banh tiếp tục xuyên qua hàng rào và kêu BỐP một tiếng.

Nỗi lo sợ bị tử hình của tôi giờ đây không còn mạnh bằng nỗi sợ lúc này. Vì kèm theo tiếng bốp khi nãy là tiếng la “Á” của một đứa con gái. Trời phật chứng giám tôi không có cố tình ám sát ai cả. Nhưng có cầu cũng vậy, vì bọn con gái xóm này là chúa nhõng nhẽo, thế nào con nhỏ bị “trúng đạn” kia cũng sẽ khóc ầm lên, rồi còn to chuyện nữa.

Đoán chắc là như vậy nên tôi cẩn thận nhắm chặt mắt lại chờ nghe tiếng la chói tai của nạn nhân.

Trong vòng nửa phút tôi tưởng như trái đất đã ngừng quay!?? Chẳng có tiếng la nào cả!

Tôi từ từ mở mắt ra nhìn về phía đám con gái. Tụi nó vẫn ngồi đó, tất cả tụi con gái trong xóm. Vậy thì tiếng la lúc nãy là của ai?

Trong lúc vẫn còn đang ngơ ngác thì tôi bỗng nhận ra mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi, đúng hơn là phía sau lưng tôi. Đó là những ánh mắt sững sốt, kinh hoàng, cứ ý như sau lưng tôi là một con quỷ Dạ Xoa râu xanh lưỡi dài đang định bóp cổ kẻ đứng trước mặt nó. Tôi thu hết can đảm từ từ quay đầu lại, cầu cho con quỷ này hiền đừng ám tôi hoài, tôi lỡ dại...

Trái với hình dung của tôi, đó lại là một “con quỷ” lạ hoắc nhưng lại cực kì dễ thương trong bộ quần áo dân thành thị. Lần này tới phiên tôi phải trở mặt, cùng đứng đực mặt ra như tượng trước cảnh này.

Con nhỏ đó có vẻ hơi “nhột” trước những ánh mắt đầy suy ngẫm “chết người” của bọn tôi, nó bẽn lẽn đưa trái banh trên tay ra, hỏi một cách e thẹn:

- trái banh này phải của mấy anh hôn?

Giọng nói trong trẻo ngọt ngào của con nhỏ lạ hoắc đó khiến cả bọn cùng gật đầu cái rụp như máy, mắt vẫn mở trừng trừng không dám chớp cứ như sợ con nhỏ đó biến mất. Nhưng ở đời đừng có mà coi thường con gái. Con nhỏ đó liền đổi “tông” một cách đáng sợ:

- Vậy ai là kẻ ném trái banh này?

Chỉ với hai câu hỏi mà con nhỏ này đã khiến cho tôi mồ hôi mẹ mồ con thay nhau tuôn ra. Chẳng biết tôi sợ cái gì nữa nhưng linh tính báo cho biết là không nên đùa với con nhỏ lạ mặt này. Còn đang ú ớ chưa biết trả lời thế nào thì một cánh tay giơ lên bên hông. Đó là anh Ti, chắc là định làm quen người đẹp. Nhưng hồn vía anh Ti chẳng giữ được lâu khi thấy con nhỏ co tay lại định ném trái banh trả đũa.

- Ấy Ấy! hổng phải tui chọi mà!

Câu nói của anh Ti khiến con nhỏ chưng hửng.

- Không phải sao giờ tay?

Anh Ti đưa tay lên đầu gối lia lịa tựa hồ như có hàng ngàn con chí đang quậy trên đó.

- Tui không chơi! Nhưng... tui biết ai!

Câu nói đó anh Ti thốt ra một cách nhẹ nhàng bình thản mà tôi nghe như sét nổ bên tai. Đúng là anh hùng khó quá ảm nhân, huống chi anh Ti lại là người phạm phu tục tử...như tôi. Nhưng không lẽ chỉ vì một con nhỏ không quen không biết mà ảnh đành “đâm thọt” tôi ngang hông vậy.

Tôi nuốt nước bọt khẽ quan sát “nạn nhân” xem đã có dấu hiệu nguôi giận chưa. Nhìn đôi mắt to tròn long lanh cứ mãi bám riết lấy anh Ti nên tôi cũng đỡ sợ phần nào. Nhưng bất ngờ hai “viên đạn” đó long lên, lia khắp khu đất một cách khùng bố. Tụi nhóc kia như bị con nhỏ dọa cho sợ chết kíp, chỉ sau câu hỏi : “vậy chứ ai?” liền đổ dồn ánh mắt vào “hung thủ” là tôi.

- Ê Ê! hổng phải tui a nhà!

Tôi chỉ kịp ú ớ nhiều đó thì con nhỏ đã ném trái banh thật mạnh như thể muốn ăn tươi nuốt sống. May mà tôi phản xạ không tồi đưa tay lên đỡ kịp. Một tiếng BỐP khô khốc vang lên! Trái banh va vào tay tôi văng xa đến 5m là ít. Khốn khổ thay, giờ đây tôi có cảm giác như hàng vạn con kiến rừng rậm Amazone đang thay phiên nhau gặm nhấm cánh tay ngà ngọc của mình. Quá đau “thương”, tôi ôm cánh tay nhẩy từng từng đẹp hơn cả thổ dân châu Phi khiến cả bọn trong khu đất cười ầm lên. Con nhỏ nhìn không được cũng cười khi một tiếng. Con nhỏ đó cười khoe đồng tiền càng đẹp ra nhưng tôi đang đau và ngượng, máu nóng cứ thế dồn lên đầu.

- Bộ điên rồi hả! Sao chơi tui?

Vừa la tôi vừa run run cánh tay chưa dứt cơn tê rần. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ tôi chưa thấy con nhỏ nào có lực ném mạnh như vậy, chưa kể là tôi có học võ nên tay cũng cứng hơn bình thường. Trông con nhỏ đó mảnh mai ốm yếu thế mà có cú ném mạnh ác.

Thấy tôi lớn giọng nên con nhỏ thôi cười, mặt nó nghiêm lại.

- ai bảo anh chơi tôi trước!

Tôi ấp úng:

- Ô... bộ...tui có ý ha?

- Nhưng cố tình!- con nhỏ nheo mắt lại trông quen đến lạ lùng.

- Cái gì? bạn cố tình chơi tui thì có!

Đang cãi ngon tron bống con nhỏ nhoẻn miệng cười bí hiểm. Nụ cười của nó lúc này không thua gì đám yêu nữ động Bàn Tư. Không cầm lòng được, tôi định nhe răng cười lại, nhưng nhớ tới cuộc chiến trước mắt nên tôi đành ngậm miệng lại làm mặt cô hồn, chờ coi con nhỏ định nói gì.

- tôi cũng đâu có cố tình chơi anh! tại tôi vô ý trượt tay thôi!

Xém chút nữa là tóc tôi cháy hết do lửa giận cứ bốc lên đầu ngày một nhiều hơn, cổ nuốt cục giận này hết như nuốt một trái bưởi Biên Hòa còn nguyên cả vỏ lẫn cuống. Trời đất quỷ thần ơi, tôi chưa thấy con nhỏ nào ăn nói ngang ngược như con nhỏ này, việc nó cố ý ném tôi cả khu đất đều thấy. Đã vậy còn ném như đạn pháo bay vèo vèo mà bảo là trượt tay, nếu nó không “trượt tay” thì còn kinh khủng thế nào nữa.

Tôi chưa thấy ai nuốt nổi một trái bưởi bao giờ, và bây giờ chẳng việc gì phải nuốt nữa.

- Trượt tay mà sao trúng tui mạnh dữ vậy? Xạo vừa thôi! này giờ tui nhìn bạn nhiều lắm rồi nha, xin lỗi tui ngay!

Thấy tôi làm cao con nhỏ càng không sợ, vẫn nhoẻn miệng cười khoe cái đồng tiền như thể tôi vừa mới dính bẫy của nó>

- Ý anh nói là do tôi cố ý nên mới ném trúng anh! và vì nhầm trúng anh nên mới ném mạnh như vậy, đúng không?

Tôi gật đầu như thể mình là chủ tòa đang luận tội. Nhưng con nhỏ đó lại là một luật sư đại tài.

- vậy chứ anh không cố ý sao lại ném trứng tôi! mà cú ném đó cũng đâu thua gì cú ném lúc nãy! vậy là lỗi của ai trước chứ?- rồi con nhỏ khoanh tay lại, lắc đầu thở dài- con trai gì mà...lãng nhãng hơn giun.

Thi đấu chưa hết hiệp mà tôi đã bị “nốc ao”. Miệng lưỡi con nhỏ đó có sức tàn phá không thua gì cú đá chẻ của võ sĩ Samson huyền thoại, chỉ trúng một đòn mà cuống họng tôi như vỡ nát chẳng ú ớ gì được nữa. Thì ra con nhỏ lấy việc trượt tay chỉ để tôi tự rơi vào bẫy của mình. Biết gặp phải đối thủ nặng kí nên tôi trả lời có phần nhũn nhặn hơn.

- Ủ thì, tui xin lỗi! Nhưng bạn cũng cố tình chọi tui lại, coi như là huề!

Con nhỏ nhún vai:

- sao lại huề! ai bảo là tôi chọi anh?

Tôi trợn mắt:

- chứ ai chọi!

con nhỏ thở dài:

- thì tui chọi, nhưng không phải nhắm vào anh...

tôi giật mình quay lại sao lưng nhưng chẳng có ai ở đó. Biết bị lừa nhưng tôi vẫn cố giữ hòa khí:

- Vậy sao banh trúng tui!

- Tui vốn sợ giun! Nhìn anh tui tưởng nó (tự nhiên cười)... nên tui chọi vậy thôi!

Nghe nó ví von tôi như sinh vật thường chui lủi dưới lòng đất khiến cho lửa giận cứ tuôn trào tung cơn. Rõ ràng con nhỏ này không muốn ra về trong hòa bình. Như chưa đủ để chọc tức tôi, con nhỏ châm vào thêm.

- Thông cảm! Từ nhỏ tui vốn ghét giun nên bắt nó cho ếch ương ăn hoài hà!

Vốn đã nóng mặt khi nghe nó nhắc đến con vật cầm tình mà tui trong xóm đặt cho tôi(Trung => Trùng=>Trùn, một vắn cả mà). Nhưng việc đối xử hành hạ với con vật “họ rồng” như vậy làm tôi hơi ớn lạnh. Biết con nhỏ chửi xéo mình như vậy mà chẳng làm gì được nên tôi đành nghiêng răng ken két, tưởng chừng như sắp phải đi thay hàm răng giả.

Trong khi tôi đang cố hành hạ hàm răng của mình thì tui nhóc trong xóm cũng bắt đầu động đậy. Thiệt là, thấy tôi yếu thế này giờ mà chẳng đứa nào chiếu nài ra ứng cứu, mọi bữa thấy gái đẹp là tui nhào ra tóm tộp rồi.

Tuy có động đậy chút ít nhưng tui nó vẫn còn nhìn con nhỏ như người hành tinh lạ không chớp mắt. Có lẽ anh Ti đã tiếp xúc với người hành tinh lạ nhiều rồi nên lấy lại tinh thần sớm nhất, nuốt nước bọt mà hỏi:

- Bạn là ai? Hình như... có bà con gì trong xóm này phải không?

Con nhỏ nhìn sang anh Ti cười tươi:

- Anh Sơn dạo này con hay đi trộm ổi nhà bà Năm không?

Câu hỏi của nó như tiêm một liều thuốc thuốc hóa đá đặc hiệu khiến cho anh Ti tê liệt hết tất cả các hoạt động. Cái thành tích bắt hảo hỗi nhỏ hay hái trộm ổi của anh Ti chỉ bọn trong xóm biết thôi. Hơn nữa cây ổi nhà bà Năm bị chặt 8,9 năm nay rồi. Vậy thì tại sao con nhỏ này lại biết?!! Mà nhìn kĩ lại thì... con nhỏ này... có gì đó quen quen...

Con nhỏ đi đến cạnh thằng Lì, đưa tay bẹo má thằng nhóc một cái.

- Cu Lì phải không? Mau lớn dữ ta, chút nữa chị nhìn không ra!

Rồi tiếp tục những đứa khác trong khu đất trống.

- Bé Ngân, bé Lụa lớn lên nhìn dễ thương ghê! Hết để tóc bum-bê hồi nào vậy?

- Anh Hòa với Méo hết ăn hiếp Trung rồi chưa?

- Mồm sao vậy em? không nhận ra chị à?

Con nhỏ tự hỏi thăm hết cả đám trong xóm mà chẳng đứa nào mở miệng đến nửa lời. Trả lời sao nổi khi đột nhiên có một con nhỏ lạ hươ lạ hoặc bỗng lù lù xuất hiện lại làm như là bà con gần của tụi tôi không bằng.

Thất vọng khi thấy chẳng có ai nhận ra mình, con nhỏ quay lại nhìn tôi với một ánh mắt ầm ập ánh lên từ một nơi xa xăm nào đó.

- Đừng nói là cả anh cũng quên tôi rồi nhé! CHỮ CHỊT!

Lần này thì sét không còn nổ bên tai nữa mà trực tiếp đánh vào người tôi. “CHỮ CHỊT” là cái tên mà ông Tám vẫn hay gọi tôi hồi còn nhỏ. Sau khi ông mất thì tôi dường như đã quên mất cái tên này. Nhưng ngoài ông với tôi ra thì đâu còn ai biết cái biệt danh này. Nhiều câu hỏi cứ thay phiên nhau hiện ra trong đầu như chỉ để trốn tránh một câu trả lời duy nhất. Nhưng rồi mắt tôi cũng mở to mắt lên hết sức theo sự kinh ngạc, vì... ngoài ông và tôi ra vẫn còn một người nữa... Vậy đây là...

Trong khi tôi còn đang lấp bắp thì anh Ti cũng đã nhận ra.

- Trời ơi! Con Nhi... đúng con Nhi lá sát rồi!

con nhỏ khịt mũi:- muốn em đánh như hồi đó nữa hả?

Nhưng...cả khu đất như vỡ òa ra.

- Nhi thiệt đó hả? Mèn ơi, lớn lên đẹp gái dữ tao nhìn không ra luôn!

- Mừng em trở về! Lần này về chơi lâu không em?

- Chị Nhi! chị còn nhớ tụi em hả?

-....

Chỉ có tôi với tụi thằng Mốm, Lì là im lặng. Hai đứa kia hồi Nhi đi còn nhỏ quá nên không nhớ đã đành.

Còn tôi, sao tôi chẳng nói được một lời nào. Bao nhiêu cơn giận khi nãy giờ đã biến mất, chỉ còn lại một nỗi niềm khó tả. Biết bao nhiêu điều muốn nói với Nhi nhưng cổ họng tôi lúc này như có hàng chục cục đá chặn lại, không thể thốt nên lời.

Cả đám xúm lại mừng Nhi đã về. Anh Ti là nhiệt tình nhất, định lao vào ôm chầm lấy Nhi làm lộ vẻ lợi dụng một cách trắng trợn. Nhưng Nhi còn nhanh hơn, chỉ khẽ lách người đã khiến anh Ti mất đà làm ổng què một cục. Thiệt đáng đời!

Nhưng anh Ti làm vậy là cũng có lý do. Nhi sau 10 năm không gặp bỗng xinh lên một cách lạ lùng đến dã man. Theo tôi thì Nhi có khuôn mặt trái xoan. Tôi chưa thấy trái xoan bao giờ nên cũng không dám khẳng định hình dạng của nó, cũng không biết có ăn được hay không nhưng mặt của Nhi mà cắn vào thì ... “đã” phải biết. Mũi thẳng và cao, đôi mắt to tròn, long lanh dưới ánh nắng sớm của mùa hè, vừa ánh nên những nét trầm buồn lại vừa tinh nghịch. Đôi mắt ấy vẫn đẹp như xưa chẳng hề thay đổi. Môi hồng và miệng luôn cười để lộ hàm răng trắng đều như răng tôi. Cộng với dáng người mi-nhon đúng chuẩn nên theo tôi, Nhi đẹp...tàn diện. (hơi quá rồi ^^)

Trong lúc còn đang thần thờ thì Nhi đã đến trước mặt sờ lên trán tôi, hệt như hồi nhỏ.

- Bộ Trung bệnh hả?

Bàn tay mềm mại ầm ập của Nhi vuốt nhẹ lên trán tôi thì bao nhiêu bệnh tật cũng phải tan biến hết. Mà lẽ ra tôi nên bệnh thật, bệnh thường xuyên, để được bàn tay ấy vuốt ve nhiều hơn. Tôi lấp bắp:

- Nhi....về khi nào vậy?

3. Chương 3

Ngày vui của anh hai tôi với chị hai của Nhi cách đây đúng 10 năm cũng là ngày chia tay của hai đứa. Sau đám cưới thì gia đình của bác Tư sẽ chuyển ra Long An sinh sống. Điều đó đồng nghĩa với việc Nhi sẽ rời xa tôi. Xa thật xa...

Ông Tám đã già yếu nên chẳng phản đối việc chuyển đến Long An nữa, vì ông đã yên tâm để mả tổ tiên ở đây lại cho cậu Hai của Nhi chăm sóc. Dù sự việc diễn ra một cách ổn thỏa như thế nhưng lại khiến chúng tôi không hết bàng hoàng.

Không bàng hoàng sao được khi chúng tôi mới vào lớp 1 chưa bao lâu mà đã phải xa nhau muôn trùng. Trong ý nghĩ non nớt của thuở ấy chúng tôi cứ việc dắt tay nhau trốn ra khu đất trống chơi đùa cho thật thỏa thích, chẳng thiết gì đến việc về nhà. Khổ thân gia đình hai bên lo lắng đi tìm kiếm. Đến khi gặp hai đứa nghịch mết mà lẫn ra cỏ ngủ cả thì mọi người mới hết lo. Dĩ nhiên là tôi với Nhi không bị mắng tẹo nào. Việc chuyển đi cũng khiến cho hai nhà buồn lắm chứ, mới kết thông gia hôm trước thì hôm sau đã cách xa đến 200km địa lý.

Nhưng đến hôm Nhi dọn đi mới thật là kinh khủng, dù đã qua mười năm nhưng tôi vẫn nhớ như in đôi mắt đầm lệ của Nhi qua ô kính xe. Nhìn Nhi đưa tay lên vẫy vẫy tôi không biết là muốn tạm biệt hay muốn gọi tôi chạy đến. Mắt tôi cũng đã ướt nhòe, bất lực chẳng làm gì được hơn là đưa mắt dõi theo. Nhi vẫn vẫy tay, kèm theo là một sợi dây được kết bằng vỏ ốc mà tôi rất thích- di vật của bà ngoại tôi. Tôi chợt hiểu Nhi muốn nhắn nhủ điều gì nên cũng đưa bàn tay nắm chặt cái nơ tím mà Nhi vẫn hay cài lên, vẫy chào người bạn mà tôi sẽ không bao giờ quên.

Thoáng chốc mà đã mười năm trôi qua.....

Nhi đã về, về thật... Dù không phải về luôn nhưng cũng ở được mấy tháng hè, nói theo cách của mẹ tôi là “về cho biết quê ngoại”. Thật ra là Nhi xin về ở nhà tôi cho đỡ không khí, khi nào chán thì về.

Nhi bây giờ khác quá! tôi gật gù, đã mười năm rồi còn gì. Còn tôi chỉ mới vài giờ mà đã nói chuyện lúng túng, lại hay đỏ mặt. Nhi dường như không để ý đến biểu hiện kì quặc của tôi, vẫn thản nhiên như không. Mà cũng lạ thật, sau mười năm xa cách mà Nhi vẫn làm ra vẻ

như mới gặp ngày hôm qua.

Giờ thì Nhi đang bận đi thăm hàng xóm, có lẽ giờ này đã đến nhà con Ngân. Tôi thì vội lui thẳng về nhà để giải quyết vài chuyện gấp, tiện thể xem nhà có bị “thay đổi” gì không.

Thay đổi thì không, nhưng vừa dứt đầu qua cửa thì tôi đã chưng hửng.

- lo mà đi dọn phòng đi mày!

Tôi trở mắt:

- Sao lại dọn? Mà...dọn đi đâu?

- Ra phòng anh Năm mày, hai đứa bây ngủ chung!- như chưa đủ sức ép má tôi liền phán thêm phần lý do- Để phòng đó lại cho con Nhi.

Má tôi đó! Phù! Bà là vậy, hề có con gái trong nhà là sốt sắng cả lên, quên cả thằng con trai út của mình. Hình như con Tuyết- em gái nuôi của tôi- là chưa đủ với bà. Còn thêm con Quyên với con Ngân nữa chứ.

Cũng phải thôi, con Tuyết giờ đang học nội trú ở Vũng Tàu. Con Quyên với Ngân thì là con của người ta, đâu ở thường xuyên bên bà được. Mà má tôi cũng kì, chẳng thèm quay mặt lại xem thằng con trai cưng của bà đã đồng ý chưa, chỉ ít cũng phải an ủi tôi một câu chứ. Đằng này bà vẫn cứ chăm chú quét dọn.

Tôi biết là có phản đối cũng bị vô hiệu nên tức tốc chạy ù vào phòng mình để lên kế hoạch ”di cư“. Tôi vốn có tật hay bày, lại lười dọn dẹp (con trai mà ^^) nên trông cái phòng chẳng khác gì bãi rác. Nếu để Nhi thấy cảnh ấy chắc tôi ”độn thổ” quá.

Sáng nay tôi há họng hơi nhiều nên bắt đầu thấy ...mỏi, vậy mà mới bước vào phòng tôi đã chẳng thể nào ngậm miệng lại được. Căn phòng quen thuộc thân thương của tôi này còn đâu. Mọi thứ trong phòng đều ngăn nắp trật tự, mùng mền cũng được xếp ngay ngắn gọn gàng. Tôi ứ ớ gọi vọng lại:

- má dọn rồi mà ??!

- Đừng có xạo! Sáng giờ tao đâu có vô phòng mày!

tôi như muốn khóc:

- Con nói thiệt mà!

Lần này thì bà đã tin tôi nói thật, vội chạy đến. Nhưng cũng chỉ liếc sơ qua bà đã tặc lưỡi:

- Chắc con Nhi nó dọn đó! Mày vừa đi lúc sáng sớm là nó cũng vừa về.

Chợt bà nhìn tôi cười:

- Sao? Hai đứa nhận ra nhau không?

T

hấy tôi đỏ mặt, khỏi nghe trả lời bà cũng đoán được. Bà cũng chẳng quan tâm đến vấn đề này lắm nên quay về công việc quét dọn, không quên dặn:

- Đem mùng mền qua kia đi. Khiếp! Ở dơ đến độ gối đen thùi, làm sao con gái người ta dám ngủ! (ọe!)

Tôi đứng như trời trồng trong phòng một lúc lâu. Vậy là Nhi đã lỡ thấy cái “bãi rác” của tôi rồi, không lẽ giờ tôi phải dọn thổ thật hay sao? Mà sao lại cứ phải chọn phòng tôi kia chứ?

Nói là nói vậy chứ tôi cũng sốt sắng lo dọn đồ sang phòng anh Năm. Má tôi dành phòng này cho Nhi cũng là có lý do riêng, vốn dĩ tôi là con trai nên chưa nhận ra thôi. Thứ nhất căn phòng này thật rộng rãi lại mát mẻ, chỉ do tôi lười dọn dẹp nên không khí có phần hơi ... ô nhiễm. Lý do tiếp theo không kém phần quan trọng vẫn là sự kín đáo. Căn phòng này nằm cuối góc nhà, bên hông chỉ có rừng cây bạch đàn nên không sợ ai dòm ngó. Căn phòng quả thật là nơi ở lý tưởng của Nhi nếu nó không sợ ma!

Dọn mùng mền xong, tôi phải tay nhìn lại căn phòng mình giờ đã ...

- Đó! Vậy coi được không!

Má tôi chỉ phán có một câu vậy thôi rồi... đi mất. Thiệt là tủi thân mà! (hức hức)

Đang sục sục ngon trớn bỗng tôi nhận ra mình quên một thứ, vội chạy vào phòng kiểm tra lại. Nãy giờ lo dọn đồ mà tôi không thấy “nó”. Thứ gì tôi có thể quăng bữa bãi được chứ “nó” thì... tuyệt đối không!

Chắc bạn tự hỏi “nó” là vật gì mà quý giá quá vậy phải không? Quý chứ sao không quý! Để tôi kể à nghe, đó là cái hộp gỗ được khắc những hoa văn cổ xưa mà ông đã để lại cho tôi. Di vật của ông thì sao tôi không quý cho được. Nhưng vật bên trong hộp cũng quan trọng không kém. Đó là cái nơ tím xinh mà Nhi đã để lại cho tôi thuở ấy...

Qua một thời gian dĩ nhiên cái nơ hơi cũ đi một chút nhưng vẫn giữ được màu tím chiều mộng mơ ấy. Nhưng làm sao tôi mơ mộng nổi khi cái nơ ấy đã ... biến mất! Cái hộp gỗ còn đây mà bên trong lại trống trơn đến nao lòng. Vậy là tàn đời tôi rồi! Nếu chủ nhân cái nơ ấy mà “hỏi thăm” thì...

- Ê!

Tiếng gọi nhỏ nhẹ nhưng làm tôi giật bắn cả người hết như đi ăn trộm bữa đầu đã bị người ta bắt được. Tôi quay người lại hơi lúng túng vì ... Nhi đã đứng đó tự bao giờ.

- Ồ ...à... Nhi về rồi hả?

- Đang ở nhà anh mà về đâu? Anh muốn đuổi tôi về lắm?- Nhi dấu

môi lên khiêu khích- Từ giờ cho tới lúc tôi đi thì...anh không được lục lọi bất kì thứ gì trong này!

Như chưa đủ nó thêm vô:

- mà khi nào tôi cho phép mới được vô đây!

Ồ...hay! Nhà của tôi, phòng của tôi mà nó làm như tôi ở độ không bằng. Nếu như nó không “xinh” dám tôi ra tay... “đồ sát” rồi. (ke ke, may mà tôi chưa ra tay chứ không dzô Chợ Rẫy ời)

Tự nhiên con nhỏ cười khi một tiếng. Có lẽ nó thấy vui trước vẻ mặt nhăn nhó đau khổ của tôi.

- Nhi đùa thôi mà, anh đừng tưởng thiệt chứ!

Rồi nó ngó ra cái đồng hồ bện tôi vừa lục ra ở phía sau lưng.

- Anh đang tìm gì à?

Tôi vội lắc đầu lia lịa. Nhi liếc mắt về phía cái hộp trên tay tôi.

- Vậy cái hộp gì đây?

Tôi chối bai bãi:

- Đâu...đâu có gì! Đang dọn phòng...thấy cái hộp này đẹp nên... cầm chơi.

Nhi gật gù:

- Ủ! Cái hộp đẹp thiệt! Nhưng anh đâu phải là con gái, chơi cái này làm gì?

Tôi đỏ mặt! Rõ ràng con nhỏ đang xỏ tôi.

- Ủ! Thích ...thích vậy.

Thấy tôi cứ lúng túng mất tự nhiên nên Nhi thôi không nói nữa. Trong một thoáng im lặng tôi rút hết can đảm ngược lên nhìn lại khuôn mặt Nhi, giờ càng xinh kinh khủng. Mái tóc dài ban nãy giờ đã thành một cái bím hồ xinh xinh. Chắc con Ngân thắt giùm. Tôi cười thầm: sao em gái mình khéo tay thế nhỉ?

Nhi không biết tôi đang nghĩ gì nên chỉ biết tắc lưỡi:

- thôi! Má Năm kêu ăn cơm kìa. Đói rồi!

Nhi vừa quay lưng thì tôi lại mém bật ngửa. Cái nơ ấy, màu tím ấy chẳng thể lạc đi đâu được, đang chênh chệch trên cái bím xinh kia. Tôi buộc miệng:

- Cái nơ...

Nhi sững lại, hơi nhúu mày nhưng rồi cũng hiểu tôi đang nói gì.

- Cái nơ này hả? hồi nãy Nhi thấy trong phòng, đẹp quá nên cầm theo, định hỏi mượn anh. Bộ...nãy giờ anh tìm nó hả?

Trong khi tôi còn đang ấp úng thì Nhi đã vội phán:

- Cửa “cô nào” mà giữ kĩ thế!

Tôi đỏ mặt lắc đầu. Nhi vẫn chưa chịu buông tha, ngày hôm nay chưa chiều bí tôi được mười lần thì nó ngủ không ngon hay sao ấy.

Nó nhìn chăm chăm vào tôi nghi ngại:

- Đừng nói với Nhi là anh thích kẹp nơ nha !??

GRRUUU! Nếu bây giờ đang đứng trên một hoang đảo không người thì tôi đã khóc thét lên rồi. Nãy giờ nói qua nói lại Nhi vẫn đẩy tôi vào dạng “hai thì” khiến tôi dở khóc dở cười. Hồng lẽ bây giờ tôi nhào vô “xin tí huyết” thì nó mới chiều công nhận bản lĩnh đàn ông của tôi hay sao.

Tôi đành trợn mắt, ngậm họng đi ra khỏi phòng một mạch. Nhưng Nhi đã đưa tay cản lại. Thấy mặt mày bặm trợn của tôi Nhi cũng chẳng buồn cản trở, chỉ là do ... cái đồng hồ bện tôi bày ra lúc nãy để tìm cái nơ mà thôi.

Con nhỏ này xạo thật! Tôi gật gù. Bây giờ mới 11h trưa thôi, còn nữa tiếng nữa ba tôi về cả nhà mới ăn cơm. Tôi sống ở đây bao nhiêu năm rồi chẳng lẽ còn không rành hơn nó sao. Thế là sau khi dọn dẹp xong tôi chạy thẳng ra ngoài vườn tập quyền.

Buổi trưa nắng chang chang ở đâu thì tôi không biết chứ đất sau nhà tôi thì... mát cả ngày. Những cây nhãn, trà, bạch đàn.... lực lưỡng nhô cao lên hết mức đủ để tỏa bóng râm khắp cả khu đất, tạo điều kiện cho tôi “tung hoành” bên dưới.

Nhưng tôi cũng chỉ “tung hoành” được 15 phút thì thấm mệt. Trưa hè nóng như thiêu như đốt, cộng thêm tôi múa như khỉ dưới này nên không khí càng thêm oi bức, mồ hôi túa ra như suối tựa hồ như cả người tôi bị kim đâm lỗ chỗ đến rỉ nước. Thấy trời nóng quá, tôi vội cởi áo ra át. Chỉ định nghỉ một một tí nhưng do mồ hôi ra nhiều, lại thêm gió thổi từng cơn ớn lạnh nên tôi “rút” lại vào nhà.

Má tôi đang đọc báo ngay bàn ăn bên ngoài, thấy tôi mồ hôi nhễ nhại bà không lo thì thôi còn to giọng mắng:

- mày đi đâu nãy giờ, để con Nhi chờ cơm mày ?

Tôi đưa mắt dòm dáo dác vào bếp.

- Nó bỏ về phòng rồi. - má tôi thở dài.

- Ba chưa về mà ăn cơm gì?

- Nó sợ mày đói nên dọn ra hai đĩa ăn trước.

Cuối cùng cũng nhận ra tình cảnh hiện tại của tôi nên bà dịu giọng xuống.

- Thôi, tắm rửa rồi ra ăn cơm. Chắc hôm nay ba mày không về rồi!

Khiếp! Làm gì mà mồ hôi mồ kê lắm thế không biết.

Tôi chỉ biết nhăn răng cười trừ rồi vọt lẹ.

Cửa phòng Nhi(lẽ ra là phòng tôi) vẫn đóng. Có lẽ nó giận tôi thật! Tôi thở dài ừ ừ đi vào phòng anh Năm lấy đồ sạch để tắm. Trong lòng tự nhủ : “Kệ! Tắm cho thư giãn cái đã!”

Vừa bước đến cửa nhà tắm thì Nhi cũng vừa bước ra với bộ đồ có vẻ dân dã hơn một tí, đầu tóc vẫn còn ướt. Thì ra Nhi đi tắm chứ không phải giận ở trong phòng như tôi vẫn nghĩ. Có lẽ tôi đã đánh giá nó thấp quá.

Con nhỏ thấy tôi liền nở nụ cười tươi rói. Mặc! Tôi làm mặt cô hồn đẩy cửa buồng tắm bước vào nhưng Nhi đã nhanh chóng nắm tay tôi giữ lại khiến người tôi run lên bần bật. Đã vậy Nhi còn nhìn tôi bằng ánh mắt “âu yếm, chứa chan tình cảm”, như yêu nữ muốn dụ dỗ Đường Tăng năm xưa. Nhưng tôi tự biết đạo hạnh của mình chỉ ngang bằng ... Trư Bát Giới, còn con nhỏ này là yêu nữ thứ thiệt. Tôi sợ mình cầm lòng không nổi nên hai mắt cứ ngó đi đâu, mặc cho Nhi muốn làm gì thì làm.(^^)

Tim càng đập nhanh hơn khi Nhi từ từ nâng tay tôi lên. Không lẽ...Nhi muốn biểu lộ tình cảm với tôi. Ôi, còn gì sung sướng bằng! Tôi toét miệng cười định mở miệng buông lời ” yêu đương” nhưng cũng đành ... há họng vậy luôn.

- Trả Trung nè! Đừng làm mặt giận nữa, xấu lắm!

Rồi Nhi dúm vào tay tôi cái nơ ấy, chẳng nói thêm lời nào mà vội bỏ đi, khiến cho tôi cảm tưởng như có con ruồi vừa chuôi tọt vào miệng mình...

4. Chương 4

Phút ngoài lề.

Vậy là lại một tuần nữa trôi qua. Khoảng thời gian ấy là ngắn hay dài!? Tôi không biết! Chỉ biết là khoảng thời gian chưa đủ để chúng tôi có thể sinh hoạt bình thường như mười năm trước. Tuy ở chung nhà nhưng hai đứa tôi ít khi nào trò chuyện. Đường như có một rào cản vô hình nào đó giữa hai đứa chúng tôi chẳng?

Nhiều lúc tôi vẫn tự hỏi ” Nhi ơi, sao bạn vô tâm lắm! Cái nơ kỉ niệm ấy vẫn theo tôi suốt bao năm tháng, vậy mà sao Nhi lại nở quên đi? Sao Nhi vẫn cứ mang hoài suy nghĩ rằng đó là của một người con gái khác mỗi khi vô tình trông thấy tôi nâng niu cái nơ ấy một cách âu yếm?”.

Mà thật ra...cái nơ ấy đúng là vật kỉ niệm của người con gái mà tôi thương nhớ mãi mãi, phải không Nhi.....

Từ khi Nhi đến đây cuộc sống của tôi có phần mất cân bằng, nếu không muốn nói là bị đảo lộn hoàn toàn. Tôi đã không còn được bày bừa, bê bối như trước nữa. Nói chuyện cũng phải giữ lời hơn, không được “sổ” thoải mái như xưa.

Tôi vẫn nghĩ: hè là được đi chơi với bạn bè thoải mái, nào ngờ Tụi kia đúng là lũ vô tình. Tụi trong xóm thì lấy lý do: Nhi lâu rồi mới về quê, còn lạ lắm nhiều chỗ nên cứ dẫn con nhỏ đi suốt. Bỏ mình tôi ở nhà hăm hiêu. Mấy thằng cùng với lớp tôi còn đáng ghét hơn. Đạo trước bọn nó đến thăm nhà tôi đã hiềm mà con than thở đường xa mệt nhọc, vậy mà mới bữa trước đến chơi thấy Nhi thoảng qua thôi là tuần sau tụi nó có mặt không thiếu một ngày. Đã vậy còn cười hề hề :” nhớ mày quá, sợ mày buồn nên tụi tao qua mày chơi thường hơn hen!”. Chơi khỉ gì tôi chưa thấy, chỉ thấy bọn nó dòm ngó muốn xuyên thủng cả nhà tôi. Mà cũng lạ! Tụi nó dòm Nhi đến mòn con mắt, mà chả thằng nào dám đến bắt chuyện cả! Ấu cũng là một điều may mắn đối với tôi.

Tôi vốn thích câu ” hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng“, dĩ nhiên ở trường hợp của tôi sẽ cao hơn: ” Tình cũ không rũ không tới”.

Số là thời điểm này trùng với mùa câu cá ở quê tôi. Tôi lại là “truyền nhân” đời thứ...7 trong nhà nên rất háo hức được trở tài. Trò đi câu này lại đang “hot” đối với bọn con trai thôn quê chúng tôi nên đứa nào đứa nấy đã chuẩn bị “đồ nghề” từ tháng trước, chỉ chờ mùa nước về là ” lên đường”.

“gần mần rô, xa ra lóc”- đó là câu truyền miệng của dân “câu kéo” xóm tôi. Và đó là một triết lý luôn luôn đúng. Nhưng ngoài các câu triết lý ra chúng tôi còn có những điều kiêng kị nhất định....

Xui thay điều cấm kị đó sắp bị vi phạm khi nghe tin anh Ti rũ Nhi đi cùng. Có dịp đi chơi với Nhi thì ai mà không thích, nhưng ...đi câu mà dẫn con gái theo là điều cấm kị nhất trong mọi điều cấm kị.

Không phải tại tôi mê tín mà đó là bài học xương máu từ mấy năm trước. Những lần trước bọn tôi cũng thử dẫn bọn con gái trong xóm theo. Kết quả là chỉ mới đi được nửa quãng đường bọn con gái đã than âm lên, nào là đau chân, nắng nóng, xa xôi.... Rồi còn bắt bọn con trai chúng tôi phải dẫn về, thành ra công cốc. Giờ nghe Nhi gật đầu cái rụp khiến tôi chột dạ vì... dù sao tôi vẫn thích đi câu hơn nên tìm mọi lý do để Nhi từ bỏ ý định.

Để làm được việc đó thì trước tiên tôi phải bắt chuyện với Nhi đã.

- Nghe nói Nhi muốn đi câu với tụi này hả?

- Ủ!

- Không được đâu!

- Sao không được?

- tại ... trời nắng lắm! Bà không sợ đen da sao?

Nghe tôi buộc miệng gọi Nhi bằng “bà” khiến nó sượng người khoảng vài giây, nhưng rồi lại cười tươi hơn trước. Tôi vốn định ninh rằng đem chuyện sắc đẹp ra là nó sẽ sợ mà rút lui, nhưng dường như nhiều đó vẫn chưa “đủ đô”.

- Thì đội nón! Với lại về quê mà da trắng quá cũng hơi kì. Đang muốn phơi cho đen bớt nè!

Tôi vội kể thêm một số lý do nữa mong nó sẽ hồi tâm chuyển ý.

- Nhưng đi xa lắm! Lại có bùn dơ, gai cộm, rồi rần rít nữa! Bà,à... Nhi không sợ à?

- Ông cứ xưng hô “ông, bà” đi cho tiện. Còn về chuyện đi câu thì tui đã nhất quyết đi nên ông đừng cố gắng thuyết phục nữa. Sao bọn con trai các ông đi được mà tui đi không được. Còn quần áo dơ thì về giặt chứ có gì mà lo!

Đuối lý, tôi đành ra chiêu cuối:

- nhưng tụi này đi đến chiều, đói bụng là phải ăn cá sống đó!

Nhi cười khi:

- Thì mấy người cứ việc ăn! Tui tự đem đồ ăn theo.

Thôi rồi! Con gái trên đời này đều được đúc từ một khuôn ra hay sao ấy. Trước đây mấy con nhỏ trong xóm cũng nằng nặc đòi đi y như vậy, để rồi cuối cùng.... Chưa kể mấy con nhỏ đó là dân quê thứ thiệt, còn Nhi một tiểu khuê các, quen ăn sung mặc sướng thì sao chịu nổi chuyến đi này. Vì vậy chiều nay chắc mềm là ... công dã tràng!

Trưa đó nằm ngủ không được, tôi thầm rửa tên Ti rữ con nhỏ này đi mà chi. Thiếu gì cách để mà “me” nó, sao lại chọn cái cách làm “cụt hứng” anh em vậy nè. Có rửa thì cũng đã rồi nên tôi đào rất ít trùn, sợ phí công. Người ta thường nói tính tôi hay lo xa nên nhiều lúc bỏ đi mất cơ hội. Mà dường như lần nào cũng như vậy mới tức chứ...

Chuyện đi ruộng đối với con trai bọn tôi là đồ bỏ, nhưng với dân thành thị, đặc biệt lại là con gái thì đó là cả một chặng đường khó khăn không thua gì đường... lên đỉnh Olympia. Mà muốn lên được đến “đỉnh” thì phải vượt qua nhiều cửa ải.

Ải thứ nhất là ...bùn đen. Đây là khắc tinh của bọn “công chúa” ưa ở sạch. Tôi cầu ông Địa cho Nhi biết sợ mà đòi về sớm, khỏi mất công đi xa. Nhưng ông Địa hôm nay không linh cho lắm. Nhi vượt qua được thử thách này không mấy khó khăn, lại có phần thích thú.

- Ui! Sinh này coi vậy mà mát quá hen! Hồng biết có bị “ô nhiễm” gì không?

- Hồng sao đâu! cái này khi khô là tự động tróc ra hết hà! Tốt cho da lắm á!

Cu Lỳ ơi là Cu Lỳ! Lẽ ra đã có thể đuổi cổ con nhỏ này về sớm với lý do “vệ sinh phòng ngừa nhiễm độc” từ...sinh. Nhưng chưa kịp mở miệng thì thằng nhóc đã nhảy vào hòng tôi rồi.

Không sao cả, vẫn còn ải tiếp theo.

Chặng tiếp theo sẽ rất khó khăn. Đó là con đường mòn dọc bờ ruộng. Những đường ruộng này rất nhỏ và trơn, lại chít chít những gai trinh nữ sẵn sàng đâm thủng chân những kẻ vô tình giẫm vào.

Đi đã quen như bọn tôi đây còn “cóng róng”, nói chi là đứa chân ướt chân ráo như Nhi. Nhìn khuôn mặt con nhỏ nhăn nhó vì giẫm phải gai hơi tội, nhưng rồi nó cũng vượt qua được trước sự bất ngờ của tôi.

Có một điều bất bình thường mà khi đó tôi chẳng nhận ra. Khi đó tôi với anh Ti đi trước dẫn đường nhưng mắt vẫn dõi theo Nhi. Bỗng anh Ti thúc nhẹ vào sườn tôi một cái hơi nhột.

- Ê Trung, thấy gì lạ không mầy?

- Thấy gì?

- Đó đó!- Anh tay đưa ánh mắt về phía Nhi.

Tôi ậm ừ:

- Ủ! Gai bữa này nhiều quá! nhìn nó đi mà thấy tội.

- Tao không nói chuyện đó! Gai thì đứa nào mà chẳng đạp?

- Chứ chuyện gì?

Anh Ti thì thầm một cách bí hiểm:

- Mày để ý này giờ nó bước đi như thế nào không?

Tôi chưng hửng:

- Thì bình thường, bằng hai giò!

- Thì hai giò chứ hông lẽ hai cánh! Ý tao nói lạ là này giờ con nhỏ đó chưa trượt té cái nào. Quần áo nó còn sạch bon hà!

Đúng thế thật! Anh Ti mà không nói chắc tôi cũng không để ý. Cái đường mòn này khó đi nổi tiếng từ trước đến nay không phải vì gai trinh nữ, cái khó khăn nhất vẫn là cố gắng để không bị “chổng vó”. Đi rành như tụi tôi mà đứa nào đứa này còn bị trượt ào ào. Vậy mà này giờ Nhi chỉ quan tâm đến việc đi thế nào để ít bị gai đâm.

- có thể ...tại nó là con gái!- tôi nhận xét.

- Con gái cái con khỉ! Tụi con Ngân cũng là con gái đấy thôi, vậy mà tụi nó còn chổng vó kinh hơn tụi mình!

- Thì ... chắc tại nó ốm nên giữ thăng bằng tốt.- tôi cố đưa ra một lý.

- chứ thăng Ti cò ma này có đứng vững được hơn ai đâu. - Anh Đen chen vào - THôi! đi nhanh, tới rồi kìa!

Cuối cùng thì Nhi cũng tự đến được địa điểm câu. Quả thật đây là điều mà tôi không lường trước được. Vượt qua hết những đám gai cuối cùng, nó khập khiễng đến cạnh tôi, buộc miệng than thở:

- Đường gì mà khó đi quá trời!

Tôi lăm bằm:

- Kêu ở nhà không nghe! Giờ thì...ráng chịu!

Tranh thủ thời gian, Nhi lang thang ra chỗ bờ suối rồi ngồi bệt xuống một nhúm cỏ khô để “khám” lại đôi bàn chân của mình trong khi bọn tôi lặng lẽ chọn ” lỗ ” câu. Tôi chọn địa điểm gần chỗ Nhi ngồi, cắm cuối móc trùn vào lưỡi câu. Thấy là lạ, Nhi đứng dậy bước đến chỗ tôi. Nhắc thấy con trùn đang ngo nghoe trên tay nó liền nhăn mặt lại.

Tôi biết trước đây Nhi bảo hay bắt trùn là xạo, chỉ vì muốn xỏ tui. Giờ đây trông mặt nó như vậy thì chưa biết ai sợ ai.

- Ghê quá à! Ông làm gì nó dza!

Tôi cười:

- Móc trùn để câu chứ chi!

- Dơ vậy mà ông cũng làm được! đúng là...

Tôi hơi què nhưng cũng cố giữ hòa khí.

- Tui móc chứ bộ bà móc sao mà la lối hoài. Ráng mà câu cho được cá to, chút nữa nướng ăn luôn.

Nhi nhớn miệng tặng cho tôi một cái đồng tiền thật xinh trên mặt. Nhưng con nhỏ cũng chẳng đủ can đảm đứng cạnh tôi lâu để xem cảnh xỏ con trùn qua lưỡi câu sáng loáng. Đặc biệt là khi tôi giảng giải cách móc trùn phải ngắt nhỏ thế nào, quần thế nào, làm cho con trùn...nát bét thế nào thì Nhi đã xanh mặt rồi. Cái bộ dạng chết nhất quen thuộc của con gái ấy khiến tôi bực mình nhưng cũng chẳng dám lên tiếng, sợ **ng chạm tự ái lẫn nhau.

Lát sau tôi chìa cần câu cho Nhi: - nè, xong rồi!

Giờ Nhi mới dám quay lại nhìn tôi, nhưng lại nhìn hơi lâu, mà còn cười khó hiểu nữa.

- Nhìn mặt Trung ... dễ thương ghê!

Tôi còn chưa kịp hiểu ý thì Nhi đã bước tới nhẹ nhàng lau mặt cho tôi.

- Móc trùn thế nào mà lại để cho nó ” tè ” lên mặt thế?

Tôi khịt mũi: “đi câu mà sợ dơ à! Đúng là con gái!”

Nhi chẳng buồn cãi với tôi. Nó bị hút vào mấy cái khác ngớ ngẩn hơn nhiều.

- Ý! Cái ” trắng trắng ” này là gì vậy Trung?

Tôi thở dài:

- cái phao chị ơi!

- Em ngoan! Nhưng làm ơn cho chị biết: bộ ... em sợ con giun bị chết đuối hả?

Như đầy sụp dưới chân, tôi ướt gì mình ướt xuống dưới chết luôn cho rồi. Trời ơi là trời! Con nhỏ này giả ngu hay cố tình chọc tức tui vậy nè trời!

- Chị hai ơi là chị hai! Đây là cái phao câu cá chứ đâu phải là phao cứu sinh! NGHE CHO KÌ : thả lưỡi câu xuống, nhìn cái phao, khi nào phao chìm xuống thì giật mạnh lên! ĐƯỢC CHƯA Ạ!

Giờ chẳng cần biết Nhi hiểu hay chưa tôi vội “bay” qua bờ bên kia vì sợ phải trả lời những câu hỏi ngớ ngẩn của nó lắm rồi.

Con nhỏ đó cũng chẳng vừa. Nó giật lấy cần câu rồi lững lờ đi tới mé khác, ta về như ta đây không cần ai giúp đỡ. Tôi nhủ thầm: Thôi kệ nó!

Tôi đến cạnh anh Ti nhìn ảnh câu cho đỡ ghiền. Nhưng nhìn ảnh giật lia giật lịa khiến áu ghiền của tôi càng lúc càng... “ghiền” hơn. Đúng là “người tính không bằng trời tính”, ngay từ đầu tôi đã không ngờ Nhi có thể lợi bộ từ nhà ra tới đây nên không chuẩn bị thêm “đồ nghề”. Bây giờ đành “rửa tay gác kiếm” ngồi chơi xơi nước. Tất cả cũng chỉ tại...

Miệng thì nói mặc kệ nhưng mắt tôi vẫn luôn quan sát động tĩnh của Nhi, dù sao tôi cũng có nhiệm vụ phải trông nom nó mà. Nhưng lạ một chỗ là ở bên đây anh Ti giật lia lịa thế mà Nhi lại ngồi trờ ra, chẳng buồn nhúc nhích. Ngẫm nghĩ một hồi rồi tôi lại quay sang bờ của Nhi.

- Bà sao vậy? Cá không ăn à?

Miệng méo xệch, Nhi ngồi gật đầu trông thật thảm hại.

- Cái phao không chìm hay sao?

- Ủ! Nó cứ nổi lều bều hoài!

Tôi lia mắt xuống khu mặt nước chỗ Nhi thả cần, nhưng lia nổ cả mắt mà tôi chẳng thấy cái phao “nổi lều bều” của Nhi ở đâu.

- Cái phao đâu?

- Kia kìa!

- Chỗ nào?

- Đó, chỗ cọng cỏ bị gãy đó!

- Trời ơi là trời!- tôi kêu lên- đó là cọng rơm! Vàng khè vậy mà bảo là phao à! Cá ăn rồi, GIẬT LÊN!

Tội nghiệp!

Nghe tôi rống lên như bò bị cắt tiết, Nhi quí cả tay vội “nhắc” (lẽ ra là giật mới đúng) cần câu lên. Đúng là con Nhi mất căn bản đi câu trầm trọng.

Quả như tôi dự đoán, phía đầu dây câu là một con cá rô mè to cỡ ba ngón tay.

- Ý! Con cá kia!- Nhi thích thú reo lên.

- Thì con cá chứ bà nghĩ là gì? Ê Ê! Đem vô đây mau! Để nó vượt mất bây giờ!

Nghe tôi hối như vậy Nhi vội kéo cần vô bờ. Nhìn điệu bộ chậm rãi của nó thật ngứa con mắt. Nhưng tôi lo lắng cũng bằng thừa vì con cá chẳng thể nào chạy đi đâu được nữa. Tội nghiệp con cá, để lâu quá nên nó

nuốt luôn cả lưỡi vào bụng. Tôi phải cố gắng lắm mới gỡ ra được nhưng con cá cũng ói máu tím lúm. Nhi thấy vậy liền nhăn mặt lại làm tôi nổi cáu.

- không muốn thấy cảnh này thì làm ơn để ý phao giùm một cái!

- Nhìn mặt ông là tui muốn tôi mất rồi, nhìn phao sao thấy!

Mém chút xiêu là tôi lộn nhào xuống suối rồi! Con nhỏ này ác mồm thật, mới la có một câu mà nó đã xô tôi lại rồi. Như không để cho tôi kịp trấn tĩnh, nó sai luôn:

- Ông gỡ phao ra đi! Khó chiều quá!

- Gỡ phao sao câu!

- Chứ anh Sơn thì sao? Ông cũng đâu có phao đâu?

- Đó là câu chì! Khó hơn câu phao à nha!

- Khó đến đâu cũng đỡ hơn nghe lời ông!

Tôi đã cố hòa bình mà sao con nhỏ cứ muốn gây chiến hoài. Thấy tôi mím môi lại nên nó đành im bật. Tôi cũng chỉ mong có vậy nên đột ngột giật lấy cần câu trên tay nó nhưng con nhỏ chẳng- tỏ-vẻ- gì- là-...Chùn bước. Nó biết tôi sẽ chẳng dám xin nó “tí huyết” nào đâu nên vẻ mặt vẫn cứ kênh kênh dễ ghét. Mà thật... tôi đâu có định xin xỏ nó gì đâu. Tôi chỉ ...kéo phao lên sát mũi cần thôi. Kéo xong tôi nhanh chóng “vọt” qua bờ bên kia mặc cho con nhỏ “tự sinh tự diệt”.

- Ê! - Nhi gọi giật lại.

- Gì nữa? - tôi nổi cáu.

- chưa móc trùn!

Ặc ! Tôi quên mất là còn có chuyện này.

Tôi nhào qua bờ bên kia xem tình hình “lũ quí” thế nào. Coi bộ dạng đứa nào cũng làm ăn khăm khả, khổ nỗi chỉ toàn là cá rô. Nhớ mùa câu năm ngoái tôi cũng có máu sát cá với biệt tài một buổi được 5 con cá trê “bộp”. Nhà tôi nổi tiếng về nghề cá nhất xóm, nay tôi lại là đời tiếp theo nên tay nghề cũng khá cao. Với kinh nghiệm của tôi thì câu ruộng cho chắc ăn. Chứ câu suối kiểu con Nhi thì có nước ...chiều ra chợ mua cá.

Nhưng dù có ba hoa tài nghệ thế nào đi chăng nữa thì cũng vô ích, hôm nay tôi sẽ chẳng có cơ hội để trở tài. Nhưng bù lại chỉ cần Nhi vui thì tôi cũng...đỡ buồn chút chút.

Ở đời nào ai đoán được chữ “ngờ”. Tôi càng lúc càng thấm thía câu nói đó.

Khi tôi đang lững thững đi đến chỗ anh Ti xin câu “ké” cho đỡ ghiền thì bỗng nghe một tiếng “Soạt” xé cỏ từ bờ bên kia. Theo kinh nghiệm lâu năm nên cả bọn cùng giật mình quay sang mà trở mắt.

Nhi đang luống cuống với chiếc cần câu cong hết cỡ.

Quỉ thần ơi! Nơi lẽ ra chỉ là một lưỡi câu bé xíu thì giờ đã thay thế bằng một con cá lóc khổng lồ đến mấy lạng chứ không ít. Tiếc là Nhi không có kinh nghiệm trong tình huống này nên sau hôm nay tôi sẽ phải “mai táng” chiếc cần này là chắc chắn. Nhưng giờ không phải lúc lo chuyện đó.

- kéo nó vào bờ đi! Kéo vào! Trời ơi! Nhanh lên!- cả bọn cùng là ì xèo cả lên càng khiến cho Nhi lúng túng.

Tôi sốt ruột vội “phi thân” qua bờ bên kia mặt kệ nó trơn cỡ nào.

Tiếc là đã chậm.

Một tiếng “rắc” khô khốc vang lên mang theo bao nỗi sầu đau. Nhưng cũng may là con cá bay thẳng lên bờ. Tôi chỉ kịp nhào tới chặn đầu con cá, không cho nó cơ hội xuống nước.

- Đưa giở đây! Nhanh lên!- tôi hét lên trong khi Nhi vẫn chưa kịp hoàn hồn. Tôi không biết sau vụ này Nhi có ghét tôi hay không nhưng nếu bây giờ để sống con cá thì tôi sẽ mãi không tha thứ ỉn.

Phù! Sau một hồi vật lộn cuối cùng con cá cùng nằm gọn trong rọng. Một con cá khổng lồ đứng nghĩa, thuộc hàng cực hiếm ở đây.

Tôi vẫn luôn tự hào mình là tay sát cá chuyên nghiệp nhưng vẫn chưa bao giờ dám mơ đến cá lóc, đặc biệt là một con to thế này. Mà người câu được lại là một con nhỏ chưa- từng- có-kinh- nghiệm- câu- kéo- ngày- nào. Thiệt là chẳng còn lời gì để diễn tả bằng câu: ” chó ngáp phải ruồi...già”.

Cả đám sau một phen hoảng loạn giờ bu lại trầm trồ đầu giá con cá, đưa nó lên tới tận câu lạc bộ Hàng Không khiến con Nhi sung sướng đến đỏ mặt. Bình phẩm chán chế rồi ai về chỗ nấy tiếp tục “sự nghiệp” của mình.

Chỉ có tôi và Nhi là lại vô công rồi nghề bởi cái cần duy nhất đã “đi tong” còn đâu.

- Giờ làm gì?- Nhi lăm lét nhìn tôi như thể tôi sắp ăn thịt nó không bằng.

May cho nó là giờ tôi có tấm lòng của bồ tát nên nhẹ giọng:

- Gãy thì về chứ sao!

Tôi từ tốn thu cả lưỡi lẫn nhợ rồi cầm rọng cá đứng lên. Oái ăm thay cái mé đất này bị bết nhè do cuộc chiến khi nãy, giờ đây lại trơn khủng khiếp. Vừa mới đứng dậy thì tôi đã chống hai vó lên trời, trượt một cú dài xuống suối.

Sự việc xảy ra trong chớp mắt. Một tay cầm rọng, còn tay kia không biết quơ quào thế nào mà túm được một thứ. Hình như thứ đó không chắc cho lắm nên cũng bị kéo ùm xuống theo.

Bị uống vài ngụm nước một cách bất ngờ, tôi vội ngoi đầu lên ho sặc sụa. Cũng may tôi bơi cũng không đến nổi tởm. Nhưng hồi nãy mình túm được gì vậy ta? Thon thon...mềm mềm...? Thôi chết rồi!

Tôi giật mình ngược lại lên bờ thì không còn thấy Nhi ở đó nữa.

- Hay thật! Ông định “thủ tiêu” tui bằng cách này hả?

Nghe giọng Nhi sặc sụa sau lưng tôi vô cùng mừng rỡ như gỡ được mối lo trong lòng. Tôi chỉ sợ nó xảy ra chuyện gì (dù mực nước ở chỉ cao tới cổ tôi là cùng).

Bỗng giọng anh Ti trên bờ lãnh lút:

- Định nắm tay “em” đến bao giờ nữa hả cu?

Tôi đỏ mặt khi nhận ra là tôi vẫn chưa buông tay Nhi ra. Nhi nhẹ nhàng rút tay, chẳng để ý đến lời chọc ghẹo của anh Ti.

- con cá còn không?

Tôi gật đầu rồi quay lưng đặt rọng lên bờ, định nhảy lên. Nhưng chưa kịp nhảy thì Nhi đã túm lấy cổ áo tôi kéo giật lại khiến tôi té nhào ra sau. Đang choáng váng do bị tấn công bất ngờ, tôi cố ngoi đầu lên thì bỗng giật mình. Cả năm tên Ti, Lý, Mốm, Méo, và cả anh Đen đều nhảy ùm xuống khiến tôi uống nước liên tục.

Nãy giờ tôi với Nhi “quây” ầm ầm động cả khu nước thì cá nào dám ăn nữa nên cả bọn bỏ cần đó, nhào xuống nước “thủy chiến”. Tất cả 7 đứa nhưng chỉ có mình Nhi là con gái, nó cũng chẳng ngại ngần gì mà không nghịch nước cùng bọn con trai chúng tôi. Thân thiết như anh em từ nhỏ tới giờ chưa từng xa cách.

Sau buổi đi câu tràn đầy kỷ niệm đó, tôi với Nhi lại có thể trò chuyện thân thiết như xưa. Hòa bình đã được thiết lập, dẫu lâu lâu cũng còn chiến tranh vài nơi. Nói là nói vậy chứ giữa chúng tôi nào giờ có chiến tranh gì đâu, chẳng qua hai đứa bọn tôi vẫn còn ngại ngần sau mười năm xa cách nên khó mở miệng trước được. Có lẽ là lỗi do tôi trước nhất do cái vẻ mặt lạnh lùng trời đánh của mình đã để Nhi hiểu lầm. Cũng có nghĩa là sau này tôi sẽ còn khổ nữa, khổ dài dài....

5. Chương 5

Hồi cấp hai tôi vốn có ấn tượng xấu với bọn con gái, vậy mà lên lớp 9 lại chơi thân được với Quyên mới lạ. Quyên vốn là lớp trưởng của tôi suốt bốn năm cấp 2, một đứa tài sắc vẹn toàn, công dung ngôn hạnh đầy đủ. Nhưng cái tính thất thường của con gái thì ... chẳng có khác gì mấy.

Hồi ấy học lực của tôi chỉ thuộc loại khá do “bận” luyện phim chương quá nhiều. Nhưng điểm các môn tự nhiên thì tôi vẫn chiếm thể thượng phong. Tôi và Quyên học chung với nhau suốt ba năm trước đó, từ lớp 6 lớp 7 rồi lại hết lớp 8, vậy mà chúng tôi chưa một lần trò chuyện thân mật nào ra hồn. Những năm ấy Quyên vẫn cao hơn tôi nhiều, lại quyền uy tốt bậc ở cái trường làng này. Lúc đó tôi vẫn là một thằng nhóc tí lùn một mẩu nổi tiếng nhất trường nên chẳng ai màng tới tôi, cũng như tôi chẳng màng tới nhỏ nào cả.

Nhưng... tôi đâu thể lùn hoài như vậy. Chẳng biết ăn phải cái gì mà chỉ sau ba tháng hè tôi đã cao lên một cách chóng mặt, vượt qua cả con Ngân,... và dĩ nhiên cũng hơn cả Quyên. Khi đã cao bằng chị bằng em thì tôi lại chẳng hứng thú đi so đo chiều cao với bọn con gái nữa. Lớp 9 mà, lứa tuổi trăng rằm ấy cũng dễ khiến cho tôi có những rung động đầu đời...

Đầu năm lớp 9 cả trường phải làm vệ sinh phòng học. Lớp tôi cũng phải ị ạch bò ra mà làm. Tụi học sinh trong lớp tôi chỉ siêng năng được đợt đầu, đến đợt sau là tụi nó biến mất chẳng để lại dấu vết hơn nữa lớp. Tụi thằng Thắng cũng định “biến”, nhưng thấy thằng đầu đất như tôi vẫn cặm cụi dọn dẹp nên bọn nó cũng đành ở lại theo.

Quyên lúc đó vẫn giữ chức vụ lớp trưởng. Tính nó vốn hiền lành nên cũng được lòng hầu hết các thành viên trong lớp. Với bản lĩnh của mình, Quyên chỉ cần điều động các thành viên còn lại làm hết những phần việc không mấy khó khăn.

Phù! cuối cùng cũng xong việc. Đang lui cui định đạp xe về cũng lữ bạn thì Quyên chạy tới.

- Trung ơi Trung, chờ mình với!

Tôi phải dừng xe lại một lúc lâu mà Quyên mới chạy đến nơi. Vừa thở hổn hển vừa nói.

- Hôm nay cảm ơn các bạn đã không bỏ Quyên mà về! Quyên muốn mời mấy bạn đi uống nước.

Quyên vừa thở tay vừa nắm chặt yên sau xe khiến tôi có muốn bỏ đi ngay cũng không được. Tôi vốn chẳng ưa cái vụ đi đâu với con gái kiểu này.

Tụi thằng Thắng biết tính tôi, vội nhào nhanh đến.

- Thấy bạn có lòng nên tụi này cũng sẵn sàng. Nhưng ai rữ thì người đó phải “làm phận sự” sau cùng ghen.

Quyên cười khì:

- Dĩ nhiên rồi! Quyên nói là Quyên mời mà!

Tôi chẳng buồn hưởng ứng chuyển này, chỉ mong về nhà sớm cho khỏe. Chỉ khổ một cái là ba thằng kia đã gặt đầu cái rụp.

Đang chẳng biết làm thế nào thì Quyên đột nhiên nắm lấy tay tôi lay lay:

- Trung đi luôn nha! Không có Trung là Quyên giận đó.

Thằng Phong cũng ùa vào.

- Ủ! Đi đi mày, giờ này về nhà cũng ngủ chứ có làm gì đâu.

Thằng Long khoác vai tôi:

- Đã vậy còn được lớp trưởng xinh đẹp khả ái đây mời một châu nước miễn phí thì còn muốn gì nữa?

Mặc cho tụi nó muốn nói gì thì nói nhưng tôi không muốn dính líu gì tới bọn con gái. Suy nghĩ lúc này chỉ có mình Nhi là người bạn gái thân nhất của tôi mà thôi, vì vậy tôi sẽ không để đứa nào chiếm cái vị trí ấy cả.

Trong khi tôi còn đang giữ quyết tâm từ chối nhưng nhìn thấy ánh mắt long lanh của Quyên sao giống người ấy đến thế. Bắc giác tôi lại gật đầu.

Quyên dẫn bọn tôi đến một quán nước cũng khá “ngon lành”, cho phép bọn tôi tự nhiên chọn món. Dĩ nhiên là ba thằng quỷ kia kêu những thứ hơi đắt một chút để hù Quyên chơi, nhưng tôi biết tụi nó đã thử sẵn tiền trong túi chút nữa sẽ tự trả. Tụi nó là vậy, ngoài miệng cứ muốn ăn tươi nuốt sống người ta nhưng bên trong toàn kinh Phật. Tôi chỉ kêu một chai xá xị hợp với số tiền còn lại trong túi.

Chị nhân viên xinh đẹp bước ra nhiệt tình tiếp đón bọn tôi. Lúc đó chị có cười khẽ với Quyên một cái nhưng tôi chẳng để ý. Gọi nước xong chị bước vào quán. Chỉ một lát sau bưng ra những thứ đã yêu cầu, ngoài ra còn có một đĩa trái cây rõ to khiến thằng Long hết hồn.

- Ý chị ơi! Tụi em đâu có kêu cái món này!

Chị cười đầy ẩn ý:

- Cái này chị khuyến mãi ấy chứ. Thôi, mấy đứa cứ trò chuyện tự nhiên.

Nhìn dáng chị mắt hút vào trong quán, bọn tôi ngơ ngác nhìn nhau, chẳng đứa nào dám **ng tới đĩa trái cây cả. Chẳng đứa nào dám tên trên đời này lại cái quán hào phóng như vậy. Nhưng Quyên thì lại ăn ngon lành. Thấy chẳng đứa nào dám **ng đến cái đĩa khiến Quyên giật mình :

- Mấy bạn ăn đi chứ! Chị Hai mình mời mà!

Bốn cặp mắt mở to hết cỡ:

- Chị Hai Quyên ??

Thằng lấp bắp:

- Vậy...đây là nhà bạn?

Quyên che miệng cười khúc khích rồi khẽ gật đầu.

Ba thằng quỷ kia ngơ ngác một hồi rồi nhìn nhau nhún vai một cái. Ai chứ bọn này tôi quá rõ vội nhích ghế xa xa tụi đó ra một tí. Sau cái động tác nhún vai lấy lệ, ba thằng chẳng cần giữ phép nữa mà tranh nhau nhanh chóng làm gọn đĩa trái cây.

Quyên thấy tôi chẳng lấy miếng trái cây nào, nó nghĩ tôi chẳng “tranh” lại tụi kia nên định vào lấy thêm. Thấy thế tôi vội giữ lại:

- Thôi lớp trưởng đừng lấy nữa! Tại tui không ăn chứ không phải giành không lại tụi nó!

Quyên ngồi xuống nhưng nhìn tôi bán tín bán nghi. Có lẽ nó không nghĩ thời đại này còn có thằng con trai như tôi.

Thằng miệng còn nhồm nhoàm lên tiếng:

- Thằng Trung nó vậy đó! Tụi tui là bạn thân nên hiểu tính nó lắm. Để dành mà nó hông ăn thì...phí quá, chứ anh em ai nỡ giành lộn! Phải không mấy?- Thằng nháy mắt với tôi, không quên bốc thêm vài miếng.

tôi chỉ cười khẩy, nhìn ba thằng nó vẫn còn đang tận lực “tham chiến”.

Quyên quay sang tôi mở chuyện:

- Trung cũng học cũng khá mà, sao không làm cán bộ lớp! Để ngày mai mình nói cô chủ nhiệm cho!

Phong chen vào, miệng cũng đang “làm việc” cật lực.

- Tụi này học hành ngang nhau mà sau chỉ có mình Trung được “ưu tiên” vậy?

Quyên hơi đỏ mặt:

- Ủ thì... Quyên nói ấy bạn luôn!

Tôi vội đính chính:

- Thôi, lớp trưởng tha cho. Tụi này thích tự do hơn.

Nghe tôi từ chối thẳng thừng cộng với cách xưng hô trịnh trọng khiến Quyên cảm thấy hơi buồn.

- mấy bạn không thích thì thôi! Nhưng... Trung đừng gọi mình là lớp trưởng nữa nhé!

- Vậy gọi bằng gì?

- bằng tên như mọi người đi.

- Vậy tôi sẽ gọi lớp trưởng là Quyên!

Lúc đó Quyên đã “cay” được miệng tôi nói vài câu, lại đổi cách xưng

hô nên nó mừng lắm. Lúc ra về bọn tôi cũng chẳng phải trả tiền. Trong khi bọn tôi cương quyết trả tiền thì Nhi còn cứng rắn hơn.

- Bạn bè lâu lâu không lẽ không đãi nhau được một bữa à?

Rồi Quyên nói thêm :

- Nhưng mai mốt thì không có vụ miễn phí như vậy đâu đó.

Đoán được trước nên bọn tôi dễ dàng gật đầu chấp nhận.

Chỉ vì một bữa ăn miễn phí mà từ đó tôi đã có cảm tình với Quyên. Chúng tôi tiếp xúc trò chuyện với nhau nhiều hơn. Chẳng biết cố tình hay vô ý thế nào mà tôi đột ngột lại được ngồi cùng bàn với Quyên, chỉ biết đó là ý của cô chủ nhiệm.

Thế là lần thứ hai tôi thân được với một đứa con gái khác không cùng gia phả huyết thống. Quyên với tôi thân nhau rất nhanh. Thân hơn nữa khi Quyên cứ gọi tôi là... anh. Quả thật tôi cũng coi Quyên như một đứa em gái. Do có kinh nghiệm đối xử với những đứa em khác cùng tuổi nên tôi khiến Quyên gọi anh càng lúc càng thuyết phục. Đâu phải vô cớ mà con Ngân với con Tuyết lại kính trọng nể phục thằng anh chỉ hơn tụi nó có vài tháng như tôi. Chẳng qua là cái tính thương em của tôi được thừa hưởng quá nặng từ gia đình từ lâu đã thiếu vắng bóng con gái.

Tôi coi Quyên như em gái! Đó là điều chắc chắn! Nhưng Quyên coi tôi là gì thì...tôi không dám chắc. Biết rằng chúng tôi đã thân nhau ghê lắm. Có chuyện gì nó cũng tâm sự, có gì ăn nó cũng chia cho, kiểm tra bài nào tôi không làm được nó cũng kéo tôi lên theo. Tụi thằng Thắng cũng chơi thân nhưng không thể thay thế địa vị của tôi trong mắt Quyên được.

Nhiều lúc tụi nó kéo tôi ra tra khảo:

- bộ mày “kết” Quyên rồi hả?

Tôi thành thật:

- tao chỉ coi Quyên như em gái thôi!

Dĩ nhiên là Thắng sẽ không tin. Thứ nhất là theo quan sát: tôi chẳng

có lấy một đứa bạn gái giắt lưng. Thứ hai: Quyên là đứa mà không ai muốn làm quen cũng được. Biết bao thằng muốn làm quen mà Quyên lại chủ động thân với tôi mới lạ. Tội nghiệp thằng Thắng, nó đâu biết lòng tôi dành cho Nhi nhiều hơn bất cứ đứa con gái nào khác. Và đứng trước những tình cảm mà tôi đã dành cho Nhi thì...Quyên cũng chưa là gì cả.

Tôi nhìn Thắng nghi ngại.

- Bộ mày “ghen” hả?

Thắng vuốt cái cằm chẳng có lấy một cọng râu, ra vẻ dâm chiêu.

- Ủ! Có lẽ tao ghen thiệt!

Tôi vỗ tay cái “đét”.

- Vậy thì dễ ẹc! Tao sẽ giúp mày, chỉ cần khao tao một châu nước

mía là được. Giá bèo!

Thằng giả vờ mừng rỡ:

- Thiệt hén!

Theo đúng kế hoạch của riêng mình, hôm sau tôi bắt đầu hình sự. Tôi cười thật tươi với Quyên, khen nó thật nhiều để lấy điểm rồi lái câu chuyện sang thằng Thắng một cách tài tình- tôi vốn khá môn văn mà. Rồi cuối cùng tôi cũng vào vấn đề chính, thay thằng Thắng “thổ lộ” với Quyên.

Ban đầu Quyên còn chăm chú khiến tôi cứ thao thao bất tuyệt. Nhưng được một chút thì hai mắt Quyên đã ươn ướt từ lúc nào, chỉ tí nữa tuôn hết nước ra khiến tôi nao lòng.

Giọng Quyên xa xăm.

- Ý của anh hay ý của thằng?

Vì giúp bạn nên phóng lao tôi đành phải theo lao.

- của anh!

Quyên nói giọng hờn dỗi:

- Anh nghĩ tôi là ai mà muốn thích là thích vậy?

Tôi gãi đầu:

- Em giận anh à?

- Ai thêm giận người đứng!

Nói rồi Quyên vụt chạy ra ngoài, mấy nhỏ bạn Quyên cũng chạy theo nên tôi không tiện đuổi theo.

Thằng Thắng hiểu kì vọng nhảy đến:

- Mà nói gì mà nó khóc dữ vậy?

Tôi lắc đầu thở dài, nhìn Thắng ngao ngán trịnh trọng báo tin buồn:

- Tao nói cho Quyên biết vụ mày thích nó. Nào ngờ...

Nào ngờ... Thắng chẳng hề buồn bã mà còn ôm bụng cười nắc nẻ.

- trời ơi là trời! Thiệt là tao chưa thấy ai ngu như mày! Nói giỡn vậy mà cũng tin nữa hả cha?

Rồi Thắng gật gù:

- Mà nó khóc vậy cũng hay.

- Sao hay? - Tôi ngạc nhiên.

- Ít ra nó không coi mày là anh em đơn thuần...

- Đẹp mày đi!

Tôi chẳng buồn cãi nhau với nó. Hiện giờ tôi đang rầu thúi ruột, không biết Quyên có giận tôi thật hay không.

Quả thật là tôi lo xa quá. Hôm trước Quyên xụi xụi là thế nhưng hôm sau nó tự động mang cho tôi một bịch xí muội, xin lỗi vì hôm qua đã khóc vô cớ. Tôi thở phào nhẹ nhõm, thầm khen trong bụng: Quyên đúng là đứa hiền nhất mà tôi từng gặp, kể cả Nhi! Nhưng tôi sau này thực tế vẫn luôn chứng minh là tôi đã ngộ nhận.

- Đang nghĩ gì vậy mày?

- Buồn ngồi chơi vậy chứ có nghĩ gì đâu!

Tôi chẳng buồn nói chuyện với thằng Tiến thêm nữa. Nó là thằng bạn sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, đặc biệt là cùng bệnh viện với tôi, lại là bạn thân từ cấp 1 đến giờ. Tuy Tiến học hành không bao nhiêu

(có thể do lười) nhưng về mặt võ thuật thì tôi cũng phải nể nó một phần. Hiện giờ Tiến đang là môn sinh Tam đẳng ở lớp Taekwondo Bầu Thành. Nhưng cho dù có là bạn thân thì cũng chẳng phải lúc tôi muốn nói chuyện với nó.

- Không nghĩ gì mà sao mặt mày...nhìn ghê quá!- Tiến liếm môi.

Tôi giờ nắm đấm lên:

- Ghê sao còn tới! Hôm nay tao đang có chuyện bực mình!

Tiến chẳng thèm để ý, nó vội lái sang đề tài khác.

- Mày với con nhỏ đó là gì?

- con nhỏ nào?

- Con em mày á!

- Con Ngân hả? Em họ tao mà! Có gì không?

- Nó là em họ mày?- Tiến nhìn tôi như chưa tin lắm.

- Hồng lẽ là chị họ tao?

- Vậy...mày giới thiệu nó cho tao nha!

Tôi hơi lưỡng lự. Tính ra thì con Ngân cũng đâu có gì đặc biệt đâu, vả lại trong đám bạn của tôi cũng chưa thằng nào hỏi thăm tới con Ngân. Không lẽ con Ngân đã lớn thật rồi. Ở cạnh nó suốt bao năm qua tôi chẳng hề để ý đến, mà Tiến quan tâm tới em tôi thật sao?

- Sao mày.... không nhờ con Liên ấy? Mày cũng học ở Văn Lương hồi đó mà?

- Con Liên không thèm nói chuyện với tao đâu! Mà... sao lại dính con Liên ở đây?

Tôi nhún vai:

- Thì Liên học chung với em tao, có gì nói nó giúp cho. Tao không giúp được đâu.

- Trời ơi!- Tiến la lên.- Tao không nói con bé đó!

Tôi chưng hửng:

- Em họ tao ngoài nó đâu còn ai!

- Chứ con nhỏ nào hồi bữa tao thấy ở nhà mày hoài!?

- Con nhỏ nào mới được?- Tôi nổi cáo.

Thấy vậy thằng Tiến cũng đành dụi giọng:

- con nhỏ hay thất bím, rồi gọi mày bằng anh đó.

Tôi ngờ người ra một hồi rồi cũng hiểu nó đang ám chỉ ai. Hóa ra thằng lỏi này đang để ý đến Nhi, to gan thật! Nhưng có câu :” kẻ không biết không có tội“. Tôi dụi giọng , không muốn làm vỡ tan giấc mộng ”viễn vong” của nó.

- Ủ! Nó là em ... bà con tao.

- Nó về ở nhà mày luôn hả?

- Chi ? Bộ tính dời hộ khẩu qua nhà tao luôn hả?

Tiến không trả lời thẳng, nó đứng dậy giả vờ nạt tụi nhóc đai trắng đang chạy nghịch ngoài sân rồi lại ngồi xuống.

- Nó ở đâu lận? Mấy tuổi? Tên gì? Có bạn trai chưa?

“Thằng khỉ” này tưởng tôi ngốc hay sao mà lại điều tra một cách sỗ sàng thế. Nhưng có người hỏi thăm tới “em iu” là tôi lại ro ro:

- Nhi á hả? Nó bằng tuổi tao, năm nay lên lớp 11, nhà ở Long An lận!

- Long An? là ở đâu?

- Miền Tây á?

- Gì xa dữ vậy! Mà chừng nào nó mới về?

- Hai tháng nữa!

Tiến vỗ đùi cười khanh khách:

- Xời! Dư chán! Mà giúp tao làm quen em nó nha. Tao sẽ hậu tạ mày dài dài.

- Ủ! ... Để coi.

Từ khi có Nhi ở đây thì tôi đâm ra hết sợ khát sợ đói vì bọn ngu này cứ thay phiên nhau hậu tạ, hậu lễ cho “ông anh rể” hữu danh vô thực như tôi đây. Nhưng nói gì thì nói, sức ảnh hưởng của Nhi càng lúc càng lớn khiến tôi cũng phải dè chừng.

Bỗng tôi nhớ một chuyện hồi chiều Nhi đã nhờ:

- Mà Tiến nè! Tao có cách này...

- Sao? Sao?- nhìn mặt nó hí hửng mà phát ghét.

- Nhi muốn sinh hoạt lớp võ này trong hai tháng tới. Mà...giúp được không?

- Trời đất! Có gì mà không được!

Nói rồi nó vội đứng dậy.

- chờ tao chút!

Nói rồi Tiến chạy nhanh đến chỗ anh Huy, huynh trưởng của lớp võ này. Có lẽ Tiến đang xin xỏ gì đó. Nhưng nhìn vẻ mặt hí hửng của nó lúc trở về thì tôi đoán là đã thành công trót lọt.

- Xong rồi mày! Nhưng có hai điều ...

- Điều gì?

- Một là con nhỏ đó chưa từng học võ về gì thì phải đóng học phí...

- Nó giàu lắm! Khỏi lo!... Hai?

- Hai là nếu nó...có học võ thì được miễn phí, nhưng phải từ ... nhất đẳng trở lên.

Tôi không biết Nhi sẽ phản ứng thế nào, nhưng có lẽ nên cho nó đóng học phí là tốt nhất. Nhìn tướng Nhi thì... đánh ruồi còn chưa chết chứ đừng nói đến múa võ.

Tôi gật đầu:

- Bữa sau tao dắt nó lên!

6. Chương 6

Chiều thứ bảy hôm ấy tôi chở Nhi đến lớp võ. Không lo lắng như tôi bữa đầu đi học, Nhi đã chuẩn bị sẵn một bộ võ phục taekwondo và cả cái đai trắng. Chắc Nhi mượn của anh Ti. Ông cũng có học qua vài tháng nhưng đã nghỉ lâu rồi. Tướng của hai người cũng gần bằng nhau nên bộ võ phục vừa khít.

- Tối chưa? Sao lâu dza?

- Gần rồi, hồi cái gì! Tui chở bà đi vậy là sớm đó!

Nhi cần nhân thêm một hồi rồi cũng hỏi thăm tôi một câu nghe được.

- Đạp mệt không?

- Hồng sao! Bà thử...chở tui chạy ngược gió năm cây số là biết liền.

- Hứ!

Nhi chỉ làm bộ ngớ lơ vậy thôi chứ nó biết tôi mệt cỡ nào. Trước đây Nhi ở thành thị quen rồi nên chưa từng tưởng tượng những cơn gió ở chốn thôn quê lại “tàn bạo” đến mức nào. Nhìn tôi thản nhiên đạp chậm chậm nhưng mồ hôi túa ướt cả áo chẳng qua mắt được Nhi. Nhi khẽ ghì chặt áo tôi, hát vu vơ khiến tôi như quên hết mọi mệt nhọc, chiếc xe đạp lướt đi nhẹ nhàng trong gió...

Cuối cùng cũng đến lớp võ. Giờ này chỉ còn tụi con nít đang tụ tập đá banh chờ đến giờ học.

Anh Huy vẫn chưa đến. Tôi đành bảo Nhi đứng trước cổng chờ.

Không biết lão Tứ đi đâu mất khiến tôi đứng đợi nhận thẻ xe muốn tê cả giò. Mãi đến mười phút sau mới nhận được, tôi vội chạy ra cổng thì Nhi cũng... biến đâu mất.

Còn đang ló ngó nhing quanh thì giọng Nhi đã vang lên phía sau.

- Trung! Ở đây nè!

Nhi đã ở trong khuôn viên sân tập từ lúc nào. Nó lại ngồi trên cái ghế đá mà tôi với Tiến vẫn thường ngồi. Không biết có phải là trùng hợp hay không?

Tôi hơi lạng người một tí rồi vội bước tới.

- Bà vô đây hồi nào?

- Chứ hồng lẽ bắt “người ta” đứng chờ hoài? - Nhi giận dỗi.

- Tại....

Tôi chưa kịp giải thích thì Nhi đã kéo tôi ngồi xuống ghế một cách nhẹ nhàng, dù tôi đã cố phản kháng.

- ăn không? - Nhi đưa tôi bịch snack đang ăn dở.

Tôi lắc đầu, vốn chẳng ưa ăn uống vặt.

- chút nữa bà tới gặp anh Huy nhen. Nếu muốn đóng tiền thì đóng cho anh luôn.

- Ủ! - Nhi đáp trong khi đang quan sát khắp sân tập.

- Bộ tập trên sân này thiệt hả?

Biết mà! Đứa con gái nào vô lớp võ này cũng vậy. Do cái sân tập đã xuống cấp trầm trọng, chỗ nào cũng có đá lồi lõm nhọn hoắt, **ng tụi chân yếu tay mềm thì chỉ có nước...

- sao? sợ rồi hả?

Nhi lè lưỡi, cười điệu! Tôi còn sợ huống chi là nó. Có lẽ sau hôm nay là Nhi sẽ ở nhà luôn chứ không dám đến lần thứ hai. Như vậy tôi hơi buồn nhưng sẽ tốt cho nó hơn.

- Đi sớm vậy mậy?

Giọng thẳng Tiến the thé sau lưng.

- Khỉ! Tao nói câu đó mới đúng. Mọi bữa mà đi trễ ... nhất lớp mà?

Tiến nhe răng cười khì:

- Bữa nay tập thể lực mà! Tao phải đi sớm để chỉnh đốn tụi nhỏ nữa!

Rồi Tiến khẽ vuốt tóc ra dáng lãng tử:

- Huấn luyện viên thì phải chịu cực vậy thôi.

“Cực cái con khỉ”!- Tôi cười khẩy. Thằng này định lên sớm để diện kiến người “trong mộng” của nó. Gặp rồi còn bày đặt khoe luôn cấp bậc “huấn luyện viên” để lấy điểm nữa chứ.

Chết ở chỗ Nhi cho nó điểm khá cao.

- Huấn luyện viên lận à? Còn trẻ mà sao giỏi vậy!- giọng Nhi thán phục.

Rồi Nhi lại quay sang nhìn tôi:

- Chắc Trung cũng là huấn luyện viên rồi nhỉ?

Thằng Tiến cười khặc một cái thiếu điều muốn bay cả hàm răng, văng cả “miếng” vào áo tôi. Còn tôi thì mặt mày méo xệch.

Tôi chỉ mới gia nhập môn võ này được một tháng, lấy đầu ra mà đòi làm huấn luyện viên. Nhưng nếu để cho thằng bạn trời đánh này ngừng cười thì tôi sẵn sàng biểu diễn cho Nhi xem vài chiêu. Cũng may là Tiến biết điều, vội quay sang chuyện khác.

- Bạn là em họ Trung thật à?

Nhi hơi chững hững nhưng rồi cũng trả lời:

- Chắc vậy! nhưng cũng đủ làm...chị Tiến rồi!

Tới lượt Tiến sững sốt:

- Gì kì dạ?

Nhi thản nhiên:

- có gì mà kì! Tui lớn hơn Trung gần một tuổi. TIẾN có chắc là mình lớn hơn Trung không?

Tiến lắc đầu lia lịa như bị thôi miên.

- Hơn nữa Trung cũng chưa chắc làm anh mình được! Phải không?

Vừa hỏi Nhi vừa cúi vào lưng tôi một cái đau điếng.

- Á, ừ ừ!... phải phải!- Tôi đau đớn vội gật đầu.

Nhìn tôi đau chảy nước mắt, Tiến cũng hiểu ra được vấn đề nên cười gian xảo. Chắc hẳn nó đang mừng vì sẽ không phải gọi tôi là “anh rể”.

- không sao! không sao! - Tiến can Nhi ra giùm tôi.- Tiến ngồi được chứ?

Nó chỉ vào phần ghế dư tí xúu cạnh Nhi.

Nhi tỉnh rụi:

- Hết chỗ rồi! Ngồi đỡ dưới đất ghen huấn luyện viên!

Bị Nhi đối xử lạnh nhạt như vậy Tiến hơi què. Nhưng cái phương châm ”đẹp trai không bằng chai mặt” đã giúp nó lấy lại tinh thần.

- Vậy bạn tên gì?

- Nhi- Lê Nguyệt Kiều Nhi! Tên hay không?

Nhi lại khoe cái đồng tiền lần nữa trên mặt- cái đồng tiền đã từng thôi miên không ít người, và lần này cũng không Tiến cũng không ngoại lệ. Nó gật đầu cái rụp mà không cần suy nghĩ, mặt còn ngu hơn tôi lúc trước.

Tụi võ sinh đã vào khá đông, đặc biệt hơn là sự xuất hiện bọn “người mẫu” của lớp võ này. Đó là bọn con gái da đen nhỉ trắng. Đáng kể tên nhất là con Dung, Mi, Khanh và Liên... Bọn nó đều nhỏ hơn tôi một tuổi

nhưng đều cao ráo ngon lành, lại dễ thương. Nhờ bọn nó mà lớp võ này hút được khá nhiều nam sinh mới, trong đó có cả tôi.

- Ái đau!

- Ông làm gì nhìn tụi nó chăm chăm vậy!

Rõ là Nhi lo thừa. Vì mọi cặp mắt hôm nay đều phải ngoái đầu về phía thằng đai trắng vô danh tiểu tốt là tôi đây. Nói đúng hơn là nhìn đứa ngồi cạnh tôi- một đứa con gái lạ hoắc nhưng lại nổi bật hơn cả cái đám “người mẫu” kia.

Tôi cũng đã dự tính trước điều này bởi hai nguyên nhân. Nhi là người mới, dĩ nhiên ở cái lớp võ “nhỏ bé” này thì nếu có thanh viên mới mọi người sẽ nhận ra ngay. Thứ hai : xét về ngoại hình, Nhi ...ăn đứt bọn “người mẫu” kia.

Nhưng cũng chẳng ích lợi gì. Đây là lớp võ chứ đâu phải nơi tuyển “minh tinh điện ảnh”, hơn nữa ngoại hình không quan trọng, thực lực mới là chính. Hơn nữa bọn “người mẫu” kia đã mang đai đen, còn Nhi thất đai trắng vào thấy rõ giá trị trầm trọng.

Anh Huy đã vào. Nhi chạy tới xì xầm với anh gì đó một hồi lâu. Trông mặt anh khá hoảng hốt nhưng Nhi thì lại tươi cười bước ra khiến tôi cứ thắc mắc.

Tôi chỉ mới đai trắng nên phải tập trung hàng đai trắng. Nhi cũng đai trắng mà sao lại được đặt cách khởi động nhẹ cùng bọn “người mẫu” đai đen bên sân kia khiến tôi càng lúc càng khó hiểu.

- Con nhỏ đó ở đâu mà “xinh” quá hen!

Tôi giật mình nhìn sang. Ra là thằng Tài cùng đai với tôi. Cả hai cũng chỉ mới quen đây thôi, tôi cũng chẳng ưa cái tật nói nhiều của nó cho lắm.

- Ủ ừ- tôi đáp cho có lệ.

Nào ngờ thằng Tài cũng chẳng phải dui.

- Thôi đi ba! nãy giờ ai không thấy hai đứa bày ngồi với nhau.

Biết giả ngu không được tôi đành ngó lơ như không nghe thấy gì. Nào ngờ Tài chẳng chiều tha cho.

- bạn gái mày phải không? Thằng sướng ghê!

Tôi đỏ mặt, tiếp tục làm thính. Tôi vờ như bị trật khớp để ngồi dậy, giả vờ xuýt xoa vừa âm thầm quan sát Nhi ở dãy bên kia. Sợ không có tôi thì Nhi sẽ buồn, ngoài tôi ra nó còn quen ai trong lớp võ này đâu.

Thật là ...tôi lo có thừa! Nhi đang trò chuyện với vui vẻ với bọn đai đen bên kia, đã vậy còn đùa giỡn nữa.

Tôi cũng chú ý cả anh Huy, nãy giờ anh cứ chạy đi chạy lại, cầm chiếc di động trên tay gắng gọi cho ai đó như quan trọng lắm.

Buổi tập hôm nay thật là vất vả. Đứa nào đứa nấy mồ hôi cũng túa ra như tắm. Nhi không tham gia tập thể lực, chỉ cố giãn gân ở góc ngoài. Nhưng phải công nhận Nhi có các cơ vô cùng mềm dẻo, ban đầu còn hơi cứng nhưng giờ đã thoải mái dễ dàng nằm bẹp xuống đất như một võ sĩ sumo thực thụ. Cứ như là một môn sinh đai đen thực thụ.

Đang giờ giải lao nên hai đứa tôi được ngồi cạnh nhau. Nhi quăng cho tôi một chai nước suối mát lạnh, vừa lau mồ hôi cho tôi. Nhìn mặt lũ nam sinh đang tức tối khi thấy Nhi chăm sóc cho tôi thiệt hả dạ quá chừng. Nhưng nếu kéo dài tình trạng này thêm thì có ngày tôi cũng...mềm xương với tụi nó.

- Mệt lắm không? - Nhi lo lắng.

Tôi cười khì tu chai nước một hơi. Thắng Tiến cũng vừa “trườn” tới.

- Mình cũng mệt nè!

Tôi quăng chai nước thật mạnh nhưng nó cũng chụp được dễ dàng.

Ấy là tôi đang cảnh báo cho nó biết Nhi là ai thôi.

- Tiến học võ lâu chưa?

- Cũng được 6,7 năm gì rồi!

- Chà! Lâu thiệt! Vậy chắc Tiến biết nhiều lắm hả?

- Biết gì?

- Các đòn thế ấy! Nhi chưa thấy taekwondo biểu diễn bao giờ. Nghe nói đòn chân taekwondo đẹp lắm.

Mới nghe Nhi khen vài câu Tiến liền ho mấy cái rồi đứng dậy.

- Vậy mình sẽ biểu diễn vài đòn cho Nhi chiêm ngưỡng.

Nhi vỗ tay thích thú tán thành.

- Ủ!

Tiến quả xứng đáng là cao thủ của lớp võ ở đây. Ở trường nó nổi tiếng học dốt bấy nhiêu thì trong lớp võ danh tiếng nổi bấy nhiêu. Những cú đá liên hoàn của nó vừa nhanh vừa mềm dẻo, lại biến hóa khôn lường. Tung cước nhanh và liên tục vậy mà chân nó vẫn trụ rất vững, các đòn liên hoàn vẫn tuôn ra không ngắt. Nhìn Tiến biểu diễn mà cả lớp võ bóng phút chốc...lặng động. Dù không muốn khen Tiến trước mặt Nhi nhưng tôi cũng phải thán phục mộ nó.

Biểu diễn xong Tiến dừng lại thở hổn hển.

- hay quá! Tiến đá đẹp thật!

Nhi đứng dậy vỗ tay trầm trồ khen khiến Tiến muốn bể lỗ mũi.

- Hi hi, có gì đâu. Taekwondo nổi tiếng hơn mấy môn võ khác ở đòn đá mà!

Câu nói của Tiến làm cho Nhi có một thoáng biến sắc, nhưng không ai để ý cả. Nhi cũng nhanh chóng thay đổi sắc mặt đó bằng nụ cười tươi rói.

- Vậy Tiến chỉ giúp mình mấy đòn đá đó nha!

Tiến gật đầu:

- Bạn chưa học qua căn bản thì không làm được đâu!

Nhi vẫn có nài nỉ:

- Thì cứ thử chút xíu đi! Biết đâu lại được.

Tiến gật đầu lia lịa. Giờ đây cả lớp võ đang quan sát nó nên chẳng biết phải làm sao. Nghĩ ngợi một hồi rồi Tiến chạy đến cầm 2 miếng đệm ra.

- Thôi được! Nhưng Nhi thử đá vào hai miếng đệm này thử xem.

- Mấy cái?- Nhi giả bộ ngây thơ hỏi.

Tôi giật mình thấy có gì đó không ổn. Ở với Nhi chỉ vài tuần nhưng tôi cũng đủ nhận ra cái tật xấu của nó, mỗi khi muốn chọc quê ai là hay “giả ngu” trước đó. Và có lẽ lần này cũng không ngoại lệ.

Tiếc thay là Tiến lại chẳng hề mảy may đề phòng.

- mấy cái cũng được! Tiến chỉ đỡ đòn lại thôi!

- Nếu Tiến đánh lại thì sao?

- Thì ...Nhi muốn gì cũng được!

- Nói thì giữ lời nha!

- Quân tử nhất ngôn.

Nhi chỉ chờ có thế. Con nhỏ nở nụ cười thật đẹp. Nhưng người xưa có câu “phụ nữ càng đẹp càng đáng sợ”

Nhi tung một đá yếu xiù như chưa từng học võ vào hông dưới. Tiến chỉ cười khẩy rồi đưa miếng đệm ra chặn lại. Bất ngờ Nhi biến chiêu thành cú vòng cầu cực nhanh tầm cao khiến Tiến phải khó khăn lắm mới cản kịp. Chân này chưa đặt xuống thì chân kia lại bật lên tạo nên đòn đá leo cực đẹp. Nhi còn bắt chước lại đòn liên hoàn của Tiến khi nãy, nhưng cách tung chân hơi khác. Nhìn Nhi đánh mà cả lớp võ há hốc mồm chẳng nói được tiếng nào. Thằng Tiến nếu không phải đỡ đòn thì cũng đã ngạc nhiên hết mức rồi.

Nhưng Tiến vốn chẳng phải tay vừa. Nó cũng chẳng có ý định là sẽ thua nên nhanh chóng lùi ra sau một bước.

- Hóa ra Nhi cũng là dân trong “nghề” nhỉ? Vậy mà sao lại giấu?

Nhi huyết sáo ngơ lơ:

- Có ai hỏi đâu mà phải nói. Mà Nhi nói thiệt, Nhi đâu có học taekwondo đâu!

- Vậy Nhi học võ gì!

- Thử đi rồi hãy biết!- Nhi khinh khỉnh. Đúng là hôm nay Nhi muốn chọc tức Tiến giống như đã từng chọc tôi cách đây không lâu.

Nhi định nhảy vào đánh tiếp nhưng Tiến đã la lên tạm dừng. Con gái gì mà xung thế!

- Lúc này tui không biết bạn có học võ! Giờ mà đánh thì tui cũng thua thôi!

Nhi nhún vai:- Thì bây giờ Nhi sẽ dùng môn võ của Nhi! Tiên cứ đánh hết sức đi, kéo thua khó coi lắm.

Tiến như được cởi mở tơ lòng. Nó vội thu người lại, quăng cả hai tấm đệm ra hai bên, vào thế thủ vững chãi.

Nãy giờ nó đã nếm trải sự khùng khiếp của Nhi nên bây giờ mà khinh địch là thua chắc. Hơn nữa đã vào lớp võ này thì ... nam nữ là bình đẳng, không chuyện nhường nhau.

Nhi mỉm cười. Trong phút chốc, Nhi chỉ nhún nhẹ một cái mà đã áp sát trước mặt Tiến khiến nó giật mình nhảy sang góc bên. Nhi bình tĩnh tung cú đá vòng ngược cực đẹp buộc Tiến phải ngã người né tránh. Nếu Tiến tránh nữa là thua chắc, nên trong lúc chưa lấy lại thăng bằng đã nhanh chóng tưng ra hai cú đá leo vào đối thủ. Nhi đỡ cú thứ nhất chẳng mấy khó khăn, nhưng cú thứ hai uy lực nhiều hơn khiến con nhỏ chậm lại một nhịp. Lợi dụng lúc đó Tiến vội lấy lại thăng bằng và tung một đấm vào Nhi. Đấm này không nguy hiểm nhưng cũng buộc Nhi phải lùi ra sau. Cả lớp võ ngạc nhiên khi thấy Tiến dùng đến nắm đấm, từ trước tới nay chưa có thằng con trai nào buộc nó phải làm thế, huống chi đây chỉ là một đứa con gái.

Thật ra giao đấu một hồi thì Tiến cũng nhận ra Nhi chuyên về đòn tay hơn chân. Đang giao đấu mà Nhi cứ hay áp sát vào người khiến Tiến lo lắng. Nhưng Tiến đã tính sai một nước cờ. Nhi né cú đấm rồi nắm lấy tay áo Tiến một cách tinh rui. Thấy bất an, Tiến co chân lên định tung một cú đá khác.

Nhi chỉ chờ có thế. Con nhỏ khẽ kéo nhẹ tay áo khiến Tiến mất thăng bằng, vội bỏ chân xuống đất cố trụ lại. Bằng một cú xoay người tuyệt đẹp tiếp đó, Nhi xoắn lấy cổ tay và quật Tiến ngã nhào xuống đất. Nhi tiếp tục giữ lấy cổ tay Tiến bẻ ngược ra sau, tay kia giữ chặt gáy nó đè mạnh xuống đất khiến thằng đó hết đường cựa cựa, buộc phải đập tay chiêu thua.

Nhi mỉm cười buông Tiến ra trong sự ngỡ ngàng của mọi người hiện diện trong sân. Không ngờ ngang sao được! Thằng Tiến là một đứa có thực lực khá vào hàng bậc nhất ở lớp võ này, bản thân nó cũng đã từng đánh lộn ở ngoài không ít, danh tiếng lẫy lừng. Thế mà hôm nay lại thua dễ dàng trước một đứa con gái lạ hoắc như Nhi. Chưa kể là Nhi chẳng đổ lấy một giọt mồ hôi.

Bỗng một giọng nói trầm ấm vang lên:

- Em kia! Lại đây đây thầy gặp chút!

Cả lớp cùng giật mình khi nhận ra ai vừa nói. Đó là thầy Hùng- võ sư Lục Đẳng Taekwondo, trưởng môn của lớp võ này. Một cao thủ mà anh Ba tôi vẫn thường nhắc đến bằng giọng kính phục.

Gặp được thần tượng bấy lâu của mình mà sao tôi chẳng vui nổi. Thầy Hùng đã đứng cạnh anh Huy từ lúc nào, có lẽ cũng đã theo dõi trận đấu lúc này. Tôi nín thở nhìn theo Nhi, con nhỏ vẫn vô tư bước đến chỗ thầy mà chẳng mấy mấy lo lắng.

Nhìn những gương mặt tái lại của cả bọn trong lớp thì cũng đủ biết. Đứa nào cũng chắc chắn đến 99% là Nhi sẽ bị kỉ luật nặng, 99,99% là bị cấm đến võ đường này. Đúng là một bọn nhiều chuyện chỉ giỏi đón non đón già, Nhi có làm thành Tiến “mất miếng da” nào đâu mà đòi kỉ luật. Nhưng tôi cũng bớt lo lắng khi thấy thầy Hùng có gì đó hơi vui, ông cứ cười luôn miệng, thật khác với vẻ uy nghiêm ban đầu. Chỉ có Nhi là hơi nhún nhó, cười một cách gượng gạo mà thôi. Mọi người ở lớp võ này vốn chẳng biết Nhi xuất xứ ở đâu ra, đã vậy còn ra tay hạ gục một huấn luyện viên “u tối” (viết lộn, ưu tú mới đúng), không biết thầy Hùng sẽ xử trí ra sao.

- Phen này chắc con nhỏ lành ít, dữ nhiều!- Thăng Tài chen ngang phát biểu khiến tôi hơi nhột.

Rồi khi thấy thầy dắt Nhi vào phòng bảo vệ thì không khí càng thêm căng thẳng.

- Rồi! chắc con nhỏ bị đưa lên công an phường vì tội...đánh người không báo trước!

Lại là thăng Tài chết bầm ấy, nó mà chen vào câu nào câu nấy thì từ nhột đến rồi xương không hà!

Trong khi cả lớp đang bàn tán cách ”hành hình” của thầy Hùng đối với con Nhi(có lẽ bọn này hơi rãnh) thì một lần nữa kỉ tích 1% > 99% lại xuất hiện. Nhi bước ra khỏi phòng bảo vệ một cách an toàn, bình yên vô sự. Không những vậy mà cái đai trắng của nó cũng biến mất tiêu, thay vào đó là một cái đai đen mới toanh.

- Không sao chứ?- Tôi hỏi một cách nghi ngại.

- sao là sao?- Nhi nhìn tôi ngạc nhiên.

Tôi kéo tay Nhi chạy ra góc trống khiến nó suýt té.

- Bộ bà... không bị thầy “thuyết giáo” hả?

Nhi ra vẻ ngây thơ...vô số tội.

- “thuyết giáo” gì?

Tôi cố gấn bình tĩnh.

- Vậy chứ sao thầy Hùng lại dắt bà vô phòng bảo vệ!

Nhi “à” lên một tiếng rồi đưa chiếc đai đen ra khoe.

- Cậu Ba cho tui cái đai này nè! Đẹp không?

Tiến cũng đến kể bên tự lúc nào, gật gù:

- Ủ! Chắc tại nhờ Nhi hạ được cao thủ như tui nên được thầy... thăng chức!

Thăng diên! Nếu ai đánh thắng nó cũng được thăng cấp đai đen thì bọn tôi đã đánh nó bầm dập từ lâu rồi. Chắc phải có nguyên nhân nào đó! Nhìn mặt Nhi lúc này cũng đủ biết là không thể khai thác thêm điều gì. Nhìn mặt con nhỏ cười gian phải biết!

Tôi bỗng ngó người ra: “mà... cậu Ba là sao?”

Có lệnh tập hợp ở giữa sân. Cả lớp vội tụ lại thành hàng nhanh chóng. Người ra lệnh là anh Huy và đội ngũ đai đen Tam đẳng trở lên. Bất ngờ hơn Nhi cũng được đứng vào hàng ngũ đó...

“- Các em trật tự!”- giọng thầy Hùng vang lên oang oang không cần loa đủ để dập tắt những cái miệng “ì xèo” dưới đây và cắt đứt luôn dòng suy nghĩ của tôi.- “Lâu rồi thầy trò ta không gặp nhau, thầy có vài điều muốn sinh hoạt với các em.”...

Thầy nhìn sang ra hiệu cho Nhi bước tới gần.

- “Thầy xin giới thiệu các em đứa cháu ruột của thầy là em Nhi đây!”....

Nhi cười tươi cúi đầu chào cả lớp đúng phong cách con nhà võ trong sự kinh ngạc của chúng tôi.

-...” Nhi cũng là dân Vũng Tàu nhưng đã chuyển về sống ở Long An từ nhỏ. Nhi là một võ sinh đai đen karatedo ở đó nên thầy đặc cách cho Nhi được đeo đai đen, tượng trưng ôn karate chứ không phải taekwondo. Nghĩa là Nhi sẽ sinh hoạt ở lớp võ chúng ta dưới tư cách “khách mời” chứ không phải thành viên. Các em không phản đối chứ!”...

Ở phía dưới im phăng phắc. Thầy Hùng đã nói vậy thì cũng đành nghe theo thôi, đứa nào mà dám phản đối. Nhưng có đứa vẫn cứ thắc mắc.

- Thưa thầy! Lúc này Nhi dùng đâu phải đòn thế của karate?

Nghe hỏi vậy thầy Hùng liền cười khanh khách:

- ” em quan sát giỏi lắm! Nhi học karate chỉ là sau này thôi. Thật ra Nhi vốn là một cao thủ Akido gia truyền, được học từ nhỏ với võ sư Thạch- ba ruột của Nhi. Các em nếu rảnh thì nên tìm hiểu thêm môn “hiệp khí nhu thuật” của Nhi, rất lợi hại đó.”

Rồi thầy ra hiệu cho Nhi bước xuống .

- “thôi! các em hãy từ từ làm quen nhau sau! Giờ thầy trò chúng ta sẽ sinh hoạt...”

Phía bên đây thầy Hùng đang chỉ lại các bài quyền đứng, các tư thế đứng, dạy cách làm người theo võ đạo. Điều này tôi đã được anh Ba nói uốn dài cả lỗ tai. Nhưng thật sự hôm nay Nhi làm tôi bất ngờ quá, từ nay có lẽ tôi cũng phải nhìn nó bằng ánh mắt khác. Cái từ “nữ nhi yếu đuối” có lẽ không còn hợp với nó nữa.

Nhi có lẽ không biết những suy nghĩ của tôi. Nó còn đang bận chọn phá thằng Tiến thêm nữa.

- Tiến bây giờ mới thấy đẹp trai ghê nha!

Thằng Tiến đỏ mặt cười cười.

- bạn quá khen!

- Nhưng cũng “chai mặt” không ai bằng!

Tiến chưng hửng như bị dội nguyên gáo nước lạnh vào người.

- sao Nhi nói vậy!

- chứ lúc này ai nói nều thua thì Nhi “muốn gì cũng được” mà!

Thằng Tiến ấp úng thấy rõ.

- Ờ thì... gấp quá mình chưa nghĩ ra! chứ có định xù đâu!

- Vậy định chừng nào “chung độ” !

Tiến đành gãi đầu hòa hoãn.

- Mai đi! Mai bạn đến nhà mình sẽ có quà...

Tôi biết thằng Tiến chỉ kéo dài thời gian cho qua chuyện chứ thật ra nó cũng không biết nên tặng Nhi cái gì. Nhưng tính trước cũng bằng thừa, vì ngày mai Nhi sẽ được nó “vô tình” tặng ột món quà mà con nhỏ vô cùng thích thú, thích đến mất ăn mất ngủ, làm khổ lây cả sang tôi....

7. Chương 7

- Dạ, có Tiến ở nhà không chú?

Ba Tiến niềm nở khi thấy tôi sang chơi. Ông quý tôi lắm. Nhưng khi nhìn thấy Nhi lú lú sau lưng ông lại hơi cau mày. Có lẽ ông thấy lạ vì thằng con trai “quí hóa” của ông bao năm qua chẳng hề có đứa con gái nào đến thăm, vậy mà hôm nay cái “phần tử” hiếm thấy ấy lại tự động mò đến.

- tìm nó có gì không?

Tôi hơi lúng túng trước câu hỏi đầy ẩn ý của ba thằng Tiến. Mọi hôm là ông đã vui vẻ tận tình chỉ dẫn tôi đường lối đi tìm thằng “ôn con” kia. Khổ nỗi con Nhi ở phía sau lại vô tư ngó quanh khu đất như chốn không người, chẳng biết được nguy cơ đang ở trước mắt.

Nhưng lại chính Nhi đưa ra lý do trước:

- Dạ tụi con tới thăm Tiến! Hôm qua Tiến rủ tụi con qua đây chơi mà!

Thấy Nhi cũng lễ phép nên ông hạ “cặp lông mày” bớt cau có một chút.

- Mà con là ai? Chú thấy không giống người ở đây?

- Cháu nhà ở Long An lận! Cháu về đây nghỉ hè ạ!

- Ủa? Vậy con là con cháu của ai cà ?

Tôi thở dài.

- Nhi là con của bác Tư Thạch, hồi ở sát nhà con đó.

- Ủi trời! Cả chục năm rồi mới thấy mặt đó! Mau lớn dữ ta! Mà ba con dạo này sao rồi...

Như gặp được cố nhân, ba của Tiến cứ như muốn bắt cóc con Nhi đứng đó để ông mặc sức tra khảo về người quen cũ. Chỉ có tôi như một kẻ thừa đứng cũng dở mà đi cũng kì. May mà người thứ tư đã kịp xuất hiện, giải thoát cho tôi và cả Nhi.

- Trung tới chơi hả em? Tiến ở ngoài vườn á!

Rồi nhác thấy Nhi đằng kia, anh Trường nở nụ cười mệc mệc quen thuộc.

- Nhi cũng qua nữa hả? Chân bớt đau chưa em?

Không đau mới lạ! Hôm qua không biết Nhi nổi hứng thế nào mà tập những đòn liên hoàn trên không. Dĩ nhiên là Nhi tập rất chuẩn, nhưng với một cái sân lồm chồm đá như vậy mà nó dám :hết nhảy lên rồi dậm xuống. Chân tay nào chịu nổi. Anh Trường hỏi Nhi như vậy vì anh cũng là một huấn luyện viên của lớp võ Bàu Thành. Không như Tiến, anh Trường chỉ lớn hơn bọn tôi một tuổi nhưng lại cao to, uy nghi và nghiêm nghị hơn em ổng nhiều.

Nhưng kể ra cũng tội cho thằng Tiến. Hôm qua đã không lấy được điểm nào của “người đẹp” mà còn bị nằng ọt vồ đau điếng. Mà hôm nay “nàng” còn chai hơn, dám vác mặt sang đòi thằng Tiến “chung độ”.

Vừa gặp tôi mặt Tiến tươi rói, mở miệng chào rõ to. Nhưng nó cũng nhanh chóng ngậm chặt miệng lại khi thấy Nhi lon ton ở phía sau. Nhìn mặt thằng Tiến tôi biết chắc là chưa chuẩn bị sẵn “quà cáp” gì cả. Mà thằng này thì dám làm liều lắm.

Tôi đành nghiêng răng đứng chắn trước Nhi, sợ Tiến quăng cuộc sảng chết con nhỏ.

Nhi không biết gì, vẫn vô tư:

- Hi, khỏe chứ!

Thằng Tiến chưa kịp phản ứng với câu chào thì Nhi đã reo lên khiến nó giật mình. Thì ra Nhi thấy một đám sóc con đang chạy lanh quanh góc chòi. Thằng Tiến vốn có sở thích đi săn chim trong vườn nhà nó. Nhiều lần đi nó lại gặp những con sóc lạc mẹ chưa tự kiếm ăn được, thế là lại đem về nuôi thành đàn như bây giờ. Mà Tiến nuôi những con sóc này rất chu đáo, cho ăn đầy đủ mỗi ngày. Với lại Tiến chẳng cần phải nhốt ***g bọn chúng làm gì, cứ để chúng tự do bay nhảy khắp vườn, khi nào đói thì tự động quay về.

- Chắc tụi nó tưởng chị Nhi kêu ăn đó!

bé Thảo- em gái Tiến, cũng là một môn sinh đai đỏ của lớp võ Bàu Thành, con bé đó chỉ mới học lớp 6 nhưng lanh hơn ông anh ba của nó nhiều. Nhiều khi cả tôi cũng không nói lại nó. Bé Thảo nắm tay con Nhi kéo tới gần chòi, huyết sáo gọi lũ sóc tới cho Nhi vượt ve. Gì chứ mấy thứ này thì khỏi chê, đứa con gái nào cũng phải chết mê chết mệt chứ đừng nói gì đến Nhi.

Thằng Tiến vẫn đứng yên bất động ở chỗ cũ. Nó định ra tay ám sát Nhi ??? Nhìn vẻ mặt đăm chiêu khó coi của nó mà tôi muốn đổ mồ hôi hột. Có lẽ Tiến còn đang quan sát, thăm dò đối tượng và chờ cho con nhỏ đó sơ hở là nhào ra “xin tí huyết”.

Con Nhi ngu ơi là ngu! Chẳng may hay biết ý định ” ám sát chủ nợ” của thằng Tiến, nó vẫn vô tư vượt vượt ve ve bọn sóc, mười phần lơ là cảnh giác.

Đúng lúc đó Tiến lại bắt đầu chuyển động. Nó chậm rãi tiến về phía đối tượng từng bước từng bước. Con Nhi giờ vẫn còn đang mãi mê lũ sóc, chẳng biết nguy cơ đang đến gần và tính mạng của nó giờ đây chỉ còn treo lơ lửng trên đầu sợi tóc...bóng đèn. Tôi hồi hộp chẳng biết Tiến định làm gì. Một cú thiết cước vô gáy đối thủ chẳng ??

Nhưng không! Tiến giơ cao cây cước lên. Quen nó đã lâu nhưng tôi không dám tin thằng ôn này dám làm như vậy. Tôi định thét lên nhưng chẳng hiểu sao cổ họng khô cứng lại. Tôi bèn chọn cách nhắm tịt mắt lại để khỏi nhìn thấy “án mạng” xảy ra trước mắt. Lòng thấp thỏm, bỗng tôi nghe tiếng cước cắm xuống cái “phập”. Tôi giật mình la lên á...á... như bị ai đó cắt tiết.

Nhưng... sao mọi thứ yên ắng quá!

Thu hết can đảm, tôi hé mắt ra cố tưởng tượng viễn cảnh kinh hoàng sắp hiện trước mắt. Tất cả mọi người cũng đang nhìn tôi trở mắt như thể tôi là người ngoài hành tinh lạ mới đổ bộ vào Việt Nam, hay chí ít cũng là sinh vật quý hiếm biết nói tiếng người.

Thì ra thằng Tiến chỉ cắm cái cước xuống đất để kiểm chỗ ngồi. Mặt nó giờ đã mất hết mùi sát khí, thay vào đó là vẻ lúng túng khi Nhi quay sang nhìn nó. Tiếp tục phát huy cái vẻ khổ sở của một thằng học sinh hay đội sổ bị cô giáo khảo bài, Tiến áp ứng:

- Nhi... uống nước không?

Nhi buông ra một câu xanh rờn.

- tui tới từ nãy giờ mà ông mới mời là sao? Lấy giùm đi, khát gần chết nè!

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy Tiến hì hục chạy đi. Thiệt chưa thấy thằng nào ngu như thằng này, bị con gái quay như đế.

- Chị Nhi là gì của anh?- con Thảo buột miệng hỏi khi bước đến gần tôi.

- là...bà con!- Rồi tôi trừng mắt lại. - mà chị không nhóc?

- Hông có chị hết á! Mà công nhận chị Nhi giỏi võ thiệt!

Nghe nó khen “em iu” mà tôi thấy nức nở trong lòng. Nhưng con Thảo chẳng đơn giản như vậy tí nào. Nó chiêm vô thêm.

- Mà sao anh Trung lại dở ẹt vậy! Đấu thua cả anh Tài!

Tôi nổi nóng, khói muốn bốc lên đầu. Nhưng nể tình nó còn nhỏ chưa biết gì, tôi cố từ tốn.

- E hèm! Chỉ vì anh không muốn đấu thiệt thôi, lỡ tay tội nghiệp!

Con Thảo gật gù. Nó biết tôi từ lâu, lại hay đấu tập với thằng Tiến nên không thể không tin. Nó chỉ không tin là tôi có thể hào hiệp đến độ để cho thằng khác đánh đến bầm dập.

- Em biết rồi! Tại anh Trung không muốn cho chị Quyên thấy đúng không?

Tôi ngó người. Sao lại có Quyên ở đây. Hè này tôi chưa gặp Quyên

được bữa nào vì nó đang về nội chơi. Quyên vốn không biết tôi có học võ trước đó, mà nó cũng ghét cả chuyện tôi đi học võ. Đối với nó kẻ nào đi học võ chỉ để phục vụ ột mục đích duy nhất đánh lộn!

- Quyên gì ở đây?
- Ô! Hôm qua chị Quyên cũng ở đó mà!
- Xạo! Sao anh không thấy?

Thảo thành thật.

- Em nói thiệt! Chị Quyên chơi bóng chuyền ở khu B rồi qua lớp võ mình chút xíu hà!
- Tôi nói giọng yếu xìu.

- Sao chị Quyên không tới gặp anh!
- Chỉ nói có việc phải về gấp.
- Rồi chị Quyên có hỏi gì không?
- Có!
- hỏi gì?
- hỏi chị Nhi là ai!
- em trả lời sao?
- là bạn của anh!
- Vậy thôi à?
- Chị Quyên nói không thích chị Nhi?

Tôi giật mình:

- Sao kì vậy?
- Tại chị Quyên ghét anh!

Nghe con Thảo trả lời mà tôi muốn nổ tung cả đầu. Sao mọi chuyện lại rối rắm lên vậy nè. Tại sao Quyên lại ghét tôi kia chứ. Cả tháng nay nó bỏ tôi đi biệt tích ở đâu tận Vĩnh Long, nay trở về cũng chẳng báo cho tôi biết một tiếng, vô duyên vô cớ lại bảo ghét tôi. Chỉ tội cho Nhi cũng bị “dính đòn” oan uổng.

Đang định vặn hỏi con Thảo thêm nhưng Tiến đã trở lại với ca nước đá trên tay. Thằng Tiến sau khi ám sát bắt thành nên đầu óc hơi có “vấn đề”: Nó đem ra cả một ca nước to dùng mà chỉ rót cho Nhi một ly nhỏ, phần còn lại đưa cho tôi cầm hết. Thà nó đi luôn thì hay hơn.

Nhi tốt hơn là tôi với Tiến nghỉ. Con nhỏ chẳng hề đá động gì đến vụ “chung độ”. Mặc dù vậy thằng Tiến cũng ấy nấy vô cùng. Sẵn có vườn trái cây đang trĩu quả, Tiến dắt bọn tôi tham quan và ăn một bữa thật thỏa thích.

Đất nhà Tiến rộng nên đi cả buổi cũng chưa hết được. Nhiều loại trái cây ngon đang đến mùa nên ăn không hết. Nhi ở miền Tây thì chẳng lạ gì về trái cây cả, nhưng kiến thức về những loại cây mọc ra trái đỏ thì nó mù tịt. Chẳng thế mà con nhỏ cứ tung tăng hết hỏi thằng Tiến cây này đến cây nọ, trong túi thì đã chất đầy đủ loại ổi, xoài, nhãn, măng cầu, dâu, bưởi.... Tính ra thì chuyến đi này Nhi lời chán.

Đã vậy lúc ra về Nhi còn được một tặng thêm một “món” biết động đây mới hay. Số là khi chia tay thằng Tiến để về thì một chú sóc con cứ bám mãi lên vai Nhi chẳng chịu rời. Con sóc làm ầm lên rồi rúc vào lớp tóc ở vai Nhi, lúc ẩn lúc hiện.

Nhi cũng quý con sóc đó lắm không nỡ xa. Nhưng con nhỏ cũng chẳng dám mở miệng xin xỏ. May sao con Thảo đã lên tiếng trước.

- Thôi chị Nhi cứ mang con sóc đó về nuôi đi!

Rồi nó nhìn sang thằng anh nắm áo khều khều:

- mình cho chị Nhi nha anh Ba!

Thằng Tiến vốn chẳng hẹp hòi gì. Nó chỉ thấy tội cho con sóc.

- Nhưng Nhi biết cách nuôi không? Sóc cũng khó nuôi lắm, nếu nó chết thì tội nghiệp!

Nghe đến đó Nhi sầm nét mặt xuống. Tội nghiệp, con nhỏ lẽ thích chú sóc này quá rồi. Tội đành đứng ra.

- Mày khỏi lo! Có tao ở đây thì “nó” không chết đâu mà sợ.

- Ồ! Có mày thì tao yên tâm.

Nhi mừng đến phát khóc, nó nhảy cẫng lên, tội cho con sóc hoảng sợ la chí chóe. Nhi vừa vuốt ve vật nuôi mới của mình vừa nhìn Tiến cảm động. Có lẽ con Nhi cảm thấy ân hận vì đã tỏ ra lạnh nhạt với thằng Tiến hôm qua. Mà đã ân hận thì phải biết chuộc lỗi. Từ đó về sau Nhi không còn giả vờ đùa giỡn khi đầu tập với Tiến nữa. Con nhỏ chỉ thật tình cho thằng Tiến “đo đất” thôi.

8. Chương 8

Khi bắt đầu thân nhau từ năm lớp 9 Quyên luôn ghé nhà tôi chơi thường xuyên với lí do cùng ôn tập với tôi, và tiếp tục đến bây giờ. Nhưng tôi lại chẳng thấy phiền như những đứa con gái khác, ngược lại còn rất vui.

Mẹ tôi còn vui lây vì trước giờ chẳng có đứa con gái nào được thằng con trai “yêu quý” của bà dẫn về, thế mà lù lù lại có một đứa dễ thương đến đòi học nhóm với tôi, thử hỏi bà không vui sao được. Bà cũng tôi chỉ một nhưng cưng Quyên đến mười, có gì ngon là má lại đem lên mời nó, còn mắng tôi khi tôi quen miệng nạt nộ (mà thật ra Quyên nghe quen rồi).

Đâu chỉ vậy, Quyên còn gọi bà là “mẹ” khiến bà mừng kinh khủng. Cả ba tôi cũng mừng không kém. Từ khi có con Tuyết ở trong nhà mà vẫn chưa đủ nổi thèm khát con gái của ông bà, nay có thêm con Quyên thì nổi khao khát ấy cũng nguôi ngoai được phần nào.

Lúc rảnh rỗi Quyên còn phụ má tôi nấu ăn dọn dẹp nhà cửa. Tôi mừng lắm chứ, vì vừa không phải xuống bếp mà còn được bày đủ thứ tự động có người dọn. Nhưng nổi hứng lên Quyên cũng giận tôi hoài rồi không thèm ghé chơi. Má tôi thương nó mà dăm ra giận tôi, bà lôi tôi ra giáo huấn ột một trận về phép tắc “đối xử với con gái”. Bà còn bắt tôi phải đi xin lỗi nó ngay.

Dĩ nhiên lệnh mẹ không thể không nghe, tôi tức tốc bỏ cả cơm trưa chạy đến nhà Quyên để xin lỗi. Thường là ngay hôm sau nó sẽ đến nhà tôi, nhưng không phải để học nhóm mà chỉ muốn thăm má tôi. Những lần sao dù nó có giận tôi đến đâu thì cũng ráng đến thăm bà, còn tôi thì...xéo qua một bên.

Nhưng tôi đâu đã thoát. Sau khi Nhi về má tôi mới “lặng lẽ” bên con gái mới của mình. Chưa hết, tôi về ba còn dũa cho tôi một chập nữa mà tôi chẳng hiểu mình đã làm sai chuyện gì. Mà con Quyên cũng lạ thật, muốn giận là giận, chẳng thèm nói rõ lý do gì cả. Con gái đúng là khó hiểu....

Bây giờ thì Quyên đã nghiêm nhiên trở thành một thành viên không nhỏ trong nhà tôi, có khi còn vượt qua cả tôi. Nhưng bên gia đình Quyên thì ngược lại, không thích tôi cho lắm. Chỉ có chị Hai nó là tiếp đón tôi ân cần hơn thôi. Còn ba mẹ Quyên thì ...chiếu! Mỗi lần tôi bước đến nhà Quyên để xin lỗi theo ý má là cứ như bước đến Nam Thiên Môn. Ba mẹ của Quyên luôn nhắc ghế ngồi hai bên cửa cứ như thần giữ cửa cực kì khó tính. Nhưng lạ một điều là từ đó đến giờ ba mẹ Quyên chẳng hề cấm cản nó chơi với tôi, kể cả việc qua nhà tôi thường xuyên như vậy. Đúng là lạ thật...

- Chít Chít! Lại đây chị cho ăn chuối nào!

Nhi nhẹ nhàng đặt con sóc lên tay, thích thú nhìn nó nhắm nhai miếng chuối đến phát thèm.

Hết tên rồi hay sao lại đặt cho con sóc này cái “mĩ danh” dở ẹt: CHÍT CHÍT! Nhưng chết ở chỗ con “chít chít” cũng thích cái ấy. Mỗi lần nghe gọi tên là nó lại phong tọt đến thật nhanh, kêu réo khắp nhà để đòi ăn.

Chắc khỏi nhắc các bạn cũng biết con sóc đó từ đâu chui ra rồi chứ gì. Chính là chú sóc con mà Tiến đã tặng cho Nhi. Khỏi nói cũng đủ biết cô nàng cưng con sóc đó đến thế nào, cứ quần quít suốt từ chiều hôm qua đến giờ chẳng chịu rời nhau.

Tôi chỉ ghét cái tiếng “chít chít” cả chủ lẫn tớ thay phiên nhau riu rít cả ngày làm hai lỗ tai tôi muốn ù cả lên.

Mà tôi chưa kịp phê bình thì Nhi đã lườm

- Mai mốt ông không được cho Chít Chít ăn cào cào, bọ hung nữa!

Gớm quá!

Tôi khịt mũi:

- Sao bà được ăn thịt đầy đủ mà lại bắt nó ăn chay! Phải có mùi thịt mới đủ chất. Bà không cho nó ăn, nó mà chết thì ráng chịu!

Nghe tôi đem chuyện chết chóc ra hù dọa khiến Nhi im bặt. Nhờ vậy tôi mới có thời gian để giải thích thêm.

- Sóc cũng là một loài ăn thịt. Lâu lâu nó cũng phải ăn vài con bọ để lấy dưỡng chất chứ! Bà không thấy nó ăn ngon lành sao?

Nhi hứ một tiếng:

- Cái với ông mệt quá! Mà ông đi đâu từ sáng tới giờ?

- Đi làm cái này được không?

Tôi cười và đưa cái ***g ra:

- Tặng cho con Chít Chít của bà!

Vừa trông thấy cái ***g Nhi đã xuýt xoa:

- Trời ơi, đẹp quá! Trung tự làm hả? Cảm ơn nghen!

Trước cái vẻ cảm kích của Nhi tôi như muốn lơ lửng trên mây. Nhưng

đó là những điều tôi xứng đáng được hưởng. Nhà tôi khác nhà Tiến, luôn có bọn mèo hoang rình rập xung quanh nên một cái ***g sẽ là lựa chọn sáng suốt.

Cái ***g tôi mua dạng ***g chim, về phải cưa gỗ làm chỗ leo trèo. Còn phải kiếm một khúc cây khoét rỗng ruột làm ổ cho con sóc. Chưa hết, tôi còn cắt một cái chai nhựa lớn làm “hồ bơi mini” cho nó tự vệ sinh bộ lông của mình. Nhờ tôi khéo tay nên nhìn cái ***g hết như một biệt thự thu nhỏ. Vì Nhi nên tôi bỏ công cả buổi sáng không ăn không nghỉ cũng chả hề hối tiếc. Mà tôi vẫn còn một điều bất ngờ nữa dành cho Nhi.

- Tui còn một thứ nữa.

- Cái gì vậy?- Nhi tròn xoe mắt.

Miệng thì hỏi vậy nhưng này giờ mắt Nhi cứ dán chặt vào cái túi áo đang căng phồng của tôi.

- Bà thò tay vào thử thì biết! Từ từ thôi nha!

Có vẻ hơi dè chừng nhưng rồi Nhi dứt tay vào thiệt. Như mơ hồ nhận ra thứ gì đang ngo ngoe trong đó, nó vội rút tay lại:

- Con gì vậy?

Tôi nhìn Nhi cười thật hiền rồi nhẹ nhàng bắt “sinh vật lạ” đang cư ngụ trong túi ra. Một chú sóc con khác. Nhi trở mắt ngạc nhiên nhìn con vật nhỏ nhắn đang cuộn tròn lại ngủ ngon lành trong tay tôi.

Nhi bật cười thích thú, giờ đây trông nó thật dễ thương với cái đồng tiền đang khoe sắc nơi khoe miệng.

- Dễ thương quá! Ở đâu ra dạ?

Nhi thích thú vuốt nhẹ lên đầu con sóc khiến nó tỉnh dậy. Có vẻ con sóc hơi sợ nên nhảy bám lên vai tôi, rúc vào mớ tóc sau vành tai- chỗ trốn quen thuộc của nó.

- Đây là con sóc của ông cậu. Ông thấy nó lạc mẹ nên đem về nuôi. Tui qua xin đem về nuôi với con Chít Chít cho có cặp.

Tôi đưa tay lên bắt con sóc xuống.

- Nó coi vậy chứ quý con người lắm. bà thử kêu “tíc tíc” xem.

Nhi tò mò làm theo. Nhanh như chớp, con sóc bay vèo sang Nhi bám lên vai nó kêu tíc tíc như người chủ lâu ngày không gặp khiến Nhi bật cười thật hồn nhiên.

- Nó có tên không?

- Không! Chờ bà đó... Nhưng tui phản đối việc đặt tên theo kiểu âm thanh đó nghe.

- Sao không được! Tên Tíc Tíc nghe cũng hay mà!

Vừa nghe xong con sóc mới lại nhảy lên vành tai Nhi rúc vào mớ tóc dài óng ả làm Nhi cười khúc khích. Từ nãy giờ Nhi hơi nhiều và đủ mọi cung bậc khiến tôi có cái nhìn mới về Nhi - một cái nhìn say đắm ngưỡng mộ.

Tôi thở dài.

- Khách đến nhà mà lỡ miệng kêu tên nó thì chỉ có mà mang họa. Nhất là mấy người già dễ hoảng sợ nếu có con gì tự nhiên bay vào người.

- Cũng có lý! Để tui nghĩ xem...

Nghĩ ngợi một hồi rồi bất ngờ cả tôi và Nhi cùng nhìn nhau mà reo lên.

- CÓ RỒI! LÀ KONO VÀ KOWU !

Tôi xúc động.

- bà còn nhớ câu chuyện của ông sao?

Nhi hơi buồn:

- Nhớ chứ! Hồi ấy ông thương Nhi nhất mà!

Người mà chúng tôi đang nhắc đến là ông Tám- ông Ngoại của Nhi.

Hồi lúc nhỏ ông vẫn thường hay kể chuyện để dỗ chúng tôi ngủ. Ông kể rất nhiều câu chuyện, ở rất nhiều đất nước. Nhưng chúng tôi thích nhất một câu chuyện kể về chú sóc con, truyện cổ của Nhật Bản.

Câu chuyện xoay quanh hai cô cậu bé mồ côi tình cờ cứu được hai chú sóc và đem về nuôi. Hai người đặt tên cho chúng là Kono và Kowu. Khi hai con sóc khỏe mạnh và lớn lên chúng hứa sẽ xin thần rừng cho hai ân nhân mình một điều ước. Và cô cậu bé đó đã ước gia đình được đoàn tụ như trước, sống một cuộc sống hạnh phúc về sau.

- Vậy con Chít Chít này sẽ là Kono vì có lông hơi vàng, con xám nâu này thì là Kowu! Vậy đi hen.

Nhi bắt con hai con sóc ra cho chúng tự làm quen nhau. Ban đầu còn lạ lẫm nhưng sau một hồi hít hít, ngửi ngửi lại quấn lấy nhau đùa giỡn chí chóe.(Tôi chỉ hi vọng không phải là chúng đánh nhau)

- Mày ra đây nãy giờ sao không kêu tụi tao? Biết chờ lâu không hả mày?

Bọn thằng Thắng, Phong và Long vừa đến. Tôi chỉ định đưa cho Nhi cái ***g rồi ra gọi tụi nó vào, nãy giờ mãi ngắm “nụ cười thiên thần” của Nhi mà tôi quên bém đi mất.

Bộ ba giật mình khi thấy Nhi, cả bọn cùng cúi đầu chào con nhỏ một cách rấ ư là ...lễ phép.

Thắng lên tiếng:

- Ai đây, Trung?

Bọn này lại cứ hay giả vờ!Mấy lần trước đúng là bọn nó có đến đây, nhưng chỉ thấy Nhi chứ chưa có dịp trò chuyện. Tôi cũng đã không ít lần kê khai lý lịch của Nhi cho tụi nó thiếu điều muốn in ra cả giấy. Nhưng thôi! Tôi cũng gắng rộng lòng cho bọn bè khỏi bẽ mặt.

- Giới thiệu với tụi bây đây là

Nói tới đây tôi bỗng nhiên ấp úng. Gọi Nhi là bạn thì chưa đúng hết ý nghĩa, nói là em chị dâu thì xa cách quá, mà tính theo thứ tự trong nhà thì nó phải kêu tôi là anh, tính theo tuổi thì lại phải gọi nó là chị, nhưng nếu gọi không đúng thì thế nào cũng bị Nhi “cấu” thêm tôi vài cái bầm tím.

Thấy tôi cứ lắp bắp hoài nên Nhi cướp quyền luôn.

- Mình là Nhi- Bạn rất thân của Trung!

Cả ba thằng cùng trở mắt nhìn sang tôi.

- Sao mà bảo đây là em họ mà?

Trời ơi là trời! Sao tôi lại quen toàn mấy thằng “tò” không vậy nè? Khi không lại “giấu đầu lòi đuôi”, hỏi tôi như thế thì khác nào “lạy ông tôi ở bụi này”. Cái tật đi đâu cũng hay khoe Nhi là em gái để kiếm ít châu chè nước giờ đã bị “xì” ra trước mặt nạn nhân như thế này khiến tôi chẳng biết trốn đi đâu.

Cũng may Nhi chẳng đá động gì tới chuyện này cả.

- Mấy bạn cứ ngồi xuống chơi cho vui. Nhi mới nấu xong nồi chè ngon lắm. Để Nhi mang ra đãi mấy bạn.

- Thôi được rồi, mắc công Nhi quá!

- Thắng khỏi lo! Với lại khách quý tới nhà ai lại để ngồi không vậy!

Nói rồi Nhi đứng dậy, bọn sóc vẫn còn chênh chếch mỗi bên vai con nhỏ.

- Phong với Long cứ ngồi đi! Mình Nhi đi được rồi!

Nhi bước vội vào nhà, bỏ lại bốn thằng tôi ngẩn ngơ. Nhìn mặt thằng nào thằng nấy cũng đậm chiêu thấy ớn, cứ như tướng quân đang bày thế trận chuẩn bị đánh giặc. Chờ cho Nhi khuất dạng thằng Thắng mới dám lên tiếng.

- Sao con nhỏ đó lại biết tên tụi tao? Mà kể cho nó à?

Tôi lắc đầu quầy quậy:

- Tao đâu rảnh vậy! Tao cũng đang ngạc nhiên nè!

Thằng Long cũng vội bênh cho tôi.

- Phải rồi! Thằng Trung đời nào lại đi kể cho bạn gái nó về thằng con trai khác. Phải không mà?

- Ê, chơi hổng xỏ anh em nha!

- Thôi! Đẹp đẹp! Nhức đầu quá!- Thằng Thắng la lên phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

- Quyên về rồi đó mà biết chưa?

Tôi gật đầu:

- Hôm qua con Thảo mới nói.

- Vậy mà mà không qua thăm nó à?

- Nó không qua thăm tao thôi việc gì tao phải qua nó!

- Chứ không phải tại mắc “em” Nhi ở nhà hả?

Tôi đỏ mặt:

- Ờ thì... Nhưng đáng lẽ con Quyên về cũng phải báo tao một tiếng để tao qua thăm chứ?

- Nó có qua rồi nhưng không có mày ở nhà!

- Sao mày biết?

- Nó nói!

Tôi nhìn Thắng dò xét:

- Nó có nói gì về tao hay con Nhi hay không?

Cái điệu bộ vuốt cằm quen thuộc của Thắng lại xuất hiện, mỗi lần nó

làm vậy là y như rằng mọi

chuyện sẽ rắc rối thêm.

- Nó chỉ nói qua thăm má mày chứ không hề đả động gì tới hai đứa bây cả! Nhưng nhìn điệu bộ của nó thì chắc con nhỏ đang "thù" mày ghê lắm.

- Gì mà thù tao?- Tôi trở mắt.

- Thì chuyện của mày với Nhi đang bị đồn ầm lên!

- Hơi đâu mà nghe tụi đó! Mà cho dù có thì mắc mớ gì Quyên lại thù tao?

Thắng thở dài:

- Nhiều lúc tao hổng biết mày ngu thiệt hay giả vờ nữa! Sao người ta ai cũng thấy con Quyên nó thích mày mà chỉ mình mày không thấy là sao?

- Mày điên quá! Tụi tao chỉ coi nhau như anh em thôi!

- Chỉ mình mày nghĩ vậy chứ nó thì không!

Cái thằng này nói chuyện một hồi là lại làm tôi muốn nổi khùng lên. Tình cảm anh em của tôi và Quyên đang tốt đẹp thì nó lại muốn phá. Còn phá luôn cả tình cảm của tôi và Nhi đang chớm nở. Nhưng những gì Thắng nói cũng không hoàn toàn vô lý. Liệu có khi nào Quyên lại...

Nhi bỗng xuất hiện với khay chè trên tay làm cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- Sao không để tụi này bưng phụ cho phải khỏe hơn không?

Nhi thè lưỡi.

- Sao ông coi thường con gái tụi tui quá vậy!

Nói rồi Nhi đặt khay chè xuống, miệng đơn đả:

- Nào tất cả mọi người! Đủ sáu ly rồi chưa?

Tôi ngớ người:

- Năm chứ sao lại sáu? Tui, bà, Thắng, Phong, Long,....

Nhi điềm tỉnh chỉ tay về phía sân trước, nơi có một bóng người đang từ từ bước ra.

- Quyên nữa là sáu !.....

9. Chương 9

Thì ra mấy ngày trước Quyên đã đến nhà tôi chơi và có dịp gặp Nhi. Lúc đó tôi đang bận công chuyện ở nơi khác nên không hề hay biết chuyện động trời này. May mắn là cả hai đứa đều nói chuyện rất ăn ý, chẳng có vẻ gì là không ưa nhau như lời con Thảo nói. Nhưng chuyện con Quyên “thù” tôi thì có thật. Từ khi gặp mặt này giờ nó chẳng thêm “liếc” tôi lấy một cái.

Chè thì ngon nên chẳng có gì để phàn nàn. Duy chỉ có không khí hôm đó hơi ngột ngạt một tí do bọn con trai chúng tôi luôn mang tâm lý “tội lỗi” trong người. Tội lỗi thì chỉ do một mình tôi gây ra nhưng ba thằng kia chẳng thể bỏ bạn một mình nên cũng cùng tâm trạng “im lặng ăn tiền” với tôi.

Tôi cứ luôn mặc cảm vì không kể cho Nhi nghe về Quyên- đứa em kết nghĩa có giá trị không nhỏ trong nhà tôi. Mới chỉ một tháng kể từ khi Nhi ở đây mà tôi gần như quên mất sự hiện diện của Quyên trong cuộc sống của mình. Nhưng giờ thì tôi chẳng thể nào quên nó được, cũng như chẳng thể nào giấu nhem đứa em gái này trước Nhi được. Có thể trong mắt tôi thì Quyên là một đứa em gái dễ thương nhưng đối với Nhi thì ...không đơn giản như vậy. Có vẻ như tôi đã lo xa quá vì hai con nhỏ đó cứ vô tư tâm sự trước mặt chúng tôi.

- Nhi trông dễ thương như vậy chắc có nhiều “tên” để ý lắm nhỉ?-

Quyên đi sâu tìm hiểu.

Nhi không trả lời thẳng, chỉ cười thật hiền, không thừa nhận cũng không phản bác.

- Trông dễ thương thế mà thương không dễ đâu! Cứ nhìn mấy vết bầm trên người anh mày thì rõ!- tôi gắng chen vào.

Thì ra con Quyên không “tuyệt tình” như tôi nghĩ:

- Anh thì khác!

- Khác chỗ nào?

- Ờ thì... - Quyên chợt nhớ lại cuộc chiến tranh lạnh giữa hai đứa nên quay sang trò chuyện với Nhi, bỏ mặt tôi què một cục ở đó.

- Nhi có để ý đến “chàng” nào chưa?

Nhi khẽ mỉm cười như trả lời là “có”! Đặc biệt nhất là lúc này khuôn mặt Nhi cứ ửng hồng lên trông thật ầm ập dưới những giọt nắng mới.

- “chàng ta” thế nào?- Quyên tò mò thúc giục.

- À...Nhi với bạn đó là hàng xóm từ nhỏ...

Nghe Nhi thổ lộ mà bất giác tôi nghe mặt mình cũng nóng hổi theo.

- chắc đó là một “hoàng tử” rất tuyệt vời hả?- Thắng cũng tò mò theo.

- Ủ!- Nhi thật thà- Bạn đó đẹp trai lắm, học cũng giỏi, lại là tuyển thủ trẻ karatedo ở tỉnh của mình nên rất được các bạn gái yêu mến....

Nghe giọng kể đều đều của Nhi mà mọi thứ trước mắt tôi như tối sầm lại.

- Lúc mình mới chuyển về thị xã Tân An thì chỉ có mình bạn Thuận đó là thân thôi. Do nhà hai đứa sát vách nên chơi với nhau thường xuyên. Sau đó lại học cùng trường cùng lớp.... Bạn ấy học giỏi, đẹp trai lại tháo vác nên nhiều “fan” để ý lắm...

- Oa! Nghe Nhi kể mà Quyên tò mò ghê! Vậy hai người có gì với nhau chưa?

Nghe Quyên hỏi mà tôi cứ như bị một vết dao cứa nhẹ trong lòng.

Nhi hơi đỏ mặt:

- chưa mà, tụi mình còn nhỏ lắm! Nhưng ở bên Thuận, Nhi thấy rất vui....

Giờ thì vết “cứa” ấy đã rỉ máu thật. Nhi càng đưa người bạn tên Thuận ấy lên cao bao nhiêu thì tôi lại rơi xuống hố sâu của nỗi thất vọng bấy nhiêu. Tôi rơi sâu đến nỗi thậm chí chẳng biết đường nào mà đào tôi lên cả....

phút ngoài lẽ

Vậy là... Nhi chỉ coi tôi như một người bạn thân từ thuở ấu thơ thôi sao? Tôi biết mình chẳng đẹp trai bằng “người ta”, lại chẳng có tài năng gì đặc biệt, lại có nhiều thói hư tật xấu, nhưng đâu có nghĩa là tôi không được phép nghĩ tới Nhi.

Suốt bao năm qua tôi không hiểu tại sao mình lại cố gắng tránh tiếp xúc với con gái như vậy, giờ thì tôi đã nhận ra rằng với tôi Nhi quan trọng hơn bất kì đứa con gái khác. Và tôi cũng không chấp nhận được sẽ có đứa con gái nào thay thế Nhi trong tâm trí của tôi.

Nhưng... lòng tự trọng của tôi sẽ không để Nhi phải áy náy, thương hại đâu. Dù sao tôi vẫn còn trẻ, còn nhiều cơ hội mà...

- Dậy! Dậy!

Nhi ào lên giường giáng những cú tới tấp hòng kéo tôi dậy cho bằng được.

Mới 6h sáng mà nó đã quậy không cho ai ngủ rồi! Mặc cho giọng Nhi càng lúc càng méo đi, tôi cũng chẳng buồn nhúc nhích. Dù sao tôi ăn đòn cũng đã chai rồi.

- Dậy đi mà! Ông hứa bữa nay dẫn tui ra biển chơi rồi mà!

Tôi kéo chăn trùm kín cả người.

- Đi biển giờ nào chẳng được! Mới sáng sớm bắt tui dậy làm gì?

- Giờ không dậy chừng nào mới rửa mặt ăn sáng! Chút nữa mấy đứa kia qua là không kịp bây giờ! DẬY ĐI MÃ!-Nhi vẫn tiếp tục màn “tra tấn” lỗ tai tôi

Ở nhà giờ này ba tôi đã đi ruộng từ sớm tinh mơ, má tôi thì đi chợ —> Nhi có vặn vo-lum hết cỡ cũng chẳng ai phàn nàn gì....trừ tôi ra!

- Nói lần chót! Ông mà không dậy là tôi ăn luôn bữa sáng của ông đó!

- Ai thêm chứ! Ăn ập ra luôn đi!

Nhi coi bộ nổi khùng lên thật! Nó chồm lên giật tung cái mền của tôi ra. Makeno! (mặc kệ nó) Tôi giữ lại cái gối cố ép chặt vào đầu mình. Nhi chẳng buông tha dễ như vậy vì nó biết nếu để yên thì tôi sẽ “nướng” đến trưa luôn.

Nhi cố gỡ giật cái gối ra nhưng không được, nó tức mình giáng vào lưng tôi mấy cú đau điếng.

Không chờ Nhi giáng thêm cú nào nữa, tôi bất ngờ chồm dậy túm lấy tay nó kéo xuống. Nhi bị bất ngờ nên ngã chúi nhủi xuống, mũi nó khê chạm nhẹ vào má tôi.

Tôi thẫn thờ nhìn thẳng vào gương mặt đang sượng trân của Nhi. Chưa bao giờ tôi được ngắm nó ở khoảng cách gần như vậy... Không biết tại sao lúc đó tôi lại nở nụ cười ngố hết biết.

Nhi vùng ra được. Nó không buồn đánh nữa vì tôi đã ngóc đầu dậy (ngủ gì nổi nữa).

Có lẽ Nhi hơi sốc. Tôi đành nói lời xin lỗi trước:

- Tui xin lỗi...

Nhi quay lưng về phía tôi, lặng lẽ bước đến mở toang cửa sổ ra.

- Dậy đi nào! Ông không thấy trời hôm nay đẹp lắm sao? Nằm ườn ra

đó hoài làm gì?

Tôi thở phào. Hóa ra Nhi chẳng phải là đứa hay nghĩ vớ vẩn. Ngồi gãi đầu một chút cho tỉnh lại, tôi bỗng thấy người ra như không tin vào mắt mình. Ánh nắng sớm ban mai lùa vào tràn khắp căn phòng, sẵn sàng

rướn lên người Nhi một lớp áo hào quang rực rỡ, trông cứ như một nàng tiên ánh sáng. Tôi ngây ngất như thể ong bướm đang cố lượn lơ quanh nàng tiên kiều kì này.....

- Với ai Trung cũng làm như vậy hay sao?

Tôi vẫn còn đang ngẩn ngơ ngẩn nhìn.

- Làm gì cơ?

Giọng Nhi có vẻ xa xăm.

- Chuyện lúc nãy....

- Đâu có! Lần đầu tiên tui mới nắm tay con gái đó chứ!

- Vậy sao Trung chẳng có phản ứng gì?

- Phản ứng gì bây giờ?- tôi cười vô tư- Tôi cũng bất ngờ chứ bộ!

- Nhưng trông Trung chẳng có gì là bất ngờ cả?

Tôi thật thà:

- Với người mình thích thì bất buộc phải ... bất ngờ hay sao?

Không biết tôi trả lời như vậy có làm tăng thêm ảnh hưởng xấu của tôi tới Nhi hay không? Chỉ thấy Nhi im lặng một hồi lâu.

- Vậy thì Nhi cũng chẳng có lý do gì để ý mãi chuyện lúc nãy phải không?

Nhi xoay người lại nhìn tôi bằng ánh mắt thật ấm áp:

- Thôi, dậy rửa mặt rồi ăn sáng với Nhi nè!

Tôi khê vươn vai vặn mình cho các khớp xương đi vào trật tự rồi mới từ từ yên vị chốn bàn ăn. Sáng nay tôi được Nhi thắt đai ón bánh mì với trứng chiên thịt muối- món ruột của Nhi và cũng là món khoái khẩu của tôi.

Vừa nhắm nhai tôi vừa bắt chuyện:

- Hôm nay biết má có về sớm không hen?

- Về sớm chứ! Nhi có nói với má là hôm nay đi chơi sớm rồi!

- Mà chừng nào tụi kia mới qua?

Nhi nhìn lên đồng hồ.

- Khoảng 7h hơn! Bữa nay có Quyên với Thắng nữa đó!

- Vậy là nhiều đứa rồi ta!

Nhi ngậm đầu đũa liệp kê danh sách.

- Anh Đen thì chở bé Ngân, anh Ti đi với bé Yến, Thắng chở Quyên. Xong!

- Tui với bà quảng đâu?

- Thì hai đứa mình một chiếc rồi!

- Tui mà chở thì bà không được đánh lén sau lưng nữa đó! Biết đâu không?

Chẳng có vẻ gì là đồng ý, Nhi liếc xéo tôi.

- Đâu phải ai tui cũng cho chở đâu! Không có ông tui toàn đi bộ không thấy sao?

- Chứ không phải bà về Long An có thằng Thuận chở hay sao?

- Cũng biết chuyện đó nữa sao? Ông ghen à?

Không thèm trả lời, tôi buông đứa xuống đi vào trong nhà bỏ cả bữa

ăn. Tôi biết mình làm vậy là không đúng nhưng tôi cũng chẳng còn can đảm mà ngồi đó cho Nhi thấy vẻ mặt của tôi lúc này.

10. Chương 10

Một lát sau thì anh Ti, bé Tư(Yến- em gái anh Ti), anh Đen đều tới. Con Ngân thì đã qua nhà tôi trước đó. Nhìn hôm nay đứa nào đứa nấy cũng diện thấy ớn, lâu lâu mới có dịp đi chơi xa mà.

Tôi thì chỉ đơn giản một chiếc quần bò dài quá đầu gối và cái áo thun trắng sọc xanh da trời yêu thích là đủ đẹp rồi. Không quên mang theo cái nón dứa đi biển, tôi phóng xe ra chỗ đám loi chơi kia nhưng chẳng thấy Nhi đâu cả. Đừng nói là con nhỏ đó giận tôi mà đòi ở nhà luôn nha!

Tôi vòng lại vào sân nhà gọi Nhi ra. Trái với suy nghĩ của tôi, Nhi vội chạy ra liền. Hóa ra Nhi chuẩn bị lâu là cho cái balo khổng lồ của nó sau lưng khiến tôi tái mặt.

- Trời! Bộ định dọn nhà luôn hả?

- Đâu có! Đi chơi xa phải chuẩn bị đầy đủ chứ!

- Một mình bà đủ nặng rồi! Thêm của nợ này nữa....định giết tui à?

- Con trai gì mà cứ hay sợ khó không hả! Đi nhanh đi!

Tôi cũng chẳng buồn tranh luận thêm vì giờ đã trễ lắm rồi. Nhi đeo luôn cái ba lô đó nhảy phốc lên xe...

Chúng tôi ghé qua nhà Quyên rũ hai đứa kia đi luôn cho đủ bộ.

Bốn chiếc xe đạp với cảnh tượng, bốn suy nghĩ khác nhau cùng sòng hành trên đường ra biển.

Anh Đen vẫn là người dẫn đầu. Anh giờ đã là sinh viên có bằng lái, xe riêng hẳn hoi nhưng vẫn hi sinh đạp xe cả chục cây số với tụi con nít chúng tôi. Anh Đen vốn hiền lành, nhờ khuôn mặt khá đẹp trai nên rất nhiều chị để ý. Đã vậy còn biết nấu nướng, siêng năng dọn dẹp làm lụng, thằng khác xa tôi một trời một vực. Chỉ có một cái là ảnh hơi kị với con gái. Cứ có đứa con gái lạ mặt nào đến gần là ảnh lại đâm ra lúng túng, nói chẳng thành lời, kể cũng khó hiểu thật vì nhà ảnh còn đến 3 chị em gái. Nhưng con Ngân đâu phải là người lạ mà sao anh Đen cũng đâm ra lúng túng thế nhỉ. Anh Đen đi học ở thành phố đã được 2 năm, hè này ảnh mới về mà đã không nhận ra con Ngân. Chính cả tôi là anh nó còn không ngờ con bé đó lại mau lớn đến thế, mới ngày nào còn cùng nhau đào khoai lang ngoài ruộng, tôi còn bắt con sùng nhát nó la chí chöhe. Thời gian qua mau thật....

Cặp thứ hai thì bất hạnh hơn. Anh Ti chở con Yến chạy phía sau mà hai anh em không ngớt cãi vã. Hai anh em hẳn là vậy, tính tình trái ngược lẫn nhau. Nhưng ngoài miệng thì cãi nhau hăng vậy chứ bên trong keo sơn hơn là mọi người tưởng. Bằng chứng là con Yến cứ ôm chặt lấy anh nó không rời. Anh Ti mới vừa thi Đại học xong, tuy chưa biết kết quả thế nào nhưng ảnh rất tự tin vào mình. Ước mơ của ảnh là làm một giảng viên tin học ột trường Đại Học nào đó ở thành phố. Ba mẹ anh thì không phản đối nhưng con bé Tư này thì nhất quyết không chịu. Nó cứ nói khuôn mặt như baby cộng với cái tướng cao ngều của anh Ti thì phải làm bên du lịch mới đúng. Khỏi nói cũng biết ước mơ của con nhỏ đó là làm một hướng dẫn viên du lịch rồi. Điều đó cũng chẳng có gì là xa vời cả bởi học lực của nó vào dạng bậc nhất của huyện tôi, từng được tỉnh khen thưởng chứ ít sao. Nhất là chỉ mới lớp Tám mà nó đã cao không thua gì tôi, đúng là con gái lớn mau quá....

Thắng với Quyên thì cứ chạy song song với xe tôi. Chỉ chạy song song thôi chứ chẳng ai nói với ai câu nào. Đôi lúc tôi cảm nhận được ánh mắt của Quyên đang buồn bã nhìn tôi. Không biết nó lo cho ông anh đang một bề hơi của nó hay sợ một ngày nào đó tôi sẽ không chơi thân với nó nữa vì có Nhi ở đây. Con nhỏ đó

thật ngây thơ quá vì Nhi đã có “người khác” rồi, huống chi dù Nhi chưa có tôi cũng sẽ không bỏ rơi đứa “con gái cưng” của má mình cả. Nhưng ánh mắt của Quyên chỉ ít cũng ảnh hưởng đến Nhi, con nhỏ cứ siết chặt lấy áo tôi Thắng sao cũng lạ thế này, tôi biết nó cũng thích Quyên lâu lắm rồi nhưng cứ làm bộ như không có gì cả. Thật buồn là Quyên chỉ coi Thắng như một người bạn thân không hơn không kém, buồn hơn nữa là đối với Quyên- Thắng vẫn kém hơn tôi một bậc. Tôi hiểu được tâm trạng đó của Thắng, bởi đó cũng chính là tâm trạng của tôi lúc này...

Nhi khẽ kéo áo tôi ra hiệu đạp chậm lại tí. Nhi lấy lý do để ngắm cảnh một tí nhưng thật ra là để tôi không phải mất nhiều sức cho chuyến đi dài này. Thế là xe hai đứa tôi tuột lại phía sau. Tội nghiệp, cứ như là ở chỗ nó chỉ toàn nhà với nhà, khi nhìn thấy những hàng cây xanh tấp, những ngọn núi hùng vĩ ở sát rạt đường đi cùng với những bãi đất rộng mênh mông thẳng tắp khiến con nhỏ cứ trầm trồ suốt.

Vừa đi vừa ngắm cảnh với Nhi khiến tôi quên hết mọi mệt nhọc trên đường.

- Ê Trung! Có cái nhà trên núi kia!

Tôi không cần nhìn cũng biết Nhi đang nói về cái gì.

- Đó là Dinh Cố, gần giống như miếu thờ nhưng không phải chùa.

- Vậy làm sao để lên đó.

- Đu dây lên...

Nhi bỗng im lặng. Mọi hôm nó phản ứng với những câu nói đùa với tôi lắm mà, hay nó vẫn còn giận tôi về bữa ăn sáng. Mà cách nói chuyện của tôi lúc này cũng có phần hơi cộc cằn. Tôi đành dịu giọng:

-Tôi đùa thôi mà, sao im luôn vậy? Có thang bộ để leo lên hẳn hoi,

hôm nào rảnh tui sẽ dẫn bà đi!

- Vậy... bây giờ là đi đâu?

- Đi ra Dinh Cô ở Long Hải. Còn cái này là Dinh Cố, hai cái chả có quan hệ gì nhau cả.

- Ra Long Hải là tới biển rồi phải không?

Tôi gật đầu cho Nhi yên tâm.

.....

- Mấy cái ruộng đất đó là gì? Nhìn giống ruộng quá ha!

- Thì là ruộng chứ gì?- Tôi vẫn cộc lốc.

- Ruộng gì mà chỉ toàn là nước, không có lúa gì cả? - Nhi ngạc nhiên.

- Trời đất! Đây là ruộng muối. Nước mặn thế thì lúa nào sống cho nổi!

- Vậy cái đồng cao cao kia là muối phải không?

- Ủ, thông minh hơn rồi đó!

Nhi đâm thui vào lưng tôi một cái. Tôi cũng quay mặt lại trừng mắt lườm nó một cái. Không biết tại sao hôm nay tôi lại dễ nổi khùng với Nhi như vậy, tôi cứ hay cảm thấy bức rức khó chịu trong lòng, chỉ vì ... ghen!

.....

- Núi kia to thiệt, lại đẹp nữa! - Nhi từ tốn bắt chuyện.

- Núi Minh Đạm! Trên đó có một khu di tích. Chiều tui mình lên đó một chút! - Tôi trả lời cứ như một cậu học trò học vẹt cứ ê a đọc mà chẳng có tí tình cảm nào trong đó.

Lại im lặng.

Nãy giờ Nhi cố bắt chuyện mấy lần nữa nhưng lại thôi. Mà tôi cũng kì thật, tại sao mà lại có thể đối xử với Nhi như vậy kia chứ! Mười năm qua Nhi chỉ hứa hẹn với mà là sẽ trở về chứ có nói là sẽ chọn mà làm bạn trai đâu kia chứ. Vậy mà sao chỉ mình tôi vẫn ngóng chờ suốt mười năm nay, là để làm gì cơ chứ?

Nhi bỗng lên tiếng.

- Ông có từng để ý đến người con gái nào chưa?

Tôi ngập ngừng trông giây lát. Sát khí bay đâu hết.

- Chưa! Mà sao Nhi hỏi vậy?

Nhi vẫn ngồi im, giọng trở nên xa xăm.

- Vậy chứ Liên là thế nào?

- Liên nào mới được?

- Liên- bạn học của Ngân! Ngân nói ông để ý đến nhỏ đó!

- Hơi đầu nghe con Ngân nói.- Tôi thật thà - Cùng là dân học võ nên

tui chỉ tò mò tí thôi. Tui với Liên chưa nói chuyện với nhau bao giờ cả. Nhiều khi nó còn không biết tui là thằng nào!

Nhi bắt ngờ áp nhẹ má vào lưng tôi, giọng tinh nghịch.

- Coi như là tôi tin ông lần này. Vậy còn Quyên thì sao?

Tôi giật mình:

- Quyên sao?

- Quyên thích ông lắm biết không?

Tôi khinh khỉnh:

- anh em với nhau, thích nhau là chuyện thường!

- Ông coi người ta là em gái nhưng liệu người ta có coi ông là anh trai hay không?

- Sao bà biết?

- Trực giác của con gái mà!

Tôi bán tín bán nghi:

- Khó tin quá! Nhưng chuyện tui để ý ai hay chưa đâu liên quan gì tới bà?

Có lẽ Nhi hơi hụt hẫng trước câu nói vô tâm của tôi.

- Sao nãy giờ Trung cứ cộc cằn với Nhi như vậy? Nhi làm gì cho Trung giận hay sao?

- Không dám! Chỉ là tui không dám làm thân với người đã có "bạn trai" rồi, sợ "anh í" hiểu lầm!

Nhi bỗng trả lời thật khó hiểu:

- Trung mà lại tự mình sợ mình à, tức cười thật!

Tôi ngớ người:

- Là sao? Không phải... Nhi thích thằng Thuận gì đó hay sao?

Nhi không trả lời liền, nó khẽ choàng tay ôm lấy tôi.

- Nhi đối với Thuận cũng như Trung với Quyên vậy thôi!

Rồi Nhi chậm rãi tâm sự:

- Mỗi khi nhìn thấy Trung thân thiết với Quyên thì Nhi hiểu được cảm giác của Trung lúc này. Nhi vẫn nghĩ là tại mình về đây mà khiến cho hai người giận đối, mất tự nhiên. Nhưng nghe Trung nói vậy thì Nhi lại thấy rất vui. Nhi sẽ không nhường tình cảm của mình cho ai cả. Và mong là hai đứa mình đừng hiểu lầm nhau nữa...

Những cơn gió mát lạnh đặc trưng của biển phà vào người tôi thật sảng khoái.

Tôi đã hiểu rõ lòng Nhi hơn. Tôi vốn tự ti mình không bằng “người ta” nhưng trong lòng của người ấy vẫn chỉ có mỗi hình bóng của tôi thôi. Nhất là người ấy tôi đang thương....

Tôi đánh bạo nắm chặt bàn tay mềm mại của Nhi, một cảm giác xao xuyến rạo rực trong lòng...

- Trung vẫn chưa trả lời thật đó?

- Chuyện gì?

- Có để ý ai chưa?

- Chưa! Vẫn độc thân nè!

- Chắc chứ?

- Chắc!

- Trăm phần trăm hả?

Tôi mỉm cười:

- Ủ! Trăm phần trăm!

Bỗng trong đầu tôi lóe lên một điều, tôi vội rút lại.

- Mà thật ra chỉ có 99% thôi!

Nhi buông tôi ra.

- Đó! thấy chưa! Một phần trăm kia là của nhỏ nào?

Tôi điềm tĩnh:

- một cô bạn thuở nhỏ hay đánh lộn và rất thích hoa khèn tím....

Nhi cấu tôi một cái nhưng có phần nhẹ tay. Tôi nhẹ nhàng nhẹ nhàng giữ lại bàn tay đó trong tay mình. Bàn tay Nhi giờ đã ướt nhòe mồ hôi do nắng nóng, nhưng nó vẫn ấm áp hơn bao giờ hết. Đoạn đường xa xôi mấy đối với tôi giờ chẳng là gì cả. Chiếc xe đạp vẫn cứ băng băng lướt đi...

11. Chương 11

Cuối cùng cũng đến được Dinh Cô. Đây là một địa điểm nổi tiếng của tỉnh Bà Rịa nói chung, của thị trấn Long Hải nói riêng. Riêng tôi thì tôi chẳng biết Dinh Cô là ...cái quái gì do chẳng quan tâm. Tôi chỉ biết ở đây có một bãi biển miễn phí mà tụi học sinh chúng tôi rất thích.

- Thành mắt kia! Làm gì mà giờ này mới tới hả mậy?

Anh Ti nổi khùng lên đứng quát tháo ầm ĩ ở chỗ để xe.

- Tại ... Nhi nặng quá chứ bộ!

Một tiếng “đét” vang lên sau lưng và chỗ da đó tôi cảm giác như vừa được xúc cả một chai dầu xanh thượng hảo hạng. Tôi đau điếng quay lại thì Nhi đã nhảy phốc xuống cùng cái ba lô nặng trĩu, lúng lằng tiến về phía bọn con gái bên kia.

- Đi đâu đó?- Tôi gọi.

- Mặc mớ gì ông không?- Nhi mở giọng ương bướng.

- Không! À... mà có! Đem ba lô lại đây gửi luôn, mình xuống tắm một chút thôi.

Bọn tôi cùng nhau gửi xe đạp và cả chiếc ba lô căng cứng của Nhi, việc tiếp theo là mạnh ai nấy chạy nhanh hết sức xuống bãi biển.

Bọn con trai tụi tôi thì đơn giản thôi, chỉ cần một chiếc quần short là mặc sức tung tăng, chỉ phải cởi áo ra thôi.

Tụi con gái còn gọn hơn, cứ thế mà tắm. Thiệt khổ hết biết!

Nhi tuy lâu rồi không tắm biển nhưng cũng biết lo xa, mặc sẵn một bộ đồ ngắn đi biển trông “rất hợp với dáng em”. Tắm biển cũng dễ dàng hơn. Nhìn Nhi bơi một cách thích thú thì tôi biết con nhỏ yêu biển đến thế nào, gần mười năm rồi nó có biết mùi biển ra sao đâu! Mà cũng thật tội bởi nó cũng là dân miền biển, được sinh ra ở cạnh biển như tôi mà.

Tội nghiệp, từ khi gia đình chuyển về Long An có lẽ Nhi đã gần như quên đi vị mặn của miền quê xứ biển này. Muốn nhận ra điều này không có gì khó cả, cứ việc quan sát Nhi một hồi thì biết. Bằng chứng là đang bơi ngon lành thì một đợt sóng dâng lên quá đầu làm Nhi hoảng hốt quơ quào lung tung.

Tôi lo lắng vội bơi ra cạnh Nhi. Tuy bơi chưa giỏi nhưng kỹ thuật di chuyển dưới biển của tôi thì chẳng ai bằng. Chẳng mấy chốc là tôi đã đến cạnh bên Nhi.

Tôi vừa đến nơi thì Nhi đã ngoi lên được nhưng khuôn mặt vẫn chưa hết hoảng loạn. Tôi vội kéo nó vào gần bờ hơn một chút để chân nó chạm được đáy.

Chẳng biết Nhi sợ đến mức nào mà nó vội ôm lấy cổ tôi khiến tôi muốn bật ngửa.

- Bà làm gì kì vậy?

Tôi vội nắm tay Nhi định gỡ ra nhưng tôi cảm nhận được cơn run rẩy sợ hãi của nó. Tôi cố vỗ về:

- Nhi mới biết bơi hả?

Nó run run lắc đầu.

- Hay tại sóng biển không quen?

Nhi vẫn lắc đầu và có vẻ không chịu buông tôi ra.

- Chứ Nhi sợ cái gì?

Tôi cố lôi Nhi đến chỗ nông hơn, nước chỉ đến vai cho bớt sóng. Nhi có lẽ đã bình tĩnh hơn, đang định buông ra thì nó lại càng ghì chặt tôi hơn, miệng la í ới:

- Có con gì trong áo á! Ghê quá! Bắt ra giùm đi mà! Hu hu!

Tôi vỡ lẽ.

- Nó ở chỗ nào?

- Ở Giữa lưng á! Nhanh lên đi, nó bò kia!

Tức cười thật! Nhi chẳng chịu buông tôi ra mà cứ bảo tôi nhanh là nhanh thế nào được. Tôi thu hết can đảm sờ lên lưng Nhi thì thấy đúng là có một khối u mềm nhũn bên trong lớp áo. Có vẻ như vật đó càng động đậy nên Nhi càng hoảng thêm.

- Ông làm gì vậy? Bắt nó ra đi mà!

Tôi nhanh chóng nhận ra cái thứ đang “ngụ” trong áo Nhi là thứ gì. Khi này còn ở trên bờ tôi đã thấy hơi nhiều, mà giờ đang là mùa của “nó”, chẳng trách...

Sau khi xác định vị trí tôi nhanh chóng luồn tay vào trong tóm lấy kẻ “cư trú bất hợp pháp” lôi ra nhanh đến độ Nhi chẳng hay biết gì. Con nhỏ vẫn cứ nhắm tịt mắt lại.

- Lấy ra chưa?

- Rồi!- Tôi bối rối- bà buông ra đi, người ta nhìn kìa!

Nhận ra sự hớ hênh của mình, Nhi vội buông tôi ra. Cả hai im lặng trong vòng vài giây cho đến khi cái thứ “vô gia cư” kia cứ ngoe ngoáy trong tay tôi.

- Đây! Cái thứ đó đây!

Tôi giơ tay lên khỏi mặt nước để lộ ra một đồng nhót bùi nhùi, bết nhè dưới màu trắng **c cứ long lanh dưới ánh nắng chói chang của mùa hè.

- Đó là gì vậy?

Nhi nhăn mặt hỏi, cứ như là không tin cái vật đó vừa mới ở trên người mình cách đây một phút.

- Sứa! mùa này thì nhiều khỏi chê!

Nói rồi tôi quăng con vật tội nghiệp đó ra ngoài xa. Nhi vẫn còn bồn thần nên tôi kiếm chuyện nói thêm.

- May mà bà gặp sứa trắng chứ **ng sứa lửa, sứa hổ là bà đổ hết vả mình rồi. Mấy con đó độc lắm...

Hình như câu nói của tôi có phần phản tác dụng, nó làm cho Nhi nhăn nhó nhiều thêm.

- Thôi thôi, tui không nói nữa! Bà muốn tắm tiếp nữa không?

Nhi khẽ gật đầu.

- Nhưng sợ lắm!

- Theo tui qua bên kia với anh Đen anh Ti kìa. Nãy giờ bà cứ lo bơi nên bị sóng dạt qua bên đây lặn thấy chưa!

Nhi đưa mắt nhìn quanh như nhận ra cảnh tượng trước mắt.

- nãy giờ bà tắm ở đây chứ có ai đâu mà dòm. Mai mốt tắm thì tắm chỗ đông người. Biển nguy hiểm lắm chứ không bằng phẳng như ở hồ bơi đâu.

Thấy tôi cứ lý thuyết như ông cụ non xứ biển khiến Nhi bật cười lại được dù tôi thấy chẳng có gì đáng cười cả. Nhi bẹo lấy hai má của tôi đau điếng:

- Biết rồi “cụ” ạ!

Tôi ngượng ngùng nắm lấy tay Nhi dẫn nó sang phía bên kia. Ngày hôm nay quả là một ngày trọng khi lần đầu tiên tôi có thể chủ động nắm lấy tay Nhi, chỉ mới ngày hôm nay và... cũng chỉ hai đứa biết.

Bọn bên kia đã quan sát nãy giờ nên cất tiếng ghẹo:

- Hai người mùi mẫn gì bên kia mà lâu thế?

Nhi âm thầm rút tay lại. Tôi chỉ gãi đầu.

- Nhi sợ sứa! Bên đó nhiều quá chừng!

Anh Đen gật gù:

- Ủ! Bên đó ít sóng, lại hơi sâu nên sứa nhiều là phải. Thôi tắm ở đây đi, không sao đâu!

- Em dặn Nhi rồi mà không biết chút nữa có “dạt” tiếp qua bên kia không....

Một đòn ngáng giò bất ngờ khiến tôi uống vài ngụm nước mặn chát. Cổ ngoi đầu lên thì Nhi đã luồn qua tụi con gái từ lúc nào. Không bỏ qua, tôi vung tay gạt nước thẳng vào cả bọn khiến tụi nó tối mắt, miệng vẫn cười thích thú. Mấy tên kia cũng nhiệt tình tham gia góp tí công suất làm chấn động cả một góc biển.

Đừng tưởng tôi mãi ham vui mà không để ý. Bây giờ cứ có mấy thằng “họ Trư” lớn vồn gần con Nhi hoài, nhìn con nhỏ chằm chằm khiến tôi phát bực. Nhưng bù lại Nhi chẳng thêm để ý đến tụi cũng như nghe những lời dụ dỗ đường mật. Để chứng minh cho tụi nó thấy Nhi là người đã có chủ, tôi chủ động tiến tới nắm tay đùa giỡn thân mật cho tụi kia cụt hứng chơi. Nhưng tôi đâu biết lúc đó có một ánh mắt buồn bã khẽ nhìn vào chúng tôi, ánh mắt thật xa xăm mang nhiều nỗi niềm sâu kín mà đến những vài năm sau tôi mới được nghe người đó thổ lộ....

Sóng biển vẫn rì rào từng đợt ngoài xa, hết vút cao lên rồi lại vỗ thật mạnh xuống vỡ òa ra thành từng bọt trắng xóa. Những cơn gió tưởng chừng như bất tận cứ réo lên ù ù bên tai bọn tôi. Tôi với Nhi đang đi dạo riêng trên bờ biển. Chúng tôi không cần phải nói thẳng ra quan hệ của hai đứa bây giờ nhưng bọn kia cũng hiểu mà không làm “kì đà cản mũi”.

Tôi mua cho Nhi một cái nón lá khác để nó diện khi đi dạo. Nhi hôm nay đổi tông trong bộ đồ ngắn màu trắng tinh, rất hợp với cái nón lá màu vàng này càng tăng thêm vẻ xinh xắn của nó. Sau hơn một tháng ở đây Nhi đã đen hơn một chút nhưng nó chẳng thêm quan tâm mấy. Nhi vẫn luôn tâm niệm đẹp là phải đẹp tự nhiên nên hãy cứ để tự nhiên làm đẹp mình hơn. Trong cái đám mỹ phẩm của nó tôi cũng chẳng thấy một lọ sữa tắm hay kem dưỡng da nào cả. Đúng là một vẻ đẹp trời ban...

Đi bên Nhi tôi bỗng thấy mình nhỏ bé hẳn đi, những ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ đều hướng vào Nhi trong khi tôi bị cho ra rìa. Nhưng Nhi chẳng khi nào quan tâm đến những chuyện đó. Tôi là tôi, và không ai có thể thay thế được tôi trong lòng Nhi cả. Ít ra là trong khoảng thời gian này.

- Nhà gần biển thích thật nhỉ!- Nhi buột miệng.

- Ủ! Mà cũng không hẳn vậy! Ở đây người dân cũng còn nghèo khổ lắm. Chỉ có ở thành phố Vũng Tàu là cuộc sống mới thoải mái hơn.

-Trung có hay đi tắm biển không?

Tôi lắc đầu:

- Một năm chỉ có hai ba lần thôi. Ít có dịp đi lắm.

- vậy cũng sướng hơn Nhi rồi. Những mười năm mới được đi...

Tôi mỉm cười và giữ chặt lấy bàn tay của Nhi, cảm giác lâng lâng trong lòng lúc dâng lên rồi cuộn xuống vỡ òa như sóng biển ngoài khơi....

- Rồi đây Trung sẽ dẫn Nhi đi biển nhiều hơn. Cho Nhi nhớ mãi nơi này.

Nhi không dă động gì tới câu nói của tôi. Nó rút tay ra rồi chạy đi khiến tôi bần thần nghĩ quẩn. Không lẽ bây giờ Nhi lại từ chối tình cảm của tôi, chỉ trong vài giây mà tôi từ thiên đàng rơi tọt xuống đất một cái bịch không thương tiếc. Chắc Nhi không ác đến độ đưa tôi lên tận đỉnh núi rồi âm thầmđạp nhẹ tôi xuống đất.

Đúng là không phải như vậy! Tôi thở phào, Nhi hồn nhiên hơn tôi nhiều.

- Trung nhìn nè, con ốc này lạ ghê!

Tôi khẽ liếc mắt.

- Ốc mượn hồn đó mà!

- Sao nó lại tên là ốc mượn hồn.

- Thì... mấy con ốc chết đi để lại vỏ nên mấy con cua chui vào làm tổ chứ sao.

Nhi gật gù:

- Hay quá ha!

- Nhưng tui nhớ không lầm ở lưu vực sông cũng có nhiều loại ốc mượn hồn to lắm mà. Mấy loài đó hay sống trên cạn và ăn rau muống ở mé sông. Dưới miền Tây hẳn phải có chứ?

Nhi nhìn tôi trố mắt như thể không tin vào tai mình.

- Sao Trung biết nhiều thứ quá vậy! Cứ như là nhà thông thái ấy! Không sợ già sớm sao?

Cảm giác lãng mạn lúc này đã bay biến đâu mất. Trong lúc tôi đang định thổ lộ lòng mình thì Nhi lại quan tâm đến cái lũ ốc mượn hồn vớ vẩn. Điều đó khiến cho tôi tự ái trầm trọng nên cứ một mình lặng thinh bước đi.

Không biết là con trai hay con gái khó hiểu hơn, nhưng thấy tôi bỏ đi một mạch như vậy thì hẳn Nhi nghĩ con trai khó hiểu hơn. Ngay đến tôi còn chưa hiểu nổi mình nữa là....

Đã xế trưa. Bọn tôi cố gắng đội nắng vượt đèo, chạy thêm vài cây số nữa để đến khu Minh Đạm. Nói là đạp cho oai chứ có đứa nào chạy nổi đâu. Gió cứ thổi vù vù như bão táp thế thì đi bộ còn khó nói chi đi xe đạp. Đã vậy đường lên núi còn dựng đứng khiến cả bọn leo muốn bứt hơi.

Lên đến chỗ cũng đến hơn 12h trưa, bụng đứa nào đứa nấy réo inh ỏi. May mà Nhi chu đáo chuẩn bị hết mọi thứ trong ba lô của nó, nào là bánh mì, thịt nguội, chả cá, nước ngọt, trái cây.... đủ mọi thứ. Ngoài ra còn có một tấm bạc vừa đủ cho tám đứa ngồi. Có lẽ ở Long An, Nhi hay đi picnic nên rèn luyện kỹ năng này hơn. Đụng bọn tôi thì chắc là ... nhịn đói cả đám.

Nói chung là cái chuyến đi leo núi này thật chẳng có gì đáng nói. Không phải không có gì hay ho, chỉ là bọn con trai chúng tôi chẳng hứng thú gì lắm mấy cái trò cây cảnh hoa lá lúc này. Có lẽ anh Ti anh Đen cũng cùng tâm trạng với tôi nên chỉ quanh quẩn ở gần đây. Hơn nữa xe đạp bỏ đó ai trông?

Con trai bọn tôi thường thích năng động nên chẳng mặn mà gì ba cái trò ngắm cảnh này. Người ta thì động đây con mắt khi có gì hấp dẫn, đẹp đẽ, còn con trai chúng tôi thì chỉ để con mắt mình hoạt động hết công suất khi có “bóng hồng” nào đi qua mà thôi.

Ngược lại bọn con gái lại thích mê thích một cái chốn khỉ ho cò gáy này. Cứ hết thơ thẩn nhặt lá, hái hoa, ôm cây rồi lại tíu tít với nhau đủ điều. Đôi khi tôi cứ tưởng như tụi nó vừa mới trốn viện ra, thật mất mặt hết sức, may mà không có ai quanh đây. Chỉ vì không đành lòng đánh mất niềm vui của tụi nó nên bọn tôi mới miễn cưỡng ở lại.

Được một lúc thì anh Ti hết chịu đựng nổi. Sau khi dọn dẹp hết tàn dư của “cuộc chiến thực phẩm”, ảnh liền hăng giọng.

- Chiều rồi, về thôi anh em!

Con Yến liền vỗ vịnh thay cho bọn con gái.

- Ở lại thêm chút nữa đi, còn sớm mà!

Anh Ti giơ tay lên định kí đầu nó:

- Biết mấy giờ rồi không?

Yến vội đưa tay lên che đầu lại nhưng Ngân đã ra mặt “tiếp”

- 2h chứ mấy! Lớn rồi mà không biết coi đồng hồ!

Câu nói của con Ngân khiến cả bọn cười khúc khích. Con nhỏ đó là

vậy, nó chỉ ngăn mình thôi, nể anh Đen, còn anh Ti thì cứ như là bạn bè của nó chẳng tí nể nang. Con Yến không dám cười, hay đúng hơn là nó cố nhịn, vội lùi ra xa ông anh quý hóa của nó đang nhăn răng như khi ăn ớt, sợ ông giận cá chém thớt.

Tôi cũng cười nhưng cười cái sự hồn nhiên của tụi nó kia.

- Thôi về! Trễ rồi! Mấy người có chở ai đâu mà biết sớm- trễ, sướng- khổ gì!

Con Ngân định lên tiếng nhưng thấy tôi trừng mắt một cái là nó đành...nín.

Con Yến đã có anh Ti trị, Quyên thì rất biết nghe lời, chỉ còn Nhi. Tôi sợ là trong cả bốn thằng tôi nó sẽ chẳng ngán một ai. May mà Nhi cũng là một đứa biết điều.

- Ủ, Về đi! Nhi cũng mệt rồi!

12. Chương 12

Đến được nhà thì cũng đã mất hai tiếng đồng hồ. Cả bọn mệt mỏi chia tay nhau, mạnh ai về nhà nấy mà ngủ. Tôi chưa ngủ liền. Cất xe xong tôi vội đi tắm một cái cho tỉnh để lấy lại tinh thần.

Khiếp! Cả ngày vừa tắm biển vừa giăng nắng, cứ tưởng cùng lắm là nó sẽ đen ra, ai ngờ lại đỏ ửng lên như người say rượu. Tôi thấy thật sáng khoái sau khi tắm, nhưng kèm theo đó là cảm giác buồn ngủ cứ dập dồn khiến tôi khó chịu. Nhưng tôi vẫn cố bẹo má mình cho tỉnh lại chỉ vì một nguyên nhân hết sức vớ vẩn.

Số là hôm qua trên đường đi học về, Tôi với Nhi mua được một quyển truyện tranh mà hai đứa thích mê thích mệt. Cổ tổ ra ga-lăng, tôi nhường cho Nhi đọc trước. Con nhỏ cầm động trước tấm lòng của tôi nên nó...lấy luôn suốt cả buổi tối khiến tôi đứng ngồi không yên.

Tôi là vậy, hề đã ghiền cái gì là ghiền chết đi được. Chưa “luyện” được cuốn đó là tôi chưa chịu ngủ.

Nhi đang bận cho bọn Kono và Kowu ăn, nhìn con nhỏ ngáp ngáp dài mà tôi cũng mệt mỏi theo. Tôi vội lên vào phòng Nhi để “tịch thu” cuốn truyện, rồi nhanh chóng rút qua phòng anh Năm.

Nhưng vừa bước qua cửa tôi đã phải bật ra. Cả ba ông anh bạn anh Năm đều nằm la liệt trên giường từ lúc nào, có lẽ đã “quắc cần” hết cả. Khi này về nhà là tôi chui vô tắm luôn nên không biết chuyện này. Giờ chỗ ngủ còn không có nói chi chỗ đọc truyện.

Tôi thở dài định bước ra thì giọng Nhi cất lên phía sau lưng.

- Muốn đọc thì qua phòng tôi mà đọc nè!

Tôi đứng người ra. Nhưng mà nó nói cũng...có lý! Giường phòng Nhi thuộc vào dạng lớn có thể cho năm người cùng ngủ thoải mái ở trên ấy. Tôi thì có sở thích vừa nằm vừa đọc mới “đã” nên chạy qua phòng Nhi chẳng chút ngại ngùng. Dù sao trước đây cũng là phòng tôi mà!

Nhi lại biến đi đâu mất. Thôi kệ! Tôi nhảy phốc lên giường bắt đầu “tu luyện”. Vừa nằm lên giường tôi đã nhận ra nhiều điều khác biệt. Không chỉ cách bày biện được thay đổi mà cả mùi hương quen thuộc của tôi đã biến mất, chỉ còn thoang thoảng lại mùi hương hoa dịu nhẹ, đúng là phòng con gái có khác....

Tôi chỉ mới đọc được vài trang thì Nhi lại bước vào, trên tay là một ly chanh đá. Đưa miệng hớp thử một miếng rồi nó mời:

- Uống không?

Tôi vội chồm dậy đỡ lấy cái ly.

- Có chua lắm không?

- Cho thì uống đi! Còn đòi hỏi!

Tôi cười khì, uống một ngụm mát lạnh thật sáng khoái.

Nhi đi đến cạnh bàn vỗ lấy một quyển sách cũ. Vừa quay lại nó đã nhăn nhó

- Vừa đọc vừa uống như vậy đau bao tử cho coi!

Tôi ngạc nhiên.

- Vừa ăn vừa đọc mới bị mà?

Nhi không buồn cãi lý với tôi. Nó tiến tới vỗ vào chân tôi một cái.

- Tránh chỗ cho tui lên coi!

Tôi bực mình ngồi dậy luôn. Muốn yên tĩnh đọc truyện mà cũng không xong.

Được một lúc thì lại tê chân nên mặt tôi cứ nhăn nhó mãi khiến Nhi bực mình.

- Ai bắt ông ngồi đâu mà nhăn.

Nhi quăng cho tôi một cái gối khác. Khỏi câu nệ tôi lăn đùng xuống tiếp tục thưởng thức cuốn truyện. Nhưng...được chừng năm mươi phút tôi có cảm giác như càng đọc càng chẳng hiểu gì, thật bực mình. Tôi thở dài quay sang nhìn Nhi thì con nhỏ đã ngủ từ lúc nào...

Tôi mỉm cười ngắm nhìn nàng tiên áo tím đang ngủ ngon lành trên chiếc gối hoa mộng mơ. Nàng tiên nhỏ nhắn ngây thơ đang thả hồn về một giấc mơ đẹp, đôi môi hồng tươi tắn như khê mỉm cười. Hi vọng trong giấc mơ của Nhi có hình bóng tôi ngự trị trong đó, dẫu là chút thôi...

Nhìn Nhi ngủ ngon lành như thế mà tôi cũng thấy mệt mỏi rã rời- hậu quả của một chuyến đi chơi quá sức. Tôi đành kéo cái gối dài chắn ở giữa để không đứa nào xâm phạm đứa nào. Tôi giờ cuốn truyện lên định đọc tiếp nhưng từng trang giấy cứ nhòe dần, nhòe dần....

Tôi đang bơi giữa đại dương xanh thẳm, xung quanh mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo chẳng thấy đất liền đâu cả. Tôi cố bơi nhanh mong tìm được người cầu cứu. Bỗng có tiếng gọi tới í ới, một chiếc thuyền đang trôi dần tới chỗ tôi, phía trên là Liên, Quyên, và ... có cả Nhi.

Tôi cố hết sức kêu cứu. Có lẽ họ đã nghe thấy nên cho thuyền đến gần. Tôi mừng rỡ bám vào cạnh thuyền định leo lên thì một bàn tay khổng lồ đẩy tôi xuống. Một giọng oang oang như sấm vang lên:

- Thuyền chỉ chở được ba người. Người hãy chỉ định một người trong số họ phải nhảy xuống thì người sẽ được cứu.

- Ta không việc gì phải nghe lời người cả. Tại sao ta lại phải bắt họ nhảy xuống chứ?

- Người không có quyền lựa chọn. Thời gian của người sắp hết. Nếu người không chọn nhanh thì tất cả các người sẽ phải chết.

Bỗng cả ba người cùng thét lên:

- Anh suy nghĩ nhanh đi! Thủy quái đến rồi kìa!

Tôi hoảng hốt nhìn lại sau lưng, một con thủy quái khổng lồ nhe hàm răng lởm chởm gớm ghiếc từ từ bơi đến. Tôi bắt đầu hoảng loạn nhưng chẳng nỡ bắt người nào phải nhảy xuống cả. Liên ít tình cảm với tôi nhất nhưng nó là một đứa vô tội, tôi không nỡ. Quyên thì khấn khít như anh em ruột thịt thì tôi sao có thể... . Nhi thì còn hơn là mạng sống của tôi, dù có chết tôi cũng sẽ không để Nhi gặp nguy hiểm, dù cho lúc này tôi đang rất kinh hãi.

Giọng oang oang đáng ghét kia vẫn cứ thúc giục.

- Người hãy chọn nhanh đi!

- Ta thà chết chứ không bắt ai phải nhảy xuống cả!

Tôi sợ hãi thật sự khi con quái vật đã tiến sát đến, nhe hàm răng tua tủa táp phập từng cái ớn lạnh. Nỗi sợ đã xâm chiếm khắp người khiến tôi chẳng thể nào bơi được. Tôi đành chấp nhận số phận đưa mắt nhìn bọn họ lần cuối.

Bỗng Nhi lại nhìn tôi bằng ánh mắt buồn bã xa xăm, đôi môi nở một nụ cười mãn nguyện, từng giọt nước mắt cứ tuôn dài. Tôi có linh cảm là Nhi sắp làm một việc liều lĩnh, mà thật sự là ngu ngốc. Nhi đã nhảy xuống chắn cho tôi trước hàm con thủy quái không chút do dự, kịp nói với tôi một câu:

- Nhi rất vui vì sau mười năm đã gặp lại được Trung! Nhi phải đi rồi!

Tôi lại được chính bàn tay khổng lồ ấy nhắc bổng lên vừa đưa trở lên thuyền. Nhưng tôi lại cố vùng vẫy gào thét hồng thoát ra khỏi bàn tay đó đến cứu Nhi. Tôi không muốn mất Nhi như thế này. Không !

Đã quá muộn! Con thủy quái hung dữ tung người lên. Trước khi nó hạ hàm răng lởm chởm xuống, tôi còn kịp trông thấy ánh buồn ngẩn lệ nhưng Nhi vẫn mỉm cười mãn nguyện vì tôi đã được an toàn.

ẦM! Một cột nước khổng lồ văng lên tung tóe một lần nữa làm cảnh vật trước mắt tôi nhòe ra.

Thì ra chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng đúng là nó làm cho tôi sợ, sợ thật sự. Liệu giấc mơ có cảnh báo trước điều gì hay không. Tôi sợ hãi nhìn quanh, nhận ra mình vẫn còn ngồi trong phòng nhưng... Nhi đã biến mất. Tôi hốt hoảng bật dậy, đúng lúc Nhi mở cửa bước vào.

- Dậy rồi à?

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhi vừa mới tắm xong, tóc hãy còn ướt.

- Trung mơ thấy gì mà la ghê thế?

Nhi đến bên tủ kiếng chải lại mái tóc. Như nhận ra sự bồn thần trong mắt tôi, Nhi lo lắng:

- Trung có bệnh không mà sao mồ hôi đổ nhiều vậy?

Nhi nhìn tôi lo lắng. Nó sờ lên trán tôi thấy lạnh ngắt liền thở phào:

- Không sao! Chắc tại ngủ không đúng giấc! Thôi Trung đi tắm rồi ăn cơm với Nhi. 8h tối rồi.

Nhi định bước đi nhưng tôi vội giữ tay Nhi lại. Như chú chim sợ cành cong, tôi không muốn Nhi rời xa khỏi tầm mắt của mình lúc này. Nhi cũng ngạc nhiên trước thái độ của tôi. Nó nhìn thấy nỗi lo lắng đau khổ hằn rõ trong mắt tôi.

- Trung sao vậy?

- Trung vừa mơ thấy một cơn ác mộng! Nhi biết Trung mơ thấy gì không?

Ánh mắt Nhi lộ vẻ quan tâm.

- Trung mơ thấy Nhi rời xa khỏi Trung! Không phải như mười năm trước mà là rời xa mãi mãi!

Tôi càng xiết chặt tay Nhi hơn.

- Trung rất sợ, sợ một ngày nào đó Nhi sẽ rời xa Trung như thế! Nhi có biết lúc đó Trung đã sợ như thế nào không...

- Biết chứ...! Chưa bao giờ Nhi thấy Trung mất bình tĩnh như vậy!

Nhi sẽ sờ nhẹ lên má tôi, cố vỗ về:

- Nhi hứa là dù chuyện gì xảy ra thì Nhi cũng vẫn luôn nghĩ về Trung mà! Nhi hứa chắc là sẽ như vậy!

Tôi cố phân tích câu nói vừa rồi của Nhi theo chiều hướng tốt đẹp nhất nhưng cũng chẳng lấy lại được tinh thần là mấy. Mặt vẫn mang đầy nét bi quan.

Nhi thở dài, nhưng kèm theo đó là một nụ cười thật hiền. Nhi khẽ hôn nhẹ lên trán khiến ột kẻ sắp chết như tôi liền khỏe mạnh trở lại như vừa vớ phải thuốc tiên.

- Thôi đi tắm đi! Nhi dọn cơm đây!

Nhi đi khỏi! Tôi loạng choạng đứng dậy, mệt mỏi lết vào nhà tắm chỉ để đánh răng rửa mặt thôi. Tôi đâu có siêng đâu mà phải tắm đến những hai lần chỉ trong vòng ba tiếng đồng hồ như Nhi, đúng là con gái có khác!

Nhi thấy tôi bước ra, ngồi vào bàn ăn cơm liền khịt mũi:

- Đúng là con trai có khác! Ở dơ thấy sợ!

13. Chương 13 - End

Hậu quả của việc ngủ không đúng giờ giấc! Ăn cơm xong đã gần 9h nhưng hai đứa vẫn tỉnh như sáo.

Ngủ tiếp thì không được, chơi game thì tôi không có hứng. Giờ này ba má tôi đã ngủ cả, anh Năm với bạn thì đi thành phố từ lúc chiều tối, giờ chỉ còn lại mình tôi với Nhi chán quá mà chẳng biết phải làm gì....

- Sao ngồi thẩn thờ vậy?-Nhi đã giải quyết xong đồng chén- Đi ra sân ngồi chơi hen?

Thấy nó mở miệng rồi tôi cũng không nỡ từ chối...

Trăng hôm nay sáng quá! Ngồi dưới xích đu mà chúng tôi có thể nhìn thấy rõ mọi cảnh vật, mọi chi tiết của khu vườn về đêm. Nhi và tôi cùng đưa chiếc xích đu kêu kẽo kẹt, phá tan bầu không khí tĩnh lặng chỉ lác đác vài tiếng dế ngáp đêm. Để tiết kiệm điện nên bọn tôi tắt hết đèn trong nhà, nhờ vậy mà cảnh vật bên ngoài càng hiện rõ hơn.

- Bữa nay đi chơi vui ghê!

- Ừ!

- Ông thấy Thắng với Quyên có thể thành một cặp được không?

- Sao bà hỏi vậy?

- Tui thấy Thắng cũng thích Quyên lắm mà! Hai người đó mà thành một cặp thì hay quá nhỉ?

Tôi thờ người ra! Tại sao lại có cảm giác hơi hụt hẫng khi nghe nhắc tới chuyện tình cảm của Quyên. Nếu Quyên có thể thành một cặp được với Thắng thì còn gì bằng, nhưng... sao tôi vẫn cảm thấy hơi buồn sao ấy.

- Chuyện người ta! Bà quan tâm làm gì?

- Thì tui chỉ hỏi vậy thôi! Sao ông cộc cằn quá vậy?

Tôi thở dài.

- Chuyện mình còn chưa xong thì lo chi chuyện người khác!

- Chứ không phải sợ nhắc tới làm ông nhớ người ta à?

Tôi tròn mắt nhìn Nhi:

- Bà nói vậy là sao?

- Không có gì! Nè, ăn đi!

Nhi đưa cho tôi một miếng lê vừa gọt xong. Ngồi ngắm cảnh thế này mà còn có thứ để nhâm nhi thì...đúng là tuyệt.

- Kể tui nghe về đám bạn ở miền Tây của bà đi! - Tôi mở chuyện.

- Vậy ông thích nghe về bạn trai hay bạn gái?

- Sao cũng được!

- Nhưng tui không thích kể! Để khi nào ông đến đó thì tui giới cho.

Tôi nhún vai, giọng châm chọc:

- chứ không phải sợ nhắc đến bạn trai à?

- Ai mà thèm để ý đến tui chứ?

Tôi cười khẩy:

- Tự hạ thấp mình là vô tình dìm người khác xuống đó bà!

- Tui nói thiệt mà!

- Không tin! Trông bà dễ thương thế này mà!

- Dễ thương nhưng thương không dễ đâu! Đứa nào só rỏ là tui cho đo đất liền.
- Học võ để đánh người vậy à?
- Đụng chuyện cần đánh thì đánh thôi. Trốn tránh hoài cũng chẳng phải là cách.
- Ý bà nói tui à?
- Tùy ông muốn nghỉ sao thì nghỉ!

Tôi nhai nốt miếng lê cuối cùng.

- Nhưng tôi vẫn không tin chuyện bà chưa có bạn trai!
- Vớ vẩn! Là ông thì ông có chấp nhận xa “bồ” đến mấy tháng hay không?

Nhìn mông lung ra ngoài xa, những luống chanh dây bắt đầu tỏa hương thơm ngát. Tôi nhẹ nhàng:

- Dù không chấp nhận nhưng tui vẫn phải xa “người ấy” đến những mười năm đấy thôi! Hai tháng đã là gì!
- Tôi không cần nhìn qua cũng biết được là Nhi đang cười, nụ cười mà tôi đã mong từ rất lâu...
- Nhi nè?

- sao?

- Hồi sáng Nhi hát bài gì vậy?

- Bài gì?

- Bài tiếng Anh lúc đi biển đó!

Nhi thông thả gọt vỏ một trái khác.

- Bài Eyes on me!

- Nhi...hát lại cho tui nghe nha.

- Ủ! Nhưng nghe xong phải trả công cho ca sĩ đó!

- Thì lúc đó hăng hay.

Nhi đưa mắt nhìn lên trời như muốn tìm cảm hứng trước khi cất tiếng hát, giọng hát trong trẻo vang vọng trong đêm thanh bình...

.

.

EYES ON ME

Whenever sang my song On the stage, on my own

Whenever said my words

Whishing they wuold be heard

I saw you smiling at me

Was it real or just my fantasy

You'd always be there in the corner

Of this tiny little bar.

My last night here for you

Same old songs, just once more

My last night here with you

Maybe yes, maybe no.
I kind of liked it your way
How you shyly placed your eyes on me.
Oh, did you ever know?
That I had mine on you.
Darling so there you are With that so look on your face
As if you're never hurt
As if you've never down
Shall I be the one for you
Who pinches you softly but sure
If frown is shown then
I will know that you are no dreamer

*

So let me e to you
Close as I wanted to be
Close enough for me
To feel your heart beating fast
And stay there as I whisper
How I loved your peaceful eyes on me
Did you ever know
That I had mine on you.
Darling, so share with me
Your love if you have enough
Your tears if you're holding back
Or pain if that's what it is
How can I let you know
I'm more than the dress and the voice
Just reach me out then
You will know that you're not dreaming...

.

.

- Bài hay thiệt! mà sao bà thuộc được hay vậy!
- Thích thì hát, hát riết thì thuộc!
- Nhưng nghe bà hát cứ như ca sĩ thực thụ ấy!
- Chỉ giỏi nịnh.....

Gió vẫn thổi nhẹ như đùa giỡn với chúng tôi. Cơn gió nhỏ bé nghịch ngợm cứ luồn vào mái tóc còn ướm hơi nước mà tung mà lượn. Như chợt nhận ra mình là kẻ phá bình nên cơn gió bay đi không quên nhìn lại mỉm cười.... Tôi và Nhi đang tay trong tay cùng ngắm khu vườn đang rực lên những ánh sáng xanh mờ ảo. Những chú đom đóm bé nhỏ cứ nhấp nháy lượn quanh... nó không muốn cho cô bạn nhỏ này ngủ quên trên vai tôi. Ôi, cô bạn bé bỏng...

.

.

.

Chỉ còn một ngày nữa là Nhi sẽ về lại Long An. Hai tháng rồi ư, mới đó mà thời gian đã trôi gần hết, giây phút mà chúng tôi không hề mong đợi nhưng cũng chẳng thể nào cản lại được. Một tuần qua hai đứa tôi đã cố dành riêng cho nhau những khoảng trời nhất định. Chúng tôi cùng nhau đi câu cá, đi dạo phố ngắm cảnh, hết lên rừng, leo núi rồi lại xuống biển, cố gắng ở bên nhau những ngày cuối thật vui vẻ.

Giống như tôi, Nhi cũng buồn lắm. Nỗi lo sợ viễn cảnh mười năm trước sắp tái diễn lại ư? Không đâu! Sự việc sau mười năm có thể lặp lại, nhưng con người sau mười năm thì thay đổi nhiều lắm chứ.

- Anh Hai đi đâu rồi?- Nhi khẽ hỏi.

- Ảnh đi thăm người quen ở gần đây thôi! Trung xin phép anh cho tụi mình đi dạo riêng một chút.

Nhi ngồi xuống nhặt một hòn đá ném ra biển.

- Mai Nhi về rồi, Trung có buồn không?

- Buồn chứ! Nhi mà đi thì còn có khối kẻ phải khóc kia kìa.

- Ai khóc kệ họ, nhưng Trung có khóc không?

- Có chút chút!

Nhi quay mặt đi, giọng hờn dỗi.

- Sao lại chỉ chút chút! Có biết người ta buồn lắm không!

- Biết chứ! Nhưng Trung muốn kể cho Nhi nhớ lại chuyện gia đình mình chút nhé!

- Chuyện gì!

- Chuyện về Anh Hai chị Hai chúng mình!

- Anh Hai chị Hai thì sao?

- Anh Hai cũng phải mất 8 năm mới có thể cưới được chị Hai đó! Anh Tư thì lâu hơn, đến những 13 năm quen nhau mới được cưới! Mấy anh chị đó cũng xa cách nhau đến năm đấy chứ có thua gì tụi mình đâu!

Nhi bỗng nhìn ra biển, ánh mắt nhìn xa xăm vô định.

- Vậy là đã có hai người chị của Nhi làm dâu nhà Trung rồi.

Tôi mở giọng nửa đùa nửa thật.

- Nếu bây giờ thêm cô em nữa thì tuyệt quá phải không?

Trái với suy nghĩ của tôi, Nhi chẳng phản ứng, cũng chẳng lườm tôi lấy một cái.

Chiều đã dần về, Tôi và Nhi cùng dạo trên bờ biển ở Vũng Tàu. Gió thổi từng cơn mát rượi, đủ sức để xoa dịu những cái đầu đang râm ran nóng hổi, mà cũng đầy ướm ất buồn bã của hai đứa tôi.

Nhi thích thú chạy tung tăng trên những triền cát sũng nước mát lạnh, nhặt những vỏ ốc đủ màu sắc khác nhau mà trầm trồ. Cứ thế chúng tôi tha thẩn cùng nhau dọc khắp bãi biển. Có lúc chúng tôi đi cạnh nhau, có lúc chia làm hai ngã chỉ loáng thoáng thấy nhau qua những kẻ đá.

Trong một lần nhặt vỏ ốc, bỗng tôi nghe giọng Nhi la thất thanh. Tôi vội chạy đến:

- Gì vậy Nhi!

- Tui bị hàu cửa đứt chân rồi!

Tôi vội đưa Nhi vào chỗ khô ráo để nó ngồi xuống. Miệng xuýt xoa Nhi đưa cho tôi xem vết chân bị cửa chảy máu khá nhiều. Tôi nhanh chóng lấy chai nước suối ra rửa sạch cát trên chân Nhi.

- Nhi chờ chút! Tui sẽ sát trùng liền!

Tôi chạy nhanh ra biển hứng đầy một chai rồi lại hì hục chạy lên. Khẽ rửa nhẹ vết thương, tôi liền nói.

- Không có bông cầm máu thì phiền thật! Cũng may ở đây là biển nên vết thương được sát trùng sẵn rồi.

Nói xong, tôi vội đặt chân Nhi lên đùi mình, ấn chặt tay vào vết thương để cầm máu lại.

Chúng tôi cứ ngồi thế thật lâu. Tôi cố gắng nâng niu đôi chân mềm mại của Nhi, vẫn cứ sợ chúng bị tổn thương. Những lúc thế này tôi không hiểu tại sao tim mình lại đập thình thịch như vậy. Nhi cũng có cùng cảm giác với tôi chẳng. Nó ngại ngần không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, mặt vẫn ngoảnh ra ngoài hướng biển, cứ như đây là lần cuối cùng được ngắm. Và hai đứa bọn tôi thấy thật bình yên khi có đứa kia ở bên cạnh mình.

Không biết ngón chân Nhi đã hết chảy máu chưa, sao tôi cứ giữ chặt hoài không muốn rời. Và tôi cứ mong là hãy còn rĩ để tôi có thể lâu hơn một chút... niếu kéo khoảnh khắc này.

Tôi đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì Nhi đột ngột quay nhìn vào mắt tôi mỉm cười. Và trước đôi mắt ấy thì liệu sự xa cách ngày mai có còn ý nghĩa gì không khi mà chúng tôi luôn nghĩ về nhau. Tôi không biết! Nhưng bất giác tôi lại phì cười. Nhi cũng cười như đồng cảm với tôi. Không cần hứa hẹn, không cần ép buộc, chỉ đặt niềm tin vào nhau để chúng tôi có thể lặng lẽ đưa tiễn nhau trong buổi sáng ngày mai. Tôi hi vọng đó sẽ là một bình minh đầy nắng ấm áp để chúng tôi có quyền hi vọng vào ngày mai, ngày mà hai đứa sẽ không còn cách xa nhau nữa.... phải không?

.
.

An Nhứt! 21-8-2004....

.
.

An Nhứt! 23-8-2004

.

Đây là bữa sáng đầu tiên mà tôi không có Nhi bên cạnh trong suốt hai tháng vừa qua. Khu vườn sau hai tháng được Nhi chăm bón đã lan rộng ra thêm. Giờ đây ngang nhiên chiếm quyền thế trong khu vườn lại là một loài hoa mà tôi chưa từng trông thấy dù má đã trồng nó cách đây mấy năm. Nhưng chỉ trong hai tháng Nhi chăm sóc cắt t** thì hôm nay nó đã trở hoa, không chỉ một mà nở rộ một màu tím khắp cả khu vườn. Có lẽ đây là phép màu mà nàng tiên áo tím kỳ kia muốn tặng cho tôi....

Ấm áp quá! Tôi khẽ dang tay đón nhận những ánh nắng ban mai chiếu rọi vào người. Cuộc sống đối với tôi sau hai tháng nay đã vô cùng tươi đẹp thêm, ít ra là tôi đã có lý tưởng, có ước mơ, và có nhiều dự định hơn trong tương lai, và trong đó sẽ có hình bóng của Nhi đang rộng vòng tay chào đón tôi..

- Không ngờ loài hoa này lại đẹp như vậy! Đẹp như Nhi vậy, phải không?

Tôi cố gắng hít thật sâu để tận hưởng hết hơi ấm này.

.

Bỗng tôi nghe tiếng bước chân thoảng nhẹ sau lưng. Thì ra là Quyên...

Ta thầm cảm ơn mi nhé.... Bình Minh Nắng Ấm.

.

.

.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-minh-nang-am>